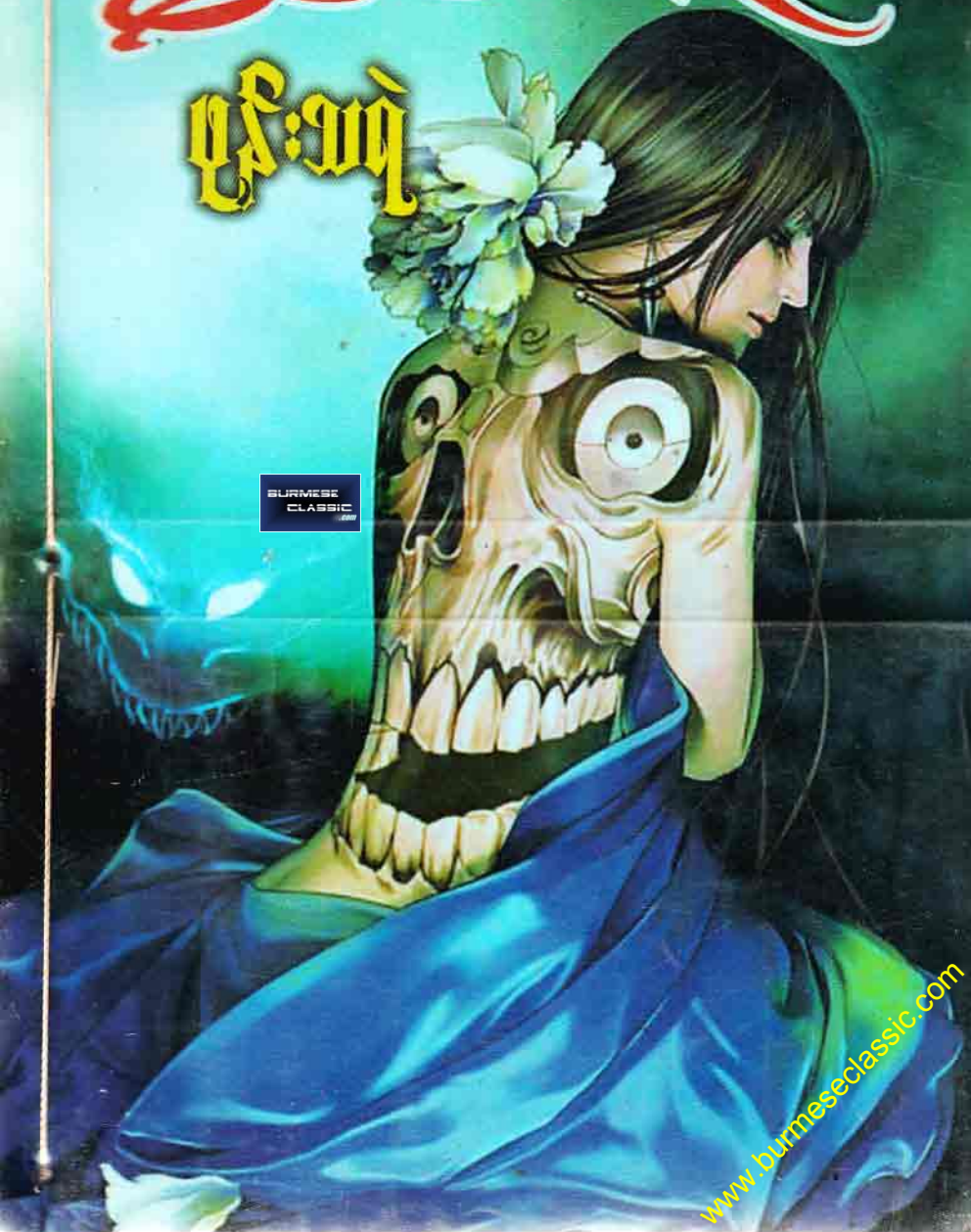

ဒေါက်

ဗုဒ္ဓ: ဘုရား

BURMESE
CLASSIC

ဒီတော့ဆင်းတုမပြုကွဲရေး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒီအရေး

ပြည်ပသမားတော်တော်

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စိုးနွမ်းအေးချမ်းအောင်တည်ရာ

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီမိစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေူးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒီတင်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ရပ်ရွာရေးညီတည်ရာ

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

BURMESE
CLASSIC

ပုန်းသင်္ဂ

www.burmeseclassic.com

ဒေဝတာ

ရတနာ

စုန်းသရဲ/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၆၆ - စာ၊ ၁၃၅ - ၂၃ စင်တီမီ၊
(၁) ဒေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင်၊
မြန်မာ့ရေး - အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊
(ရလိုင်လ)၊ အုပ်ချုပ်ရေး (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

ဖုန်းသရဲ ၁

ဆန်း(၁)

ရန်

ကုန်မြို့ရှိ လူစည်ကားရာရပ်ကွက်များတွင် ထုံးစံအတိုင်း လမ်းဘေးဈေးသည်များဖြင့် ပြည့်နှက်လို့နေသည်။ ခုနစ်ထပ်မျှရှိသော ကန်ထရိုက်တိုက်များကြီးစိုးရာ လူနေရပ်ကွက်များဖြစ်၍ အချိန်ပြည့် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။ လူသံတွေ ဆူညံရသည့်ကြားထဲ . . . ထိုသည်မှ လော်သံက တစ်မျိုး၊ ကားသံ . . . ဟွန်းသံက တစ်ဖုံ၊ တစ်ရက်မှာ (၁၆)နာရီလောက် သံစုံပြည့်နေသော ရပ်ကွက်များလည်းဖြစ်၏။

တာမွေမြို့နယ်ရှိ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက်တွင်လည်း အလားတူ လမ်းဘေးဖျေးသည်များဖြင့် ဆူညံစည်ကားလို့နေသည်။

ထိုဆူညံသံများကို ဥပက္ခာပြုကာ အလုပ်လုပ်နေသူက . . သက်သခင်ဖြစ်သည်။ သက်သခင်က အောင်မြင်မှုအသင့်အတင့်ရထားသော အချစ်ဝတ္ထုစာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမက နုနုရွှေစကားလုံးလေးများဖြင့် . . ဆယ်ကျော်သက် စာဖတ်ပရိသတ်အား ဖမ်းစားထားသူလည်းဖြစ်သည်။

အခုလည်း မနက်စောစောထကာ ဦးနှောက်ရှင်းရှင်းနှင့် အနုအလှလေးတွေရေးဖွဲ့နေသည်။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ အုန်းအုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ တွေးလက်စ၊ ရေးလက်စ အတွေးလေးတွေ ပျောက်သွားပြီး . . အသံဗလံများကို နားစွင့်မိသည်။

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများ၊ မာကျောသည့်အရာနှင့် နံရံကိုထုနှက်သံများ အဆက်အပြတ်ကြားနေရသည်မို့ သက်သခင် အတော်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

ရန်ဖြစ်နေကြတာက တော်တော်နှင့်မပြီး . . သက်သခင် အာရုံနောက်သွားပြီး စိတ်တွေမွန်းကျပ်လာသည်။ သို့နှင့် ဝရန်တာ သို့ထွက်ကာ လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ကိုလွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။ သုံးလွှာအမြင့်မှ လှမ်းကြည့်သည်ဖြစ်၍ လူတွေက ပုတိုတိုတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင်လည်း ဆယ်ကျော်သက်လေးများ ဖုန်းလေးတွေပြောကာ တက်သုတ်ရိုက် သွားလာနေကြသည်။ စိတ်ကိုအပြင်သို့ ပို့လွှတ်ထားသော်လည်း ရန်ဖြစ်သံတွေက ကြားနေရသေးသည်။ သားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်သည့်ကြားထဲ အမေ

ဝင်ပါလာ၍ ပိုပြီးဆူညံလာသည်။

သက်သခင် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် တံခါးပိတ်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။။ တိုက်ရှေ့ရပ်ထားသော TOYOTA VITZ ကားလေးနှင့် ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မောင်းလာရင်း စာရေးဖော်ရေးဖက် မြင့်လွန်းနေကို သတိရသွားပြီး ဝတ္တလစ်ဘက် ကားဦးလှည့်မိသည်။

မြင့်လွန်းနေ အိမ်တွင်မရှိ။ သူ့အမေက လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဟု ပြော၍ သက်သခင် ကားပြန်လှည့်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ မောင်းလာခဲ့၏။ ဆိုင်ထဲမှာ မြင့်လွန်းနေကိုတွေ့သည်မို့ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘော့စ်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . တွေးမရ၊ ရေးမရအောင် ဆူညံနေလို့ ညစ်ပြီး ထွက်လာတာ . . မနက်ဆို ထိသည်ကလည်းတစ်မျိုး နားကို ညည်းနေတာပဲ . . ”

“တိုက်ခန်းနဲ့နေတဲ့သူက ဆူတာညံတာ နားမခံသာဘူး . . ဟုတ်လား . . ငါညည်းဖို့လည်း ထားပါဦး၊ ငါတို့မှာ စားစရာမရှိတဲ့ ကြားထဲက ဟာသဝတ္ထုရေးလိုရေးရ . . သရဲတောင်နေစရာမရှိတဲ့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာနေပြီး အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သရဲဝတ္ထုတွေ ရေးလိုရေးရနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး”

“ဒါဆို . . အခု . . သရဲဝတ္ထုရေးနေပြီပေါ့”

“အေး . . ”

“ငါတော့ သရဲတစ္ဆေတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိပ်မယုံဘူး မြင့်လွန်းနေက သက်သခင်ကို ခေါင်းခါပြရင်း . . ”

“ဒီလိုတော့ တစ်ယူသန်မပြောနဲ့၊ တကယ့်ပေါ်က ရှိရှိသမျှ လူမျိုးတိုင်းမှာ သရဲတစ္ဆေ၊ တမလွန်နဲ့ ဝိညာဉ်လောက မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ရှိနေတာပဲလေ”

“တော်စမ်းပါဟယ်. . . လက်တွေ့ကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

မြင့်လွန်းနေနှင့် စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ခင်မောင်တိုး၏ မဟာဆန်သူသီချင်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒါ. . . သက်သခင်ဖုန်းမှ Ringtone ဖြစ်သည်။

သက်သခင် ဖုန်းထုတ်၍ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်. . . မမသွားဆီကပဲ၊ ဟဲလို. . . မမ. . . မမတို့ ပုဂံက

ပြန်ရောက်နေကြပြီလား၊ ယွန်းလေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်. . . အိမ်ကိုလာခဲ့ဦး၊ ခရီးပန်းလာလို့ အိမ်မှာပဲ နားနေကြတာလေ၊ အားရော. . . အားရဲ့လား”

“အားတယ် မမ. . . ခုထွက်လာခဲ့မယ်”

သက်သခင် ဖုန်းချအပြီး မြင့်လွန်းနေအား နှုတ်ဆက်သည်။

“သွားဦးမယ်ဟာ. . . ငါ့အစ်မ လှမ်းခေါ်နေလို့”

“အေး. . . အေး. . . သတိထားလည်းမောင်းဦး”

သက်သခင် မြင့်လွန်းနေထံမှ စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမတို့ဆီရောက်အောင် (၁၅)မိနစ်လောက် မောင်းရဦးမည်။ မမကို သတိရတာထက် တူမလေးယွန်းကို လွမ်းတာက ပိုနေသော သူ့ခံစားချက်ကြောင့်. . . တစ်မနက်လုံး စိတ်ညစ်နွမ်းခဲ့သမျှတွေ ပြေပျောက်သွားခဲ့သည်။

မမက ကံကောင်းသူဖြစ်သည်။ ခဲအိုဖြစ်သူ ရဲမိုးက ဟိုတယ်

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သလို ‘မြင်းကပါ’ Gallery များကိုလည်း သူ့ဟိုတယ်ရှိရာ ပုဂံနှင့်ရန်ကုန်မှာ ဖွင့်ထားသည်။

ရဲမိုးက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သလို ပန်းချီကားများ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း သေချာစွာအကဲဖြတ်တတ်၏။ သူက စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်တော့. . . မမဘဝကလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။

ဘဝမှာ လိုလေသေးမရှိ နေထိုင်ခွင့်ရသည့်အပြင် ရှစ်နှစ်အရွယ် သမီးချောတစ်ယောက်ရှိ၍လည်း ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသူ ဖြစ်လေသည်။

ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သဖြင့်. . . သံလွင်လမ်းမှ မမတို့ အိမ်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ တူမလေး အပြေးအလွှားထွက်ကြိုသဖြင့် သက်သခင် အမောတွေပြေသွားရသည်။

ယွန်းနှင့် အားရပါးရ ဆော့ကစားပြီးမှ အစ်မတို့လင်မယားနှင့် ထမင်းပိုင်းတွင် စကားပြောဖြစ်၏။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ အဖိုကြီး. . . ဖုန်းဆက်တော့ အပြင်ရောက်နေတာမို့လား”

“အဟဲ. . . ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ စာရေးလို့မရတာနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ”

ခဲအိုရဲမိုးက ပြုံးပြရင်း. . .

“အလုပ်က အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အလုပ်က အဆင်ပြေပေမယ့်၊ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အရမ်းဆူတာပဲ. . . ဘာမှ တွေးလို့မရ ဖြစ်နေတာ ကိုရဲရဲ့”

“အင်းပေါ့ စာရေးတဲ့သူ တွေးမရတော့ ပြဿနာပေါ့”

“ကန်ထရိုက်တိုက်တွေကလည်း ဟိုဘက်ခန်းကပြောတာ
ကို ဒီဘက်က အတိုင်းသားကြားနေရတယ်လေ”

မမက ရဲမိုးပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးရင်း..

“ဒါဆို.. ဒီမှာ လာနေပါလား ညီမလေး”

“နေပါစေတော့ မမရယ်၊ ဒီမှာဆိုလည်း ယွန်းနဲ့ဆော့နေတာ
နဲ့တင် စာရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့.. သက်က တစ်ယောက်
တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တာလည်းပါတယ်”

ရဲမိုးက ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်နှင့်..

“မိသက် ဒါဆိုဘောက်ထောက်က အစ်ကိုတို့အိမ်မှာ သွားရေး
ပါလား၊ အိမ်ဆောက်ထားတယ်.. လူတောင် မနေရသေးဘူး”

မမသဉ္ဇာက သူ့ညီမအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး...

“ဟင်.. ကိုကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း..
ကိုရယ်.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ.. တစ်အိမ်လုံး တစ်ယောက်တည်း နေရ
မှာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်လို့ ဆူတာညံတာ ကြားချင်လို့
တောင် ကြားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ.. စာရေးမယ့်သူတွေအတွက် အ
ကောင်းဆုံးနေရာပဲ..”

လုံခြုံရေးကလည်း စိတ်ချရတယ်၊ အဝင်တံခါးက နှစ်ထပ်၊
ပြတင်းပေါက်အားလုံးလည်း သံပန်းသံတံခါး တပ်ထားသေးတယ်
လေ၊ သဉ္ဇာကလည်း မသိတာကျနေတာပဲ..

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ကိုရယ်.. ညနေညတာကျတော့ သူတစ်
ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး”

သက်သခင် ဝင်ပြောရတော့သည်။

“ညီမလေး မကြောက်တတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဒါနဲ့.. အားလုံး
ပြင်ဆင်ပြီးပြီဆိုပြီး မမတို့က ဘာလို့မပြောင်းသေးတာလဲ”

“အမေ့ကြောင့်.. မိသက်ရဲ့ ကိုရဲအမေက သူ့မြေးနဲ့မခွဲနိုင်
ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ယွန်းကလည်း မပြောင်းချင်ဘူးတဲ့၊ ဒီမှာက သူ့ကို
ကျောင်းအကြိုအပို့လုပ်ရတာ နီးတယ်လေ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကိုရဲ အိမ်ငှားတင်ထားလိုက်ပါလား၊
ခုလိုပြင်ဆင်ထားပြီးမှ လူမနေတော့လည်း နှမြောစရာကြီး..”

“မိသားစုနေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးဆောက်ထားတာလေ မငှားချင်
ပါဘူး၊ မိသက်မို့လို့ နေခွင့်ပေးတာ”

“ဒါဆို.. နေမယ် ကိုရဲ၊ အစ်မကရော ခွင့်ပြုမှာလား”

“မနေစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ညီမလေး တစ်ယောက်
တည်းမို့ စိတ်မချတာ..”

“ရတယ် အစ်မ.. ညီမလေး ဘာကိုမှမကြောက်ဘူး နေရဲ
တယ်၊ စာရေးဖို့ ဈာန်ဝင်သွားရင် တခြားဘာမှ မတွေးဖြစ်တော့ဘူး”

“တားမရလည်း.. သဘော.. သဘော..”

“ဒါဆိုရော.. ဒီမှာ အိမ်သော့၊ ဘောက်ထောက်.. ပြည်သာ
ယာလမ်း.. ခြံအမှတ်(xxx)နော်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကိုရဲ..”

ရဲမိုးထံမှသော့ယူပြီး အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ သက်သခင်
ပြန်လာခဲ့သည်။

ညကျတော့လည်း အလုပ်မလုပ်ဖြစ် လောလောဆယ်နေ
နေသည့်စာမူနှင့် ယူသွားမည့်အဝတ်အစားများ ထည့်နေတာနှင့်ပင်
ညဉ့်နက်သွားသည်။

အလုပ်လုပ်ဖို့နေရာတစ်ခု အဆင်ပြေသွား၍ စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရသဖြင့် အိပ်မက်တောင်မမက်ဘဲ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးနိုးသည်။ အိမ်ရှိတ်ခါးများ သေချာစွာပိတ်ပြီး သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးဆွဲကာ အိမ်ပြောင်းဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောက်မြောင်းနှင့်ဘောက်ထော်က သိပ်မဝေးလှ၊ တာမေ့ပျောက်မှာ အချိန်မကုန်လျှင် နယ်မိနစ်လောက်နှင့် ရောက်သည့်ခရီးဖြစ်သည်။ ခုတော့... မိနစ်သုံးဆယ်ခန့် အချိန်ပေးလိုက်ရသည်။

အစ်မတို့အိမ်ကြီးက ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်ဖြစ်သည့်အပြင် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်း၍ သက်သခင် မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားသည်။ ခြံဝင်းထဲက ကွန်ကရစ်လမ်းလေးတစ်လျှောက် ဂျပန်မြက်ခင်းနှင့် အလှဆင်ထား၍ အမြင်ပသာဒ ကောင်းလှသည်။

သက်သခင် ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ အိမ်သော့ကိုရွေးပြီး အိမ်ထဲဝင်ဖို့အလုပ်... အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် စန္ဒရားသံ လွင့်ပြန့်လာတာ ကြားလိုက်ရသည်။

အသံလာရာ စူးစမ်းတော့ ခြံချင်းကပ်လျက် တိုက်ပြတင်းမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့၍... စန္ဒရားကို သူမတီးနေတာဟု စိတ်ထဲထင်လိုက်မိသည်။

သူနစ်သက်၍ ဖုန်းထဲမှာ Ringtone အဖြစ်ထည့်ထားသော ခင်မောင်တိုး၏ မဟာဆန်သူသီချင်းမို့ သေချာရပ်နားထောင်မိသည်။ လက်သံက သိပ်အဆင့်မြင့်သော်လည်း မူရင်းသံစဉ်ကိုက ကောင်းသဖြင့် နားဝင်ပီယံရှိလှသည်။

ထိုသီချင်းသံဆုံးသွားမှ သက်သခင် အိမ်ထဲဝင်ဖြစ်သည်။

အထဲရောက်တော့လည်း အပြင်အဆင်များက ခေတ်မီခမ်းနားလှသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ အရင်ဆုံး တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကြည့်ဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းက ကျယ်ဝန်းသလို... ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ အိပ်ခန်း စသည်ဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည့်မို့ ဒီလိုအိမ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် အစ်မသဉ္ဇာအတွက် မုဒိတာပွားမိသည်။ အလုပ်လုပ်တာက ဘယ်မှာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေသည့်အတွက် အိပ်ဖို့အခန်း ရှာရသည်။ အိပ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာပဲ ရှိသည်။ သေချာဝင်ကြည့်တော့ အစ်မတို့လင်မယားအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့်အိပ်ခန်းနှင့် ယွန်းအတွက်အိပ်ခန်းသာ တွေ့သည်။

အစ်မတို့အိပ်ခန်းကို သုံးဖို့တော့ စိတ်မကူးမိ၊ ယွန်းအိပ်ခန်းမှ ခုတင်ကလည်း သေးလွန်းနေသည်။ အိပ်စရာနေရာရှာရင်း အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စန္ဒရား တစ်လုံးကိုတွေ့၏။

ဘာရယ်မဟုတ် ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး Keyboard အဖုံးကိုဖွင့်၍ ရမ်းသန်းတီးခတ်လိုက်သည်။ စန္ဒရားပေါ် ကြောင်တက်လျှောက်သလို တင်တင်တောင်တောင်အသံသာ ထွက်လာသည်။ ဂီတနှင့်စိမ်းလွန်းလှ၍ ကိုယ့်လက်သံကိုယ် မခံစားနိုင်သဖြင့် စန္ဒရားတီးတာကို လက်လျှော့လိုက်သည်။

ထိုဧည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်စင်ကြီးကိုတော့ စာရေးဆရာမပီပီ သက်သခင် တအားသဘောကျသွားသည်။ စာအုပ်အမျိုးအစား အတော်စုံလင်သည့်အတွက် စာရေးစာဖတ်ကိစ္စ အထောက်အကူရမည်မို့... ဒီမှာနေခွင့်ပြုခဲ့သည့် အစ်မတို့လင်မယားအပေါ် ဂေဟဇာ အနန္တတင်မိသည်။

ကျေနပ်နေ၍မပြီးသေး... အိပ်ဖို့အခန်း ရှာရဦးမည်မို့
အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာ... လှေကားနှင့်ကပ်
လျက်တွင် အခန်းတစ်ခန်းတွေ့သည်။ အထဲဝင်ကြည့်တော့ နေရာ
မချရသေးသော ပစ္စည်းတချို့နှင့် ပန်းချီကားသုံးလေးကားလောက်
တွေ့ရသည်။ အခန်းထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံးနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်
များပါရှိနေ၍ ထိုအခန်းမှာပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြန်ကျနေသော ပစ္စည်းများကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့
ပို့ကာ စုပုံထားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းများနေရာရွှေ့စဉ် နံရံမြှုပ် လျှပ်စစ်
ပလပ်ခံနှစ်ခုတွေ့သဖြင့် ဖုန်းအားသွင်းဖို့လည်း အဆင်ပြေသွား၏။

ဖုန်းအားသွင်းထားပြီး ပန်းချီကားရွှေ့တော့မှ တစ်ကားက
တူမလေးယွန်း၏ ပုံတူပန်းချီကားဖြစ်နေတာတွေ့၍ သဘောကျ
သွားသည်။ တစ်ခန်းလုံးရှင်းပြီးတော့ တူနှင့်သံရှာ၍ နံရံမှာ သံတစ်
ချောင်း ရိုက်လိုက်သည်။

သံရိုက်စဉ် လှိုက်သံကြား၍ နံရံကိုလက်နှင့်လိုက်ခေါက်
ကြည့်မိသေး၏။ စတုရန်းအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားသည်မို့လားမသိ နံရံ
၏မျက်နှာပြင်က ကြမ်းတမ်းလွန်းပြီး မသပ်မရပ် ဖြစ်နေသည်။

အပေါ်ကကြွေပြားထပ်ကပ်ပြီး အလှဆင်မှာမို့ အချောကိုင်
မထားတာ နေမှာပါဟု သက်သေခံစိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိသည်။

ဖြစ်နိုင်ခြေကို မှန်းဆတွေးတောကာ ရိုက်ထားသည့်သံတွင်
တူမလေးယွန်း၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ အစစ
အရာရာ စိတ်တိုင်းကျသွားသည့်အခါမှာ အတော်ပင်ပန်းသွားသည်မို့
ခုတင်ပေါ်ပစ်လွှဲကာ ကျောဆန့်လိုက်တော့၏။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားချိန် မဟာဆန်သူ သီချင်း

သံကြားရပြန်သည်။ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဖုန်းမှ
အသံဖြစ်နေ၍ ဖုန်းကိုအားသွင်းပလပ်မှ ဖြုတ်ယူကာကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။

“ဟလို... မမ ပြော”

“ညီမလေး အခု ဘယ်မှာလဲ... ဟိုကိုရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီလေ မမရဲ့...”

“ဆောရီးနော် တကယ်ဆို မမလိုက်လို့သင့်တာ ဒီမှာလည်း
ယွန်းကိုကျောင်းပို့ရတာနဲ့... ယောက္ခမကြီး နေမကောင်းတာနဲ့ဆို
တော့...”

“ရပါတယ် မမရယ်၊ ညီမလေးကို ခုထိ ကလေးလို့ ထင်နေ
တုန်းပဲလား”

“ဟင်း... ဟင်း... မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ကိုသဘော
ကျရဲ့လား... နေလို့ရောဖြစ်ပါမလား”

“သဘောကျတယ်၊ နေလို့လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာတွေစိတ်ပူ
နေတာလဲ မမရဲ့”

“ပူတယ်ရယ် ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ စိတ်မချတာလေ... ညီမ
လေး သိပ်ပြီးစိတ်အားထက်သန်နေလို့သာ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ... သိပ်
တော့ ဘဝင်မကျဘူး”

“မပူပါနဲ့မမရယ်... စာအုပ်စင်ကြီးလည်းရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး
အဲကွန်းတွေလည်းတပ်ထားလို့ အရမ်းသဘောကျနေတာ... ဝတ္ထု
လည်း တစ်လတစ်အုပ်တော့ ရေးလို့ရမယ် ထင်တာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့... ဒါနဲ့ ဘယ်အခန်းမှာနေသလဲ”

“အောက်ထပ်လှေကားနားကအခန်းကို ရှင်းပြီးနေတယ်”

မမ..”

“ဟင်.. ဘယ်လို..”

တစ်ဖက်မှ စကားသံပြတ်သွားသဖြင့် သက်သခင် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဟလို.. ဟလို.. မမ ရှိသေးလား၊ နားထောင်နေသေးလား”

“ဪ.. အင်း.. ပြော.. ညီမလေး”

“ဟိုလေ.. အဲဒီအခန်းမှာနေတာ မမ မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် စတုခန်းလိုဖြစ်နေတော့ ညီမလေး အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ပါ။ မမတို့အိပ်ခန်းမှာ နေလိုက်ရင် ပြီးရောတာကို..”

“ဟာ.. အဲဒီအိပ်ခန်းကြီးက သိပ်ခမ်းနားလွန်းပါတယ်။ အိမ်ပြောင်းလာမှ မမတို့လင်မယားပဲ နေကြပါ။ သက် အဲဒီတုတ်ပေါ် တက်မအိပ်ချင်ပါဘူး မမရယ်.. ၊ ခုလဲ ဒီအခန်းလေးထဲမှာ အရမ်း အဆင်ပြေတယ်။ အားလုံးလည်း နေရာချပြီးသွားပြီ မမရဲ့..”

“အင်း.. အင်း.. အဆင်မပြေတာရှိရင် ဖုန်းဆက်နော်”

“ဟုတ်.. မမ”

သက်သခင် ဖုန်းပိတ်ပြီး အားပြန်သွင်းသည်။ မီးပလပ်ခုံဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ပေါ်တွင် အက်ကြောင်းတစ်ခုတွေ့၍ လက်နှင့်စမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ.. ဆံပင်ချည်ဖြစ်နေမှန်းသိ၍ ဆွဲယူဖယ်ရှား လိုက်၏။ ဆံပင်တွေက ပလပ်ပေါက်ထဲက ထွက်လာသည်။

“ဟယ်.. ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ.. ၊ အံ့ရော.. ဒီခလုတ်ကိုတပ်သွားတဲ့ မီးသမားက မိန်းမများလားမသိဘူး”

သက်သခင် တစ်ကိုယ်တည်းဝေဖန်ရင်း ဆံပင်ကိုလုံး၍.. အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ ပလပ်ပေါက်ထဲမှ ဆံပင်ချည်တွေ သည့်ကိစ္စကို လေ့လာထူးထူး ခံစားမနေမိတော့ဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားပြီး အဆာပြေစားဖို့ ဝယ်လာခဲ့သော ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုပ်ကိုယူကာ မီးဖိုဆောင်သို့ဝင်လာခဲ့၏။

မီးဖိုထဲမှာလည်း အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ အပြည့်ရှိနေ သည့်အပြင် 2D00RS ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးပါ တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ ရေနွေးကြိုသည်။ ရေနွေးပွက်အောင်စောင့်ရင်း ရောလက်စဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို ပြန်စဉ်းစားရသည်။

သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်မင်းသမီးက အသက်ဆယ်နှစ် လောက်ပိုကြီးသည့် လူတစ်ယောက်အား အိမ်ထောင်ရှင်မှန်းမသိဘဲ အချစ်ကြီးချစ်မိသူတစ်ယောက်အဖြစ် ကာရိုက်တာပေးထားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏အချစ်ကို.. ဇာတ်အိမ်ခိုင်ခိုင် လှည့်ကွက် ကောင်းကောင်းနှင့် သူရေးဖွဲ့ချင်သည်။ ဇာတ်လမ်းက.. တစ်ဝက် လောက်ရောက်နေပြီမို့ တပ်မိချိန်းပြီး ဇာတ်ရှိန်မြင့်ဖို့ လိုနေပြီဖြစ် သည်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်နှင့် အတွေ့အကောက်များကို စဉ်းစား နေခိုက် အခင်းကျောက်ပြားပေါ် တစ်ခုခုလိမ့်သွားသံ ကြားရသည်။

ဘာများပါလိမ့်.. ။

သိချင်စိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။

ရေသန့်ဘူးခွဲ အလွတ်တစ်ဘူး လိမ့်လာတာမြင်တော့ သက် သခင် ဇေယျာဖြစ်သွားသည်။ ဘာလဲ.. ဘယ်ကလိမ့်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူပယောဂလဲဆိုတာ တွေးမရသည်မို့.. သူမနည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ထိုင်ရာမှထကာ စူးစမ်းကြည့်ရန် ဟန်ပြလိုက်စဉ်

ကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတာမြင်လိုက်မှ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဟူး... လန့်လိုက်တာ ကြွက်စုတ်ရယ် တကယ်ပါပဲ”

ရေခွေးဆူနေပြီမို့ ခေါက်ဆွဲခြောက် ပြုတ်လိုက်သည်။ သုံး
မိနစ်စောင့်ရမည့်အချိန်မှာ အတွေးထဲ ဝတ္ထုအတွက် အိုင်ဒီယာပေါ်
လာသည်မို့ အခန်းသို့ပြန်ကာ စာအုပ်နှင့်ဘောပင် ယူရသေးသည်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာပင် စဉ်းစားရသမျှ အတွေးတွေကို သွန်
ချရေးဖွဲ့နေလိုက်၏။ သုံးမိနစ်ပြုတ်ရမည့် ခေါက်ဆွဲကို ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက် ပြုတ်မိပြီးမှ စာရေးတာရပ်ပြီး ခေါက်ဆွဲစားဖို့ သတိရတော့
သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

အနုပညာတက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းသူကျောင်း
သားများနှင့် စည်ကားနေသည်။ နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ ဟိုဟို
ဒီဒီ လမ်းသလားသူ၊ ကင်(နံ)တင်းသွားသူတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ
၏။ တတိယနှစ်ဂီတမေဂျာမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့
ကင်(နံ)တင်းသို့အလာ... ဖူးငုံက ရေအိမ်ဝင်ဦးမည်ဆို၍ နွယ်နီ
အပြင်မှာပဲ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဖူးငုံကိစ္စပြီးတော့ လက်ဆေးပြီး မှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီး
ထုတ်၍ ခေါင်းဖီးစဉ် နောက်မှလူတစ်ယောက်ဖြတ်သွားတာ မှန်ထဲ
တမြင်မိ၍ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရေအိမ်ထဲ သူမက
လွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ။ စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါဟု တွေးကာ... ခေါင်း
ဆက်ပြီးစဉ် ဖုန်းလာသည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားရသည်။

ဝေဝေဝါနှင့်...

“ဟလို...”

ပြန်ဖြေလိုက်စဉ်မှာပင်.. စူးစူးရှရှနှင့် နားမခံသာအောင် ဆူညံသည့် အသံတွေကို ဖုန်းထဲမှကြားလိုက်ရသည်။

“.. @!#\$%^&*..”

“အား.. အမလေး..”

နားပင်းမတတ် ဆူညံသံကြောင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ် မိသည့်အပြင် ဖုန်းလွတ်ကျသွားသည်။ ဖူးငုံ အော်သံကြောင့် နွယ်နီ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဖူးငုံ.. ဖူးငုံ.. ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို.. ဟို.. ဖုန်း.. ဖုန်းလာလို့..”

“ဖုန်းလာတာများ ဒီလောက်တောင် အော်ရသလားဟဲ့..”

ဒါ.. ဒါနဲ့ ဖုန်းက..”

အပြစ်တင်သလိုမေးသည့် နွယ်နီ.. တစ်ခုခုစဉ်းစားမိဟန် နှင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်သာ ခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လေသည်။ နွယ်နီ ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး call log ကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်.. ရွှေ.. ရွှေရည်.. ရွှေရည်ဆီကဖုန်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်.. နွယ်နီ၊ ရွှေရည်ဖုန်းပဲ.. ဘာမှလည်း မပြောဘူး အသံစူးစူးကြီးပဲ ကြားရတယ်”

“ငါ့ဆီကိုလည်း ဆက်တယ်၊ နင်ကြားသလို အသံမျိုးပဲကြား ရတာ ဖူးငုံ၊ ဘာစကားမှ မပြောဘူး၊ မိုးမိုးကိုလည်း နားမကြားတော့ အောင် ရွှေရည်ပဲလုပ်လိုက်တာလေ”

ရေအိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး အတန်ကြာနှုတ်ဆိတ်နေ ပြီးမှ နွယ်နီက မဝံ့မရဲနှင့် စကားစသည်။

“သူပျောက်သွားတာ ငါးလကျော် ခြောက်လလောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်နော်”

“အင်း.. ရှိလောက်ပြီ”

“အိမ်လည်း ပြန်ရောက်မလာ၊ ရဲကလည်း ရှာမတွေ့နဲ့ဆို တော့.. သေပြီလို့ထင်ထားတာ၊ အခုလို တို့ဆီဖုန်းဆက်တော့ သူ မသေသေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒါဆို.. ဘာလို့.. ဘာစကားမှ မပြောတာလဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟယ်၊ သူ့ဖုန်း ဆက်ကြည့်တော့ လည်း အမြဲဖုန်းပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်နေတယ်”

ဂီတကျောင်းသူနှစ်ယောက် ပဟေဠိတွေကိုယ်စီနှင့် ကင်(နီ) တင်းထဲ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့ဆီဖုန်းဆက်သော ရွှေရည်ဆိုသူက အထန်းဖေါ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး သတင်းအစအနမရအောင် ထူးဆန်း စွာပျောက်ဆုံးသွားသည့် ဂီတကျောင်းသူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

မနက်ခင်းနေခြည်က လန်းဆန်းနုဖတ်စွာနှင့် ဖြာကျနေပြီး
 ကျေးဌာန်တို့လည်း လှုပ်ရှားယုံသန်းကာ အစာရှာဖို့ ခရီးစကြပြီဖြစ်
 သည်။ မျက်လုံးထဲ အလင်းရောင်ဝင်လာသဖြင့် သက်သခင် လူးလွန်
 လာသည်။

ညက ဉာဏ်ရွှင်ကာ လက်တွေ့သဖြင့် . . စာရေးရတာ ဈာန်
 ဝင်သွားပြီး သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးစူးသွား
 သော်လည်း မထချင်သေးသည်မို့ တစ်ဖက်သို့စောင်းအိပ်ဖို့ ဤစား

သည်။ မှေးခနဲ ပြန်အိပ်ပျော်မလို ဖြစ်သွားစဉ်မှာ ဖုန်းသံကိုကြားရသည်။

သို့နှင့် သက်သခင် မထချင်၊ထချင်နှင့် ထခဲ့ရသည်။ မလှမ်းတောင်းရှိ စာရေးစားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ နံပါတ်ကို သူ မသိ. . . အပူးဂဏန်းများနှင့် နံပါတ်လှလှလေး. . . ဘယ်သူ့ဖုန်းလည်းဆိုတာသိချင်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို. . .”

“..@!#\$%^&*. . .”

တစ်ဖက်မှ ပြောဆိုသံထွက်မလာဘဲ ဆူညံသံစူးစူးဝါးဝါးသာ နားထဲတိုးဝင်လာသည်။ နားတွင်ကပ်ထားသည့် ဖုန်းကို အလန့်တကြား ဖယ်လိုက်ရသည်။ ဖုန်းကို မယုံနိုင်သလိုကြည့်ရင်း နားနှင့် သိပ်မကပ်ဘဲ ထပ်မံနားထောင်ကြည့်မိသည်။ စူးစူးဝါးဝါးအသံက မြည်နေဆဲမို့ ဖုန်းကို ကုမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ရသည်။

အိပ်ရာထကာစမှာပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား၍ ခေါင်းနောက်ကျိကျိဖြစ်လာသည်။ ပြန်အိပ်ဖို့လည်း အဆင်မပြေတော့သည်မို့ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

မျက်နှာသစ်ရင်း မှန်ထဲက ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ညလောက် အိပ်ရေးပျက်ရုံနှင့် မျက်နှာချောင်ကျသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုစဉ်. . . မျက်ဝန်းထောင့်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသည်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်မိ၏။

ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းမို့ ရေချိုးခန်းဝင်တာ တံခါးမပိတ်ခဲ့၊ တံခါးနားမှ ဖြတ်သွားတာကို သူမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သခင် ရေချိုးခန်းထဲမှအမြန်ထွက်၍. . . စကြံတစ်လျှောက် အခန်း၏ဘယ်ညာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဘယ်သူမှရှိမနေ. . .

အိပ်ရေးမဝ၍ အမြင်တွေမှားနေတာပဲဖြစ်မှာဟု တွေးမိမှ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ အိပ်ခန်းသို့ပြန်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစားလဲ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ဖုန်းခေါ်သံကြားရပြန်သည်။ စောစောကဖုန်းပဲလားဟု တွေးကာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ယူကြည့်သည်။ မမထံမှ ဖုန်းဖြစ်နေ၍ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ပြုံးမိသည်။

“ဟလို မမပြော. . .”

“အဆင်ပြေရဲ့လား. . . ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ် မမရဲ့. . . အလုပ်လည်း လုပ်ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့. . . အခု မမတို့. . . ရန်ကုန်က ‘မြင်းကပါ’ Gallery မှာ ပန်းချီပြပွဲတစ်ခု လုပ်နေတယ်၊ အားရင်. . . လာခဲ့ပါလား”

“ပန်းချီပြပွဲ ဟုတ်လား. . . လာခဲ့မယ် မမ. . . ဘယ်သူပွဲလဲ”

“လူစုံပါပဲ၊ အားလုံးခြောက်ယောက်. . . တစ်ယောက်ဆယ်ကားနဲ့ ပြပွဲလုပ်တာ”

“ဒါဆို အများကြီးပဲပေါ့. . . လာခဲ့မယ် မမ၊ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရောက်မယ်. . . ဒါပဲနော်”

သက်သခင်က ကိုယ်တိုင်မဖန်တီးတတ်သော်လည်း ပန်းချီနှင့်ဂီတကို ခံစားရတာ နှစ်သက်သည်။ ဒါကိုသိ၍. . . မမ လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်မည်။

ကုမန်းကတန်းရေချိုးကာ လူရာဝင်မည့် အဝတ်အစားများ

လဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒဲအိုဖြစ်သူ၏ 'မြင်းကပါ'ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်းမှ Gallery သို့ ဦးတည်မောင်းခဲ့၏။ လမ်းမှာ ဖုန်းလာပြန်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ နံပါတ်အပူးလှလှလေးမို့ မကိုင်းဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။

ဘယ်သူကများ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်မသိ. . ဖုန်းကိုမေ့ထားပြီး ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ မိနစ်အစိတ်ခန့်အကြာတွင် 'မြင်းကပါ'သို့ ရောက်သည်။

ဖွင့်ပွဲပြီးသွားပြီမို့ ဖိတ်ကြားထားသော အလွှာစုံမှ ဧည့်သည်များ ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုနေကြပြီဖြစ်သည်။

ပြခန်းထဲ သက်သခင်ဝင်သွားတော့ မမနှင့်ယွန်းကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။

“ရောက်လာတာ မြန်သားပဲ ညီမလေးရဲ့. .”

“ဟုတ်. . ယွန်းလေးလည်း ပါလာတာကိုး၊ ကိုရဲကော မမ”

“ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ လာလေ ပန်းချီကားတွေကြည့်ရအောင်. .”

“မေမေ. . သမီး မကြည့်ချင်တော့ဘူး ညောင်းတယ်”

ယွန်းက ဂျီကျနေသဖြင့် ထိုင်ခုံတန်းတစ်ခုတွင် နေရာချထားပေးလိုက်ပြီး. . သက်သခင်က သူ့စလင်းဘက်ကိုပါ ယွန်းကို ပေးထားခဲ့သည်။ ယွန်းက သက်သခင်၏အိတ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်ကာ ကျေနပ်စွာကျန်ခဲ့၏။ မမနှင့်အတူ ပန်းချီကားများ လိုက်ကြည့်၏။

ပန်းချီကားတွေက အကြောင်းအရာစုံသည်။ မြို့ပြလူနေမှုဘဝ၊ မြို့ပြနှင့်အမှိုက် စသည့်အကြောင်းအရာများအပြင် စိတ္တဇဆန်

ဆန်အမြင်နှင့် တင်ပြထားသော နတ်နှင့်သရဲ ပန်းချီကားများလည်း ပါသည်။ ထိုကားများထဲမှ ဆံပင်ရှည်သရဲမဆိုသည့် ပန်းချီကားကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါမှာတော့ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ. . စိတ်ထဲသနိုးသနိုးဖြစ်ကာ ကြက်သီးတွေထလာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မဟာဆန်သူ တီးလုံးသံကို ကြားရပြန်သည်။ လူတွေအများကြီးရှိသော်လည်း ပန်းချီကားကို အာရုံစိုက်နေကြသည် မို့ တိတ်ဆိတ်နေသည့်အခိုက်မှာ ဖုန်းသံက အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သက်သခင် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသည်မို့ ယွန်းလေးထံ ပြေးသွားကာ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။ လာပြန်ပြီ ဂဏန်းလှလှ အပူးနံပါတ်ဖုန်း၊ ဖုန်းဖွင့်လိုက်၍ တီးလုံးသံတိတ်သွားသည်။ ဖုန်းကို နားမထောင်ဘဲ ခဏကိုင်းထားသည်။ မိနစ်ဝက်လောက်ကြာမှ နားနှင့်သိပ်မကပ်ဘဲ နားထောင်ကြည့်သည်။

တစ်ဖက်မှ စကားပြောသံမကြားရပဲ စူးစူးရှရှအသံတွေ မြည်နေဆဲ. . .

ဖုန်းကို power ဝိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ ယွန်းဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမလိုက်ပြသော ပန်းချီကားတွေ ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှေ့အရောက် ပန်းချီကားထဲက မိန်းမပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းမမက. .

“ဒီပုံက ပန်းချီဆရာရဲ့ မိန်းမပုံလေ၊ သူ့မိန်းမဆုံးပြီးမှ ဒီပုံကို ဆွဲတာ၊ ထူးဆန်းတာက ဓါတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဆွဲတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးထဲမှာပေါ်လာတဲ့ သူ့မိန်းမပုံရိပ်ကို မှန်းပြီးဆွဲထားတာ”

“တကယ်တော်တယ်နော် ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ခြောက်. .

ကိုတောမင်းဝေဝဲ၊ နတ်ရွာမိုးဝတ္ထုအဖိုးတွေ့ဆွဲတာ အမြဲတွေ့ဖူးတယ်”
ပန်းချီကားများကလည်း တင်ပြပုံဆန်းသစ်မှု၊ စုတ်ချက်
ခိုင်မှု၊ အရောင်တွဲစပ်မှုအသစ်များနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေပြန်
သည်။ သက်သခင် ပန်းချီကားတွေကြားမှာ စိတ်နှစ်မြုပ်နေတာ
ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ စူးစူးဝါးဝါးအော်ငိုလိုက်သော
ယွန်းလေးအသံကိုကြားရမှ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားရသည်။

“အီး.. ဟီး.. ဟီး...”
ယွန်း၏ငိုသံကြောင့် သက်သခင်နှင့် သဇ္ဇာသာမက ပြပွဲလာ
စရိသတ်တွေပါ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်သည်။

သက်သခင်လည်း ယွန်းထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အနား
ရောက်တော့ ဖုန်းနားထောင်ရင်း အလန့်တကြား ငိုနေတာမှန်း သိ
လိုက်ရ၍ စိုးရိမ်တကြီးလည်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူသေချာပိတ်ခဲ့
သောဖုန်းက ဘယ်လိုပွင့်နေရတာလဲ..။ ယွန်းလေးကိုင်ရင်း နား
ထောင်နေသောဖုန်းကို အတင်းဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

နားနှင့်မကပ်ဘဲ နားထောင်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း စူးစူး
ရှရှအသံကြီးကို ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ မမလည်း အပြေးရောက်
လာပြီး ယွန်းလေးကိုပွေ့ဖက်ကာ ချော့မော့နေ၏။

“ယွန်း.. သမီး.. သမီးလေး ဘာဖြစ်လဲ.. မေမေ့ကို ပြော
စမ်း..”

ယွန်းက ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့အမေကို ပြူးကြောင်
ကြောင်ကြည့်ကာ...

“သွား.. သွား.. အနားမလာနဲ့”
အော်ချ ငိုရလွန်းသဖြင့် အသံတွေပြာနှမ်းပြီး မျက်ဖြူဆိုက်

တော့မလို ဖြစ်နေသည်မို့ စိုးရိမ်ကာ ဟိုတယ်သို့ ဆရာဝန်ပင့်ခိုင်း
ရသည်။

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး လန့်သွား၍ ရှောင်ဖြစ်
သွားတာဟု သုံးသပ်သည်။ လန့်လောက်သည့်အဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ရ
တာပဲလေ။ လူကြီးတွေတောင် မခံနိုင်သည့်အသံကို ဖုန်းဖယ်မပစ်ဘဲ
နားထောင်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား..။

စိတ်ငြိမ်ဆေးပေးပြီး နာရီဝက်ကျော်ကြာမှ ယွန်းလေး မော
ဟိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကလေးသက်သာသွား
သော်လည်း အမေက စိုးရိမ်မှုမပြယ်သေး..။

“ယွန်းလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”
“မပြောတတ်ဘူး မမ.. ဖုန်းနားထောင်ရင်း ဖြစ်သွားတာ
ဆိုတော့..”

အစ်မကို အဖြစ်မှန်ဖွင့်ပြောဖို့ သင့်မသင့်.. မဆုံးဖြတ်နိုင်
သဖြင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ညီမဆီလာတဲ့ဖုန်းက.. အဲလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
အကြောင်းရှိလို့လား”

သက်သခင် အဖြေတစ်ခုပေးဖို့ ကမန်းကတန်း စဉ်းစား
လိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ.. အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ ကောင်
တစ်ကောင်ပါ။ ဖုန်းသရဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ညီမဆီ ဆက်နေတာ
နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ယွန်းလေးနီးလာမှ ဘာတွေကြားခဲ့ရလို့လဲဆိုတာ မေး
ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

မမသဇ္ဇာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။

“ယွန်းလေး အခြေအနေကြည့်ပြီး ပုံမှန်မဟုတ်ရင် သမားတော်တွေနဲ့ ပြုပြင်မယ် မမ”

ယွန်းလေးနိုးတော့ ဖုန်းထဲဘာကြားရသလဲဟဲ့ . . . ချောမေးကြည့်သည်။

ယွန်း ဘာမှမဖြေဘဲ ကြောင်ငေးငေးလေးဖြစ်နေလေသည်။ နောက်ထပ်ဘာမှမေးမနေတော့ဘဲ စိတ်သက်သာသလို နေပါစေဟူသာ လွှတ်ပေးထားလိုက်ရသည်။

သက်သခင်နှင့် သမ္မာတို့နှစ်ယောက် ယွန်းကိုကြည့်ကာ စိတ်မသက်သာ ဖြစ်နေလေတော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

သက်သခင် အပေါ်ထပ်ကညေခန်းထဲ စာရေးဖြစ်တာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ အလုပ်လည်း အတော်ပြီးသည်မို့ အားတက်သရော ဖြစ်နေသည်။ စာရေးစားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို မြင်ပြီး . . . အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ဖုန်းသံပိတ်ထားမိတာကို သတိရသွားသည်။ ဖုန်းယူ ကြည့်ပြီး ဘယ်သူတွေခေါ်ထားသလဲဆိုတာ missed calls မှာ ရှာ ကြည့်သည်။

မြင့်လွန်းနေနှင့် မမသမ္မာတို့ တစ်ခါစီခေါ်ထားပြီး အပူးနံပါတ်လှလှလေးတွေက အကြိမ်နှစ်ဆယ်မက ခေါ်ထားတာကို တွေ့သည်။ သက်သခင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် . . . သဲကြီးမဲကြီး ဆက်သွယ်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာပါလိမ့် . . . ။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်မို့ လန်းသွားအောင်

မျက်နှာသစ်ဖို့ အပေါ်ထပ်က ရေခိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ဘေစင်မှတုံ့တိုင် ခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်ရာ ရေထွက်မလာဘဲ လေတွေသာ တရှူးရှူးပန်း ထွက်လာသံ ကြားရသည်။

တုံ့တိုင်ခေါင်းအဝအား လက်ဝါးနှင့်ပိတ်၍ ဘားကိုဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်ပြီး ချူလိုက်မှ ရေတွေတဟောဟော ထွက်လာသည်။ ရေနင့်အတူ ဆံပင်ချည်တွေပါ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပိုက်လိုင်းထဲ ဆံပင်ချည်တွေ ရောက်နေရတာလဲ...”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရာ... အစ်မတို့ အိပ်ခန်း ရှေ့မှအဖြတ်... ရှိုက်သံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလို အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက် ရသဖြင့် သက်သခင် မသင်္ကာဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် မမတို့အိပ်ခန်း တို့ကျော်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ... တံခါးကို နားနှင့်ကပ်ပြီး အထဲမှ အသံကို နားစွင့်ကြည့်သည်။ ကြားနေရသောအသံက ငိုရှိုက်သံဆိုတာ သေချာသည်မို့ သက်သခင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

သို့သော်... သိချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍မရသဖြင့် အထဲဝင် ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်ကာ အသာ ဟပြီး အထဲသို့ချောင်းကြည့်သည်။ အနည်းငယ်မှောင်နေ၍ ဘာကိုမှ သိသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ... ဘာလဲဆိုတာ အတိအကျသိရဖို့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

မူနီယုယုအလင်းရောင်အောက်တွင်... မမတို့ခုတင်ပေါ်၌ တံခါးဝကို ကျောပေးပြီးထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏ ဆံပင်တွေက ရှည်လျားစွာ... ခုတင်ပေါ်မှ

ကျနေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လမ်းခင်းပေးထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ဒီ လောက်ရှည်သည့်ဆံပင်ကို သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ့...။

သက်သခင် ကြောက်စိတ်ထက် စပ်စုလိုစိတ်က ပိုနေသည် မို့ အခန်းထဲဝင်ကာ ဆံပင်ကို မနင်းမိအောင်ရှောင်ရှားရင်း ခုတင်နားသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာခဲ့သည်။

ထိုမိန်းမကတော့ ကျောပြင်တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေဆဲ...။

ခုတင်အနီးရပ်မိသည်နှင့် အမျိုးသမီးပခုံးကို ပုတ်၍ခေါ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ခုတင်အောက်မှ လက်တစ်ဖက်ထွက်လာကာ သက်သခင်၏ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲတော့သည်။

“အား... အမလေး၊ အား... ကယ်ကြပါ... သရဲ... သရဲ” တကယ်လည်း အသံထွက်အောင် အော်ဟစ်မိသည်။

သို့သော်... သရဲခြောက်နေခြင်းမဟုတ်၊ စာရေးရင်း အိပ်ငိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ခေါင်းတင်လျက်နှင့် အိပ်ပျော်သွားရာမှ အိပ်မက်မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း... အိပ်မက်မို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟိုနေ့က ပန်းချီပြပွဲမှာကြည့်ခဲ့တဲ့ ဆံပင်ရှည်သရဲမ ပန်းချီကားကို စိတ်စွဲပြီး မက်နေတာကိုး...”

သက်သခင် သူ့အဖြစ်သူသဘောကျကာ တစ်ယောက်တည်းရယ်နေမိသည်။ ဖုန်းဆက်ထားသူတွေကို ပြန်ရှာကြည့်ရင်း... အိပ်ပျော်သွားတာကို သတိရပြီး မမထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ညီမလေး ဘာလို့ဖုန်းမကိုင်တာလဲ ဒီဖုန်းစိတ်တွေ

ပူနေတာ. . "

"ဆောရီး မမ Ring သံပိတ်ထားတာ၊ ဟို. . ဖုန်းသရဲ ဆက်
မှာစိုးလို့"

"တော်သေးတာပေါ့ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲလို့"

"အဟင်း. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အားလုံးနဲ့အဆက်အသွယ်
ဖြတ်ပြီး စာပဲရေးနေတာ မမရဲ့"

"အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့. . အစားအသောက်လည်း ဂရုစိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့. . ဒါနဲ့ ယွန်းလေးရော နေကောင်းရဲ့လား"

"လူတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အရင်
လိုမဟုတ်ဘူး၊ ပုံမှန်ထက် နည်းနည်းထူးခြားနေတယ်၊ မမကို ဆက်
ဆံတဲ့ပုံကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ တစ်မျိုးပဲ၊ အရင်က ထမင်းကို မမခွံ
ကျွေးမှစားတာ၊ အခုတော့ သူ့အဘွားခွံကျွေးမှပဲ စားမယ်တဲ့. . "

"ဟယ်. . ဟုတ်လား၊ ဂရုစိုက်ပါ မမရယ် ဆေးခန်းလေး
ဘာလေး ပြပါဦး"

"ပြမလို့ပဲ သူ့အဖေအားတဲ့ရက် စောင့်နေတာ. . "

"အချိန်မဆွဲနဲ့နော်. . မမ"

"အင်းပါ. . ကဲ. . ဒါပဲနော် တစ်နေ့တစ်ခါတော့ ဖုန်းဆက်၊
ယွန်းလေးကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

သက်သခင် ယွန်းအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။ မြင့်လွန်းနေ
ဖုန်းဆက်ထားတာ ဘာကိစ္စများလည်း သိချင်လာ၍ ပြန်ခေါ်ရန်
လုပ်နေစဉ်. . .

"တို့. . တို့. . တို့. . "

Message ရောက်နေသည့် အချက်ပေးသံမြည်လာ၍. .
နံပါတ်ကြည့်တော့ သူမထံနှောင့်ယှက်နေကျ ဖုန်းဖြစ်သည်။

Message ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

"ဟင်. . ဘုရား. . ဘုရား. . ဘာပုံကြီးလဲ"

သွေးများစီးကျနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပြည့်
ဝံ့ကို မြင်လိုက်ရသည်မို့ သက်သခင် လန့်သွားသည်။

ထိုစဉ်. . မြင့်လွန်းနေထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

"ဟဲ့. . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြန်မခေါ်တာလဲ၊ စောင့်ရတာကြာ
လို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ"

"အဲ. . ဆောရီးပဲ မြင့်လွန်းနေ၊ ဒီမှာ အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်
သွားလို့၊ ပြော. . ကိစ္စထူးလား"

"အေး. . နင်လိုချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်စာအုပ်တွေ အ
ဟောင်းတန်းက ရှာလို့ရထားတယ်၊ အဲဒါတွေ လာယူဦး တစ်သောင်း
ရှစ်ထောင်ဖိုးတောင်ဟ၊ ငါ ပိုက်ဆံအကြာကြီးစိုက်မထားနိုင်လို့"

"ဪ. . အေး. . အေး. . ငါလာယူမယ် သူငယ်ချင်း၊
ကျေးဇူးပဲ"

"ဒါဆို. . အရင်တစ်ခါက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေ
မယ်"

ကိုယ်ဖတ်ချင်နေသည့် စာအုပ်များဖြစ်၍ စိတ်စောစွာနှင့်
ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ နောက်နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ. .
မြင့်လွန်းနေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

"ကောင်းတယ်ဟာ. . . ဒီစာအုပ်တွေ ငါ့မှာရှိသေးဘူး"

ကျေးဇူးပဲ ရော့ . . နှစ်သောင်းယူထားလိုက် . . ကားခပါ ကုန်ထားမှာ လေ”

“အေးဟာ . . ကျေးဇူးပဲ . . ”

မြင့်လွန်းနေက ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး စားပွဲပေါ်ချထားသည့် သက်သခင်၏ဖုန်းကို ကောက်ယူကြည့်သည်။

“ဂယ်လက်ဆီ S4 နော် . . မိုက်တယ်ဟာ၊ အင်တာနက် ချိတ်ထားလား”

“အေး . . ”

မြင့်လွန်းနေ ဖုန်းကလိနေမှ နံပါတ်အပူးနှင့် သရဲမမျက်နှာ ပုံအကြောင်း သတိရသွားသည်။

“နင့်ကို ပြစရာရှိသေးတယ်”

သက်သခင် ဖုန်းပြန်ယူပြီး သရဲမပုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလဲ . . ”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒီကိုလာခါနီးမှ နံပါတ်အပူးဖုန်းက ပို့လိုက်တာ”

“နောက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်လောက်ဘူး”

သူမက အသံစူးစူးသာကြားရသည့် ဖုန်းအကြောင်း၊ ဖုန်းထဲက သရဲပုံနှင့် ဖုန်းကို အကြာကြီးနားထောင်မိသည့် ယွန်းအကြောင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း . . သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲ သက်သခင်၊ ဒါတွေအရင်က ကြုံဖူးလား”

“ဟင့်အင်း . . ”

သက်သခင်က အစ်မလင်မယား၏ အိမ်သစ်တွင် ပြောင်းနေတာ လေးငါးရက်သာရှိသေးပုံ၊ ဆံပင်ချည်တွေ ခဏခဏတွေ့ရပုံ၊ ဆံပင်ရှည်နှင့်သရဲမကို အိပ်မက်မက်ပုံနှင့် နေရထိုင်ရတာ သရဲမသရဲဖြစ်ရပုံများကို ပြောပြမိသည်။

“သေချာပြီ အဲဒီအိမ်မှာ သရဲရှိနေတာ သက်သခင်”

“ပေါက်ကရဟာ . . ”

“ပေါက်ကရလုပ်မနေနဲ့ ဒါတွေအားလုံး အဆက်အစပ် ရှိလိမ့်မယ်”

“မယ့်ဘူးဟာ . . တစ်ယောက်ယောက် အိမ်ထဲဝင်နှောင့်နေတာလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“လူဆိုရင် ပိုပြီးအန္တရာယ်ကြီးတာပေါ့ . . နင့်အဲဒီမှာ ဆက်နေဦးမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်တစ်ခုခု ဆောင်ထားသင့်တယ်”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“အကြမ်းဖက်ခံရမှု တန်ပြန်ကာကွယ်ရေး အသုံးအဆောင်ပေါ့၊ ဟိုဟာမျိုးလေ . . ငရုတ်ရည် စပရေးဘူး၊ ဗိုအားပြင်း လျှပ်စစ်ထုတ်ပေးပြီး တို့လိုက်ရင် သတိလစ်သွားနိုင်တဲ့ ကျဉ်စက်၊ ပြီးတော့ ဆန့်ထုတ်လို့ရတဲ့ ရာဘာတုတ်တို့လိုမျိုးပေါ့”

“ဪ . . အင်း . . အင်း . . ကြားဘူးတယ် ဘယ်မှာဝယ်လို့ရလဲ”

“ပလာဇာတွေ၊ စူပါမတ်တွေမှာ ရမှာပေါ့”

“ငါ ကြုံရင်ဝယ်ထားလိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းတယ် အဲဒါမျိုးက မိန်းကလေးတိုင်း ဆောင်ထား

၃၈ ဒေဝတာ

သင့်တာ”

မြင့်လွန်းနေနှင့် စာပေလောကအကြောင်း၊ စာပေဟော
ပြောပွဲများအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုကာ.. တစ်နာရီ
လောက်အချိန်ဖြုန်းပြီး သက်သေခံ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရန်သူရဲ ၃၉

အခန်း(၃)

ရဲမှီးရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေသော ယွန်း
အား.. အိပ်ချိန်ရောက်၍ သူ့ချော့ခေါ်ကာ ချီပိုးပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ မွေ့ရာပေါ်မှာ ဘာဘီဘိုမရုပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်ပေးပြီး စောင်ခြုံပေးလိုက်သည်။

“မေမေ သမီးတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ ဒီလိုပဲ အိပ်နေကျဟာကို မေမေ
သိချင်းဆိုသိပ်မယ်လေ၊ သမီးအိပ်ပျော်မှ မေမေသွားမှာ”

ယွန်း ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် သဉ္ဇာသီချင်းဆိုကာ ချောသိပ်သည်။ အိပ်ပျော်သွားမှ-စောင်ကို ရင်ဘတ်ထိရောက်အောင် ဆွဲတင်ပေးပြီး အခန်းမီးမှိတ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သူမိခင်ထွက်သွားသည်နှင့် ယွန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ အကြည့်တွေက ခုတင်ခြေရင်းမှ အရုပ်စင်ပေါ်သို့ ဖြစ်သည်။

ညအိပ်မီးသီး အလင်းရောင်လေးအောက်မှ အရုပ်မျိုးစုံကို မြင်တွေ့နေရသည်က ချောက်ချားစရာကောင်းနေသည်။ အရွယ်စုံ၊ ဆိုဒ်စုံ ဘုံမရုပ်ကြီးများကို ယွန်း တစ်ရပ်ချင်း ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် . . အရုပ်နှစ်ရုပ်ကြားမှ မိန်းမမျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း . . သံပိုက်လုံးအရွယ်စုံနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆွဲလွဲလေးထံမှ သံစုံမြည်လာသည်။ လေတိုက်မှ၊ ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းမှ အသံမြည်လေ့ရှိသည့် ထိုဆွဲလွဲလေးက တံခါးတွေအကုန်ပိတ်ထားသောအခန်းထဲ အသံတွေမြည်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အရုပ်နှစ်ရုပ် ပြုတ်ကျလာကာ အရုပ်တွေကြားမှ မိန်းမတစ်ယောက် တိုးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ယွန်းလေး လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

“အား . . မေမေရေ . . ကြောက်တယ် . . ကြောက်တယ်”

ကလေးအော်သံကြားလိုက်ရသည်မို့ အိပ်ဖို့ပြင်နေသော ရဲမိုးနှင့် သဉ္ဇာတို့ ယွန်းအခန်းသို့ အပြိုင်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ရဲမိုးက သမီးကိုပြေးပွေ့ပြီး သဉ္ဇာက မီးဖွင့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ မျက်ဖြူဆိုက်ပြီး သတိလစ်နေသည့် ယွန်းလေးကိုသာ တွေ့ကြရတော့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂

ယွန်းလေးအား အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်မှ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးနေသည်။ လိုအပ်သည်များအားလုံး စစ်ဆေးပြီးချိန်တွင် ရဲမိုးက . .

“ဒေါက်တာ . . သမီးလေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲခင်ဗျာ . . .”

“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး . . အဆုတ် . . နှလုံး . . အားလုံးကောင်းတယ်၊ သွေးပေါင်ချိန် . . ပုံမှန်ပဲ၊ နှလုံးခုန်နှုန်းလည်း နော်မယ်ပါပဲ”

“ဒါဆို ဘာများဖြစ်တာလဲ”

“အင်း stress ရသွားတာပါ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီထိတ်လန့်မှုကြောင့်စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်သွားတာလို့ ယူဆပါတယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေးက ကောင်းနေ

တာပဲ ထိတ်လန့်စရာ ထပ်မံကြုံရရင် ပုံမှန်ဖြစ်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာက ဆေးရုံတင်ရန် မလိုအပ်ဟုဆိုသဖြင့် ယွန်းကို ချီ၍ . . လင်မယားနှစ်ယောက် အထူးကုဆေးရုံ၏ကုသခန်းမှ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ သက်သခင်ဆေးရုံထဲ ပြေးဝင်လာ သည်။ အစ်မတို့နှင့်အတူ ယွန်းကိုတွေ့မှ အပြေးရပ်လိုက်ပြီး မော ဟိုက်သံနှင့် . .

“ယွန်း . . ယွန်း . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ၊ အိမ်ရောက်တော့ မရှိတာနဲ့ အဘွားကိုမေးပြီး လိုက်လာတာ”

“စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်တာလို့ပြောတာပဲ သက်ရယ်၊ ထိတ်လန့်စရာ တစ်ခုခုကြုံပြီး အဲဒါကို မေ့ပျောက်လို့မရဘဲ စိတ်ပင်ပန်းနေတာတဲ့”

“အို . . ဒုက္ခပါပဲ”

ယွန်းက သက်သခင်ကိုမြင်သည်နှင့် လက်ကမ်းသည်မှို ပွေ့ ချီထားလိုက်၏။

“ယွန်းလေး ဒုလိုဖြစ်သွားတာ ဟိုဖုန်းကြောင့်များလားလို့ တွေးပြီး . . ညီမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ”

“တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်မှာပါကွယ်”

“အဲ့ဒီဖုန်းက ညီမလေး မမတို့အိမ်ပြောင်းနေပြီးမှ ဆက် တိုက်လာနေတာ၊ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ စူးစူးရှရှ အသံကြီးပဲကြားရတာ၊ ယွန်းလေး နားထောင်လိုက်တာလည်း အဲ့ဒီဖုန်းပဲ၊ ပြန်ခေါ်တော့ စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်နေတယ်”

“ဖုန်းနားထောင်ရုံနဲ့ ဒီလိုအထိတ်တလန့်ဖြစ်ပါ့မလား . . . သက်ရယ်”

မမကစွတ်ငြင်းနေသဖြင့် . . သက်သခင်လည်း အတင်းအ တုပ်ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ယွန်းလေး . . ဒုတလော ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ . . အန်တီလေးကိုပြောပြ . . ”

“ဟို . . . ဟိုလေ . . ကြောက်စရာမျက်နှာနဲ့ မိန်းမကြီး . . သမီးဆီ ခဏခဏလာတယ်”

“ဟင် . . ”

ယွန်းအပြောကြောင့် လူကြီးသုံးယောက်လုံး တအံ့တသြ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ပြီး . . ပြီးတော့ရော ယွန်းလေး”

“သူသေတာ ငါးလကျော်ရှိပြီတဲ့၊ အဲဒါ ယွန်းနဲ့အတူ လာ နေချင်တယ်တဲ့၊ သမီးလည်း ကြောက်တာနဲ့ နေခွင့်ပေးထားတယ်”

“ဟင် . . ဘုရား . . ဘုရား”

“ကဲ . . တော် . . တော် . . မိသက် ဘာမှထပ်မမေးနဲ့တော့၊ သမီးလည်း ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့၊ လောကမှာ သရဲဆိုတာ မရှိဘူး ကြားလား . . ”

“ရှိတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေမမြင်ဘူးလို့ ကြောက်စရာ အရမ်း ကောင်းတယ်”

“တော်တော့ . . သမီး၊ အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေတို့ ဆက်မဆွေးနွေး တော့ဘူး”

ရဲမိုးက သရဲကဏ္ဍဆိုတာတွေကို လုံးဝလက်မခံသလိုအ ပြောမျိုးနှင့် ပိတ်ပြောနေ၍ သက်သခင်လည်း စကားမဆက်တော့။

သက်သခင်မလိုက်တော့ဘဲ မမတို့နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ အိမ်

မပြန်ချင်သေးသည်မို့ မြို့ထဲဘက်ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ပန်းဆိုးတန်း ဂုံးတံတားအောက်တွင် ကားရပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံ ရွှေဘက်တန်းမှာ စာအုပ်ဟောင်းများရှာဖွေ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ညနေစောင်း ငါးနာရီခွဲလောက်မို့ နေအေးအေးတွင် လမ်းဘေးမှာ စာအုပ်ဟောင်းရှာရတာ အဆင်ပြေလှသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စာအုပ်ပုံထဲ ခေါင်းစိုက်မတတ် ရှာဖွေနေသော မြင့်လွန်းနေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့. . မြင့်လွန်းနေ. . ”

“ဟင်. . သက်သခင်၊ ဟား. . . အတော်ပဲ၊ သူဌေးနဲ့တွေ့တုန်း ညည်းရမယ်”

မြင့်လွန်းနေ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် အနီးဆုံးစားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရ၏။ မြင့်လွန်းနေ တစ်ယောက်တည်း နန်းကြီးသုပ် နှစ်ပွဲကုန်မှ စကားပြောခွင့်ရသည်။

“နင် ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်ကော ဝယ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း. . အဲဒါအသာထား၊ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ခြေရာခံပြီး ပိုင်ရှင်ရဲ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာသိရအောင် နင်လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ငါက ရဲလည်းမဟုတ်၊ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“နင်ကလည်းဟာ ဘာမှကိုအားမကီးရဘူး၊ ငါ့အစ်မရဲ့ အိမ်သစ်ကြီးကိုပြောင်းပြီးမှ ထူးခြားတာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံနေရတယ်၊ ဒါတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အဲဒီဖုန်းကိုင်တဲ့သူကို သိမှဖြစ်မှာဟ”

သရဲဝတ္ထုရေးနေသည့် မြင့်လွန်းနေ စဉ်းစားသွားသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီစမ်းပါဟာ. . ”

“အေး. . အေး ဆက်သွယ်ရေးမှာ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက် တော့ရှိတယ်၊ သူ့ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ”

“အေးပါဟာ ကူညီမယ်ဆိုတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာတော့လည်း မြင့်လွန်းနေ အတင်းခေါ်၍ Ruby Mark သို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ တစ်ကိုယ်ရေတာကွယ်ရေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများထဲမှ. . ရန်ပြုလာသူအား သတိလစ်အောင် ဗိုအားလွှတ်ထုတ်ပေးနိုင်သည့် ကျဉ်စက်တစ်ခုကို ဝယ်လိုက်သည်။ သက်သခင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မြင့်လွန်းနေနှင့် လမ်းခွဲတော့ ညရှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ အိမ်သို့တန်းပြန်လာစဉ်. . လမ်းမှာ မိုးကသဲသဲမဲမဲ ရွာချလေသည်။ မိုးသည်းလွန်းသဖြင့် ကားကိုဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းနေရသည်။

တာမွေသခိုင်းဟောင်း ဘေးမှဖြတ်မောင်းလာပြီး ကျိုက္ကဆံကွင်းနားအရောက် ဖုန်းမြည်၍ မမဆီကအထင်နှင့် ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ကာ နံပါတ်မကြည့်ပဲ ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

သက်သခင် ကားရပ်လိုက်သောနေရာက ကားမှတ်တိုင်တစ်ခု၏ရှေ့တွင် ဖြစ်သည်။

“ဟလို. . ”

တစ်ဖက်မှ ‘ကျွီ. . ကျွီ’ အသံသာကြားရပြီး ဘာမှပြန်မပြောချေ. . သက်သခင် စိတ်တိုလာကာ. .

“ဟေ့. . အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့လိုက်နေသင့်သက်နေတာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် လူလုံးထွက်ပြပါလား”

“.....”

စူးရှသော အသံများကြားမှ စကားပြောသံ တိုးတိုးလေးကို ကြားလိုက်သဖြင့်. .

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မမကြားရဘူး ကျယ်ကျယ် လေးပြောပေးပါ”

ဖုန်းချသွားသည်လားမသိ၊ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလိုင်းပျက်သွား သည်။ ထိုစဉ် မိုးရေထဲပြေးလာကာ မှတ်တိုင်ထဲ မိုးဝင်ခိုလိုက်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိ သည်။

လူပြတ်သည့်လမ်းဖြစ်သည့်အပြင် ညမှောင်မှောင် မိုးသည်း သည်းမှာ ထီးမပါအဖော်မပါသည့် ကျောင်းသူမိန်းကလေးအဖြစ် အား ကိုယ်ချင်းစာမိသဖြင့်. . ကားထွက်ပြီးမှ မှတ်တိုင်သို့ နောက် ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းမှန်ကို အနည်းငယ်ချကာ. . .

“ဟေ့. . ဘောက်ထော်ဘက်ရောက်မယ်၊ လမ်းကြုံရင်. . လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်၊ မိုးကတော်တော်နဲ့ တိတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာက လူပြတ်တယ်၊ ညီမတစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ဘူး”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ်ဖက်သို့ပတ်၍ ရှေ့ ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မိန်းကလေးမှာ ဆံပင်အရှည် ကြီးနှင့်ဖြစ်မှန်း သတိပြုမိသည်။ ကားတံခါးကို ကြိုဖွင့်ပေးထား၍ ထိုမိန်းကလေး ကားပေါ်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် သက်သခင် ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။

“ဆံပင်တွေ မိုးစိုကုန်ပြီ၊ အအေးမိပြီး ဖျားတော့မှာပဲ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။

“စာအရမ်းကြီးစားမယ့်ပုံပဲ. . ဘာလဲ ကျူရှင်အပြန် နောက်

ကျလိုလား”

ဘာမှ စကားမပြန်. . ။ သက်သခင်နှာခေါင်းထဲသို့ သင်းခနဲ အနံ့တစ်ခု တိုးဝင်လာ၍. . .

“Victoria Secret ရေမွှေးနံ့ပါလား၊ အစ်မလည်း အဲဒီရေ မွှေးကို အရမ်းကြိုက်တာ. . ”

သို့နှင့် သက်သခင်တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း ဘောက်ထော်သို့ နီးလာခဲ့ပြီ. . ။

“ညီမက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

လိုက်ပို့ဖို့မေးတာတောင် စကားပြန်မပြောတော့ နည်းနည်း စိတ်တိုမိသည်။

သို့သော်. . ကျောင်းသူလေးက လမ်းကို လက်ညှိုးထိုး ညွှန် ပြလေသည်။ သူမညွှန်ပြသောလမ်းက သက်သခင်နေသော ပြည် သာယာလမ်း ဖြစ်နေသည်။

“အင်း. . မမလည်း ဒီလမ်းထဲမှာပဲ နေတာလေ”

တဖြည်းဖြည်း သက်သခင်အိမ်ရှေ့နား ရောက်လာပြီဖြစ် ၍. . .

“ကဲ. . ညီမလေး မမအိမ်တောင် ရောက်တော့မယ်၊ ညီမ လေးအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

မိန်းကလေးက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြန်သည်။ သူ ထိုးလိုက်တာက သက်သခင် လက်ရှိနေနေသော မမတို့အိမ် ဖြစ်နေ ၍ အံ့သြသွားရသည်။

သက်သခင် သူမကို ကြောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်. . . မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားရေလမ်းဖြတ်

ကူးတာတွေ့၍ ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

“ကျွီ... ”

“ဒုန်း”

“အမလေး.. တိုက်မိသွားပြီ”

သက်သခင်တိုက်လိုက်သော လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးမှာ ဆံပင်ရှည်နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိုးတွေက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသလို သက်သခင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဘေးမှမိန်းကလေးကို အားကိုးတကြီးကြည့်မိသည်။ လမ်းကြုံလိုက်လာသော မိန်းကလေးက သူနှင့် မဆိုင်သလို တစ်ဖက်သို့လှည့်နေ၏။

တိုက်မိသောမိန်းကလေး သေသွားပါက ပြဿနာတက်နိုင်သည့်အတွက် အဲယားကွန်းဖွင့်ထားသောကားထဲ ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

ကားမီးရောင်အောက်တွင် လဲနေသည့် တိုက်ခံလိုက်ရသော မိန်းကလေး အဝတ်အစားနှင့် ဘေးမှကောင်မလေး အဝတ်အစားတို့ ဆင်တူနေ၍ ကျောင်းသူပဲဆိုတာ သိလိုက်ရကာ ခေါင်းနားပန်း ပိုကြီးသွားရသည်။

လောလောဆယ် ကားနှင့်တိုက်ခံရသူ၏ အခြေအနေကို သိရဖို့ အရေးကြီးနေသည်မို့ မိုးရွာထဲမှာပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူမတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားကာ မိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကားရှေ့ပြေးကြည့်သည်။

“ဟင်.. ”

ကားရှေ့မီးရောင်အောက်တွင် ကားတိုက်ခံရသော မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့။ သက်သခင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ကာ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားမိသည်။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ကားအရှိန်က သိပ်မပြင်းလှသဖြင့် ဘာမှမဖြစ်လို့ ထထွက်သွားလျှင်လည်း.. သက်သခင် မြင်ကွင်းထဲက ချက်ချင်းကြီးတော့ ပျောက်မသွားနိုင်။ စဉ်းစားရခက်နေသည်။

မိုးရေထဲမှာ ချမ်းတုန်လာသဖြင့် ကားပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ဟန်အပြင်မှာတော့ သက်သခင်မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားရသည်။

ကားပေါ်လိုက်လာသော မိန်းကလေးလည်းမရှိတော့.. ဆင်းသွားသည်ဆိုဦးတော့ ကားတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတော့ ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းလွန်းလှသဖြင့် သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးကာ.. မိုးရေကြောင့် ချမ်းအေးရသည့်ကြားထဲ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။ သရဲခြောက်ခံရတာလားဟု တွေးကာ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်တက်လာသည်။

သက်သခင် ယခုမှပဲ သူရောက်နေသောနေရာကို သတိပြုမိသည်။ ကားက သူမအိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်နေသည်။

ခြံထဲကားသွင်းပြီး ခြံတံခါးပိတ်တော့လည်း သူမစိတ်က.. နောက်ကျောမလုံသလို စံစားနေရသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အလွန်အမင်း မောဟိုက်ပင်ပန်းနေခဲ့ပြီ။ မိုးရေတွေစိမ့်နေသည့်ကြားမှ ချွေးစို့ကာ.. အိုက်စပ်နေသည်။ ရင်မောလာသဖြင့် ရေခဲသတ္တာထဲမှ ရေအေးအေးကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ရေသောက်နေစဉ် အသံတချို့ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ အသံထွက်လာတာဖြစ်၍ ဝယ်လာခဲ့သောကျဉ်စက်ကို ထုတ်ကိုင်ကာ သတိနှင့်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

စမ်းသပ်သည့်အနေဖြင့် ကျဉ်စက်ခလုတ်ကို နှိပ်ကြည့်လိုက်ရာ ငုတ်နှစ်ခုဆီမှ ပြာလဲ့လဲ့လျှပ်စီးတန်းတို့ ထွက်လာသည်။

ထိုကျဉ်စက်အားကိုးနှင့် ယုံကြည်မှုတွေတိုးပွားလာပြီး ရဲဝံ့စွာခြေလှမ်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဆီမှ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် လှုပ်ရှားမှုတို့တွေ့လိုက်ရသည်။

ထမင်းစားခန်းမှ အမြန်ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝဲကြည့်မိသည်။ မသင်္ကာစရာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့။ သို့သော်... လှုပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေတာတော့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂမပါဘဲ ဒီကုလားထိုင် လှုပ်နေစရာ အကြောင်းမရှိသည်မို့ တည်ငြိမ်ခါစစိတ်တွေ ပြန်ချောက်ချားသွားသည်။ ကုလားထိုင်က အချိန်ကုန်သွား၍ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သွားသော်လည်း လက်သည်ကိုမတွေ့ရသည့်အတွက်... စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်း ဖြစ်လာသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ငြိမ်သက်သွားကာ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျဉ်စက်ကို နှိုးကေ့စ်ပေါ်တင်ကာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ စိတ်အိုက်လှသည်မို့ မျက်နှာသစ်ဘေစင်မှ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တချိုးချိုးနှင့် လေတွေပန်းထွက်လာသံသာ ကြားရပြီး ရေကထွက်မလာ..

ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့်ဖိ၍ အဖွင့်အပိတ်လုပ်ကြည့်သည်။ ရေထွက်မလာသဖြင့် ပိုက်ခေါင်းထဲ လက်ညှိုးနှင့်

ထိုးကော် ကြည့်မိပြန်သည်။

ဆံပင်ချည်တွေ အထွေးလိုက် ပိတ်နေ၍.. ဆွဲထုတ်လိုက်မှ ရေလိုက်လာသည်။

စိတ်မောလူမောဖြစ်လှသည်မို့ သူ့ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းသွားသလဲဆိုတာ သိရအောင်... မှန်ထဲကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။

ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့ရုပ်သွင်က တဖြည်းဖြည်းမှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားကာ မိန်းမတစ်ယောက်ပုံ ပေါ်လာသည်။

ထိုပုံက သူမ ကားနှင့်လမ်းကြုံတင်ခေါ်လာသော မိန်းကလေး၏ ရုပ်သွင်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ မှတ်မိလိုက်သည်။

“အမလေး..”

အခန်း(၄)

သဉ္ဇာ သမီးနှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်တွင်အိပ်ရင်း ပုံပြောပြ
နေသည်။ ယွန်းကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရင်းမှ .

“မေမေ . . မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး . . ပြော”

“ဟို . . ဟိုလေ . . သမီးဆီကို ကြောက်စရာမိန်းမကြီး လာ
ဦးမှာလား . . အသံတွေကော ကြားရဦးမှာလားဟင် . . ”

ယွန်း၏အမေးကြောင့် သဉ္ဇာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်

ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူမှ မလာစေရပါဘူး သမီးရယ်”

သမီး၏ စိတ်ခံစားမှုအခြေအနေ ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီဟု ထင်ခဲ့တာမဟုတ်မှန်းလည်း သိသွား၏။ သူ့လည်း သမီးခံစားနေရတာတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတွေးကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းလာပြီး မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ နဖူးလေးကို သပ်ပေးရင်း ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ် လောက်အကြာမှာ ယွန်းအိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ့ ခုတင်ပေါ်မှ အသာအယာထသည်။ စောင်ကို လှဲအောင်မြှဲပေးလိုက်ပြီး နဖူးကိုဖွဖွနမ်းကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ယောက္ခမကြီးလည်း အိပ်နေပြီမို့ အိပ်ခန်းထဲသို့ သွားဝင်ခဲ့သည်။

ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်မှာလဲကာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖတ်ရင်း သူ့ကို စောင့်နေတာတွေ့သည်။ သူ့ ညဝတ်အင်္ကျီလဲဝတ်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခဏထိုင်မိသည်။ သူ့မျက်ကွင်းတွေ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတာတွေ့သည်။ ယွန်းလေး၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာရေးအတွက် ပူပန်စိတ်ကနိပ်စက်၍ အအိပ်ပျက်အစားပျက်ဖြစ်နေရတာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်မကတော့...။

သမီးကိစ္စ ခင်ပွန်းနှင့်တိုင်ပင်ကြည့်ဖို့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှထကာ ခုတင်ပေါ်တက်သည်။ ရဲမိုးကဂျာနယ်ချပြီး သူ့ကိုလှမ်းဖက်၏။

“သမီးလေးခုလို စိတ်ထွေပြားနေတဲ့အချိန် အတူတူအိပ်ပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သူ့ကလည်းကွာ ခုလိုသိပ်တာက မချစ်လို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်စိတ်ရှိအောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံ

ကြည်မှုရှိအောင် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မြှင့်တင်ပေးတဲ့နည်းစနစ် သူ့ရဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘကိုပဲ အားကိုးနေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်တဲ့အခါ အောင်မြင်မှုမရ ဖြစ်တတ်တယ်”

“ဒါတွေကို သူ့သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့တို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ၊ သူ့နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ... ကိုလည်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ယွန်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

ရဲမိုးက အပြောမှ အပွေ့အဖက်တွေ စတင်ကာ အနမ်းတွေ ခြွေလာသည်။ လင်သားက ဆန္ဒရှိနေတာကို အပြုအမူနှင့်ဖော်ထုတ်ပြသလာတော့လည်း သူ့အလိုက်သင့် လိုက်လျောရသည်။ အထိအတွေ့အောက်မှာ မိန်းမောသာယာသွားသည်။

သူမ၏ မှေးစင်းသွားသောမျက်ခွံများ ပိတ်မသွားခင် ခုတင်ပေါ် မတ်တတ် ရပ်နေသော ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူ့ ဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ မွေ့ရာ၏ထောင့်စွန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေသော... ဆံပင်ရှည်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်...။

“အမလေး...”

ရဲမိုးကို တွန်းဖယ်ကာ သူ့ထလိုက်ချိန်တွင်...

“ဖေဖေရေ... မေမေရေ... ကြောက်တယ်၊ သမီးကြောက်တယ်”

အူယားဖားယားပြေးဝင်လာသော ယွန်းလေးက ခုတင်ပေါ်

ခုန်တက်လာသဖြင့် သဏ္ဌာနှင့်ရဲမိုး လူချင်းခွာလိုက်ရသည်။
 စောစောကမိန်းမလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် မရှိတော့..
 “သမီး.. သမီး ယွန်းလေး.. ဘာဖြစ်လဲ.. ဘာဖြစ်လဲ..
 သမီး”
 “ကြောက်တယ်.. သမီးကြောက်တယ်၊ သမီးဆီ ဟိုမိန်းမ
 ကြီး လာပြန်ပြီ.. သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ သမီးကိုယ်ထဲဝင်
 ခို ကြိုးစားနေတယ်.. အီးဟီးဟီး”
 သဏ္ဌာ.. ရဲမိုးကိုကြည့်လိုက်သည်။
 အပြစ်တင်လိုသည့်သဘောမှန်းသိ၍ ရဲမိုးက အကြည့်လွဲ
 တာ သမီးကိုပွေ့ဖက်ထားသည်။
 “သမီး စိတ်ထင်လို့ပါကွယ်၊ ဒီလိုသဘာဝမကျတဲ့ ကိစ္စတွေ
 တ လောကမှာလုံးဝမရှိဘူး သမီး၊ ဖေဖေ ပြောတာယဲ့”
 အဖေနှင့်အမေ ဘယ်လိုပဲ နှစ်သိမ့်နှစ်သိမ့် သမီးငယ်ယွန်း
 တ အဖေကိုဖက်တွယ်ထားရင်း.. ကြောက်တယ်ကြောက်တယ်ဟု
 သာ တတွတ်တွတ်ပြောနေလေတော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

မိနဲ့တော့ သက်သေခံ မမတို့အိမ်ကို အစောကြီးပေါက်ချ
 လာသည်။
 “ကိုရဲအလုပ်သွားတာ စောလိုက်တာ မမ”
 “အင်း.. ဟုတ်တယ်၊ သူကအိမ်မှာနေတာ နည်းပါတယ်၊
 ပြောရဦးမယ်.. ညက မမလည်း ယွန်းပြောပြောနေတဲ့ ကြောက်
 စရာမိန်းမ ဆိုတာကို မြင်လိုက်ရတယ်”
 “ဟင်.. ဟုတ်လား၊ သူ.. သူက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့လား”
 “အဲ့ဒါတော့ မသေချာဘူး၊ ရှေ့က မြင်ရတာတော့ ဆံပင်
 ဖားလျားနဲ့ပဲ”
 “မမပဲ တွေ့တာလား.. ယွန်းလေးကော”
 “ယွန်းက ညတိုင်းလို မြင်နေရတာလေ.. မနေ့ညကဆို
 အခန်းထဲကတောင် ထွက်ပြေးလာတာ.. မမတို့နဲ့ပဲ အိပ်တယ်”
 “အင်း.. ဒုက္ခပါပဲ၊ ယွန်းလေးဘယ်လောက်များ ကြောက်

ဓမ္မမလဲ မသိဘူးနော်၊ အဲဒါဘာကြောင့်များ... ”
 သက်သခင်စကားမဆုံးခင် ဖုန်းသံကြားရသည်။
 မမ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။
 “ဟလို... ဪ... ကိုပြော... ”
 “သဇ္ဇာ... ကိုယ် ပုဂံဟိုတယ်ကို အရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ သွားရ
 မယ်”
 “ဟုတ်လား... ဘာနဲ့သွားမှာလဲ ကို...”
 “ကားနဲ့ပဲ လေယာဉ်လက်မှတ်က မလွယ်ဘူး၊ အဝတ်အစား
 သုံးစုံလောက် ကေ(စ်)နဲ့ထည့်ပြီး လာပို့ပေးပါလား သဇ္ဇာ”
 “ဟုတ်... ကို... ဟုတ်၊ ခု... ချက်ချင်းနော်... ဟုတ်”
 သဇ္ဇာက ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် အလောတကြီး ထရပ်လိုက်
 ရင်...
 “မမ ဟိုတယ်ကို သွားရဦးမယ် မိသက်၊ ယွန်းနဲ့နေပေးလိုက်
 ဦး...”
 “ရတယ် မမ... စိတ်ချသွား...”
 သဇ္ဇာက သူ့ယောက်ျားခရီးသွားမည့်ကိစ္စအတွက် လိုအပ်
 တာပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဘာမှလုပ်စရာမရှိသည့် သက်
 သခင် ပျင်းပျင်းနှင့်ကုန်နယ်တွေပဲ လှိမ့်ဖတ်နေရသည်။ အတန်ကြာ
 ဓမ္မ ယွန်းလေး ပြေးထွက်လာပြီး...
 “အန်တီ... သမီး... ရေချိုးချင်တယ်”
 “ချိုးပေးရမှာပေါ့ ငါ့တူမကို... လာ... လာ”
 သက်သခင် ယွန်းလေးကို ရေချိုးခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။
 ရေချိုးကန်ကြီးထဲ ရေဖြည့်ပြီး ဆပ်ပြာရည်ထည့်၍ အမြှုပ်များ ဖန်

တီးပေးလိုက်တော့ ယွန်းဝမ်းသာအားရ ကန်ထဲဆင်းသည်။ သက်
 သခင်က ရေမြှုပ်နှင့် ချေးတွန်းပေးလိုက်၏။ ပြုံးရယ်ရွှင်ပြနေသော
 ယွန်းအား...
 “ယွန်း... သမီး ခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”
 “သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
 “ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်နေ
 ရတယ်ဆို...”
 ယွန်းက ကလေးနှင့်မလိုက်အောင် မထီတရီအပြုံးမျိုး ပြုံး
 လိုက်၍ သက်သခင်ပင် စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။
 “သူ... ယွန်းဆီလာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အန်တီ...
 အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”
 ရှစ်နှစ်အရွယ်တူမလေး ယွန်း၏မေးခွန်းကြောင့် သက်
 သခင် အံ့သြသွားသည်။ ယွန်းကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ သရဲ
 ကြောက်၍ အော်ဟစ်ငိုယိုနေသော ကလေးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး
 မဟုတ်တော့၊ မျက်နှာက တည်ကြည်ပြီး လူကြီးဆန်နေသည်။
 ဒီအရွယ်လေးနှင့် ဒီစကားမျိုးပြော၍ အံ့သြမိသည်။
 “အချစ်... သမီးကော အချစ်ဆိုတာကို သိနေပြီလား”
 “အချစ်စစ်က ဘာလဲဆိုတာကို အန်တီအခုထိ မသိသေး
 ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် အန်တီ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”
 “အန်တီက ယွန်းလေးလောက် အချစ်အကြောင်းကို ဘယ်
 သိပါမလဲ... ယွန်းလေးသိရင် ပြောပြလေ”
 “အဟင်း... မေမေပြောတော့ အန်တီက အချစ်ဝတ္ထုတွေ
 ရေးတာဆို... အချစ်ဆိုတာကို မသိပဲနဲ့ ဘာလို့ရေးနေတာလဲ...”

www.burmeseclassic.com

အဟင်း.. "

"ကဲပါ.. နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အချစ်အကြောင်း
မေးနေတာဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော ကျောင်းကကောင်လေးတစ်
ယောက်ကို သဘောကျနေပြီထင်တယ်.. ဟုတ်လား ယွန်း"

ယွန်းက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး.. သမီးချစ်တာ တစ်ယောက်တည်းရယ်"

"ဘယ်သူလဲ သမီး"

"ဖေဖေလေ၊ သမီးချစ်တာ ဖေဖေကို.. ဖေဖေကို အသက်
ထက်မကချစ်တယ် သိလားအန်တီ"

"မေမေ့ကိုရော မချစ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မချစ်ဘူး၊ မေမေက သိပ်ဆိုးတာ.. အရမ်း
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ.."

"ဟင်.. ဘုရား.. ဘုရား.. ကိုယ့်အမေကို ဒီလိုမပြောရ
ဘူးလေ"

ယွန်းအပြောကြောင့် သက်သခင် အလန့်တကြားဖြစ်သွား
၏။ ယွန်းအမူအရာကလည်း ပြောသည့်စကားနှင့် လိုက်ဖက်အောင်
တကယ့်ကို ဒေါသမျက်နှာနှင့် မာမာထန်ထန်ဖြစ်နေသည်။

"အို.. မသိဘူး.. မသိဘူး၊ ဖေဖေ့ကိုပဲ ချစ်တယ်.. ဒါပဲ"

ယွန်းက ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလိုမျိုး အသံကုန်
အော်ဟစ်ကာ ရေကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်နှက်နေတော့
၏။

သက်သခင် ရေတွေစင်တာကို အရေးမစိုက်အားဘဲ ပေါက်
ကွဲနေသောယွန်းကို အံ့သြနေမိသည်။ ဘာမှလုပ်မပေးဘဲ စိတ်ပြေ

သည်အထိ လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ
ယွန်းငြိမ်သွားသည်။

ထိုအခါမှ အပြီးသတ်ရေချိုးပေးပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်
ပတ်၍ အိပ်ခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်အစား
လဲပေးပြီးချိန်မှာ ယွန်းမျက်တောင်တွေ စင်းလာသည်။ ယွန်းအိပ်
တော့မည်မှန်းသိ၍ သက်သခင် ယွန်းကိုကုန်းပိုးကာ လမ်းလျှောက်
ရင်း ချော့သိပ်လိုက်သည်။

"ဖေဖေက ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ပြီး သမီးနဲ့
မေမေ့ကို ရှာကျွေးနေတာမို့.. သမီးက ချစ်သင့်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲ
မေမေကလည်း သမီးကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လို့သာ သမီး ဒီအရွယ်
ရောက်လာတာပေါ့၊ ဒီတော့ မေမေ့ကိုလည်း ချစ်ရမယ်နော်"

"ဒါပေမဲ့.. သမီးဆီလာလာနေတဲ့ မိန်းမကြီးက မေမေ့ကို
အရမ်းမုန်းတယ်တဲ့.."

"ဟင်.."

ယွန်းက သူမပခုံးပေါ်မေးတင်လိုက်သည်။ ယွန်းလေး အိပ်
ပျော်သည်အထိ ကုန်းပိုးကာ သက်သခင်လမ်းလျှောက်နေရသည်။
ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။

"ဟိုမိန်းမကြီး.. သမီးဆီ လာနေပြန်ပြီ.."

"ဟင်.."

သက်သခင် ကြက်သီးများထသွားပြီး.. ပတ်ပတ်လည်ကို
လိုက်ကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့..။

ထိုစဉ် သူမပခုံးပေါ်မှ ယွန်းမှာ လေးသထက်လေးလာကာ
မနိုင်တော့သဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာပဲ သိပ်တော့မည်ဟု ခုံးပြတ်၍ ပြန်

၆၂ အေတော

အလှည့်တွင် . . အကြည့်က မှန်ချပ်ကြီးဆီ ရောက်သွား၏။

သူမပဲပေါ်တွင် ယွန်းမဟုတ်တော့၊ ဆံပင်ရှည်နှင့်မိန်းမ ဖြစ်နေသည်။ သက်သေခံ သွေးယွက်အောင်လန့်သွားသည်မို့ ကျော ပေါ်မှ ထိုမိန်းမကို ခါချသည်။

“သွား . . ဆင် . . ဆင် . . ”

“အန်တီ . . အန်တီ . . ဘာလို့အရမ်းလှုပ်နေတာလဲ”

အသံကြားမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ယွန်းဖြစ်နေသည်။

ယွန်းကို ခုတင်ပေါ်ချပေးပြီး စောင်ခြုံပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။

မဟာဆန်သူ Ringtone ကြောင့် ယွန်းလေးနိုးသွားမည်စိုး

၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို . . သက်သေခံပါ”

“အေး . . မိသက် ငါပါ။ နင်စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ဖုန်းပိုင်ရှင်နဲ့ လိပ်စာတော့ သိရပြီ၊ သေချာရေးမှတ်ထားနော်”

“အေး . . အေး . . ခဏလေး”

သက်သေခံ ဘောပင်နှင့်စာရွက်ရှာပြီး အသင့်ပြင်သည်။

“ပြော . . မြင့်လွန်းနေ . . ”

“နာမည်က ရွှေရည်တဲ့၊ လိပ်စာက (.)၊ ရလား”

“အေး . . ရပြီ . . ရပြီ ကျေးဇူးပဲ”

ဖုန်းပိုင်ရှင်က ရွှေရည်တဲ့ . . လိပ်စာလည်းသိရပြီဆိုတော့ ဖုန်းသံကို ခြေရာခံမိဖို့ မခက်တော့ဟုတွေးကာ အားတက်လာ သည်။ ထိုစဉ် . . မမ ပြန်ရောက်လာသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သူမက . . .

ဖုန်းသံ ၆၃

“မမ . . ယွန်းဆီမှာ မကောင်းတဲ့အငွေအသက် တစ်ခုခုရှိ နေတာ အသေအချာပဲ”

“တော် . . တော် . . ညီမလေး၊ အဲဒီကိစ္စ မပြောနဲ့တော့”

“မဟုတ်သေးဘူးမမ၊ ယွန်းက လိပ်ပြာလှလို့ပဲလား၊ တခြား အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသလားတော့ မသိဘူး၊ သူ့ကို ဝိညာဉ်တစ်ခုခု တ အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ”

“တော်ပါတော့ မိသက်ရယ်၊ အခုပဲ နင့်ခဲအိုက မှာလိုက် သေးတာ . . ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ် နဲ့တဲ့”

ခဲအိုသာမက မမကပါ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသည်မို့ သက် သေခံလည်း ပြောခွင့်မသာတော့ . . ။ ဒီတော့လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

အနား(၅)

သိန္နာယောက္ခမကြီးက ထမင်းကို အစောဆုံးလက်စ
သတ်သည်။ ယောက္ခမကြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့...
သိန္နာလည်း ထမင်းစားတာရပ်ပြီး သမီးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။
သူ့အဖေ ခရီးသွားသည့်ရက်အတွင်း သားအမိနှစ်ယောက်အတူတူ
အိပ်ခွင့်ရသည့်အတွက် ညဘက်တွေမှာ ယွန်းလေးကြောက်သည်ဟု
မပြောတော့...။ သမီးလေး အပြည့်အဝနေပြန်ကောင်းတော့မှ
ကျောင်းတက်ခိုင်းတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ လောလောဆယ်

ဆေးခွင့်တင်ထားသည့်အတွက် ပြဿနာတော့မရှိ. . ။

“မေမေ ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့လေ ဖေဖေလည်းပြန်မလာဘူး မွေးနေ့လုပ်ပေးမယ် ပြောပြီးတော့. . ”

“ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စရှိလို့သွားတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးထိုက် မမေ့ပါဘူး၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်နဲ့ ပို့စကတ်လှမ်းပို့ပေးမယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . မရပါဘူး၊ အဲလောက်နဲ့ မကျေနပ်ပါဘူး”

သမီးစိတ်မကောက်အောင် ချောနေခိုက် လူခေါ်ဘဲ(လ်)သံ ကြားသည်။ သဉ္ဇာ အပြင်ထွက်ကြည့်သည်။ ခြံစောင့်က ပါဆယ်ထုပ် နှင့် စာအိတ်တစ်အိတ် လာပေး၏။

“စာပို့သမား လာပို့သွားတာပါ”

“ဪ. . အင်း. . . အင်း. . . ”

ကတိတည်သော ရဲမှီးကတော့ သူ့သမီးအတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်ကို လှမ်းပို့ပေးသည်။ သဉ္ဇာအထုပ်ကလေးယူကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“သမီးရေ. . ဖေဖေက မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ပို့လိုက် တယ်”

ယွန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေသည်။ သဉ္ဇာ. . . ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ဘာဘီရုပ်အသစ်တစ်ခု ထွက်လာ သည်။ ယွန်းက စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ပို့စကတ်တစ်ခု တွင် စာသုံးလေးကြောင်း ရေးထားတာတွေ့သည်။ ယွန်းက အသံ ထွက်ပြီး အော်ဖတ်သည်။

“သမီးမွေးနေ့မှာ ပြန်မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ သဉ္ဇာ”

“ဟွန်း. . မေမေ့ကိုတော့ ပို့စကတ်ပို့တယ်. . ။ သမီးအ ကြောင်း ဘာမှရေးမထားဘူး”

ယွန်းက အရုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ခက်ရင်းနှင့်ထိုးလေသည်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်အရုပ်ကလေး ပေါက်ပြဲသွားသည်။

“လူလိမ်. . လူလိမ်. . ”

“ဟယ်. . ဒီကလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ. . အရုပ် အ သစ်ကြီးကို. . ”

သဉ္ဇာဆူလိုက်၍ ယွန်းစိတ်ကောက်သွားကာ နှုတ်ခမ်းစု နှုတ်စောင်းထိုးပြီး ထမင်းပွဲမှ ထထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းရောက်သွားသော ယွန်းက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ဧည့်ခန်းနံရံတွင်ချိတ်ထားသော ရဲမှီးနှင့်သဉ္ဇာ၏ မင်္ဂလာ ဆောင်ခါတ်ပုံကို တွေ့သွားသည်။ ထိုခါတ်ပုံကို ခုံနှင့်တက်ဖြုတ်ပြီး ပေါက်မှလည်း တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ကြမ်းပြင်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက် တော့သည်။

“ခလွမ်. . ချလွင်. . ”

“လူလိမ်တွေ. . လူညာတွေ. . ”

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီမှ ကွဲသံရှသံတွေကြားသဖြင့် သဉ္ဇာ ပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့။ သို့သော်. . . ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြတ်ကျကာ. . မှန်တွေအစိတ်အစိတ် အမြွှာမြွှာကွဲနေ သော မင်္ဂလာဦးခါတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

သက်သခင် အောက်ထပ်ကညွှန်ခန်းထဲတွင် ရေးလက်စ
စာမူပြီးအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ရေးဖွဲ့နေ၏။ အလုပ်ထဲအာရုံ
ရောက်နေခိုက် နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားလာရကာ . . ကျောနိုး
တစ်လျှောက် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာပြီး မလုံမလဲစိတ်နှင့် နောက်သို့
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲဖြတ်သွားတာ
ကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရသည်။ သက်သခင်က ထိုအရိပ် ဖြတ်
သွားရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်၏။

လှေကားအတိုင်း အပေါ်တက်သွားသော လူရိပ်သဏ္ဌာန်
ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သက်သခင် လှေကားပေါ် အမြန်ပြေးတက်
လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်အရောက် အစ်မတို့အိပ်ခန်းထဲ ထိုအရိပ်
ဝင်သွားပြန်သည်။

သက်သခင် တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်၍ တံခါးကို

တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လင်မယားနှစ်ယောက်အိပ်သော
ခုတင်ကြီးနှင့် သက်မဲ့ပရိဘောဂများမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိ . . ။

အောက်ထပ်က သူ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ နေရထိုင်ရ
တာ စိတ်ထဲမှာမလုံခြုံတော့၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုသော အသိက
ချောက်ချားမှုကို ဖြစ်စေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြော
ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်မို့ အားသွင်းထားသော ဖုန်းကိုဖြုတ်လိုက်
သည်။

ဖုန်းအားသွင်းသည့် ဓာတ်ကြိုးကိုပါ ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်
တော့ ပလပ်ခေါင်းပါ ပြုတ်၍ပါလာသည်။ ထိုပလပ်ခေါင်းတွင်လည်း
ဆံပင်ချည်တွေ ငြိတွယ်နေတာ တွေ့ရပြန်သည်။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဆံပင်
ချည်တွေကို မကြာခဏဆိုသလို တွေ့နေရတာကလည်း ထူးဆန်းလို့
နေသည်။

သက်သခင် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် နံပါတ်အပူးလေးနှင့်ဖုန်း ဝင်လာ၍ ဖုန်းပြန်ပိတ်ထား
လိုက်ရသည်။

ဖုန်းပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဖို့တော့ လိုနေပြီ။

ဘာကြောင့်ဒီလိုတွေ နှောင့်ယှက်နေရသလဲဆိုတာ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းမှဖြစ်တော့မည်။

သူမရေးမှတ်ထားသော လိပ်စာစာရွက်ကို လက်ပွေ့အိတ်
ထဲ ထည့်ကာ သက်သခင်ထွက်လာခဲ့သည်။ လိပ်စာက လှိုင်မြို့နယ်
ဘက်မှ ကွန်ဒိုတစ်ခုဖြစ်သည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး
ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ရောက်လုနီးကာမှ မြင့်လွန်းနေကို အဖော်
ခေါ်ခဲ့ရကောင်းသားဟု နောင်တရမိသေးသည်။

ခုမှတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုသာ မီးစင်ကြည့်တာ တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကွန်ဒို၏အောက်ဘက် ကားပါကင်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓါတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကွန်ဒိုက ဆယ့်နှစ်ထပ်လောက်တော့ ရှိမည်။ ဖုန်းပိုင်ရှင် ရွှေရည်က (၁၁)လွှာမှာဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာအကန့် မရှိသော်လည်း... လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှကျဉ်စက် အလွယ်တကူ ထုတ်ယူလို့ရအောင် အိတ်ကိုဖွင့်ထားလိုက်သည်။

ဓါတ်လှေကား တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် နံပါတ်(၁၁)ဂဏန်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... မဟာဆန်သူ တီးလုံးသံ မြည်လာပြန်သည်။
လာပြန်ပြီ... ထိုဖုန်းပဲ ဖြစ်သည်။

သက်သခင် စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းပိတ်ပြီး...
“ဆက်မနေနဲ့ဟေ့၊ လူကိုယ်တိုင်လာနေပြီ”

စိတ်စောနေသဖြင့် ဓါတ်လှေကား (၁၁)ထပ်သို့ တက်တာကို ကြာလိုက်တာဟု တွေးမိသေး၏။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ ညည်းသံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့... ခေါင်းငုံ့ကာ သူမကို ကျောပေးရပ်နေသည့် ဆံပင်က ပေါင်လယ်လောက်ထိရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်...။

ထိုမိန်းကလေး အစောထဲက အထဲမှာရှိနေတာလား ဆိုတာကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဓါတ်လှေကား ငြိမ့်ခနဲရပ်သွားပြီး... တံခါးက လျှောတိုက်ပွင့်သွားသည်။ အပြင်ဘက်နံရံတွင် (၁၁)ဂဏန်းကို ထင်ထင်ရှားရှားရေးထား၏။

သက်သခင် ဓါတ်လှေကားထဲက ထွက်လိုက်သည်။

အခန်းနံပါတ်က (၁၁၀၄)။ ဘယ်ဘက်သွားရမလား၊ ညာဘက်သွားရမလား စူးစမ်းနေစဉ်... နောက်ကမိန်းကလေး ဓါတ်လှေကားထဲမှထွက်လာပြီး... သူမကိုကျော်ကာ... စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

“ညီမရေ... ညီမ... ညီမ”

မိန်းကလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားခြင်းမဟုတ်... ဖြတ်ပြီး ဖောက် ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမဝင်သွားသော အခန်းနံပါတ်က (၁၁၀၄) ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခန်းရှေ့တွင် သက်သခင်ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေမိသည်။

(၁၁၀၄)ဟူသည့် ဂဏန်းက သူမကို လှောင်သလို ကြည့်နေသည်။ ‘သတိ... သရဲရှိသည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့... သူမထိတ်လန့်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ...

ရောက်လာမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးလေဟု စိတ်ကိုတင်းပြီး သူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် မျက်နှာညှိုးနွမ်းနေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သံဘာဂျာတံခါးတစ်ထပ်သာ ရှိသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ကလေးမ”

“ဟို... ဒါ... ရွှေရည်ရဲ့ အခန်းဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးက...”

“အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ... အန်တီ... သူ့ဖုန်းနံပါတ်က”

၁၉၈၈၉၉၉၉ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက... ကျွန်မဆီ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်နေလို့ပါ”

“ဟင်...”

သက်သခင်စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး အံ့သြသွားပုံက အထင်အရှား... သံဘာဂျာတံခါး ဖွင့်ပေးရင်း အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ သက်သခင် အခန်းအနေအထားကို အကဲခတ်ပြီး စကားစဉ်။

“အန်တီက ရွှေရည်နဲ့ ဘာတော်သလဲ မသိဘူး...”

“အမေပါ... သမီး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... ကျွန်မက ရွှေရည်ကိုတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... သူ ဖုန်းအမြဲဆက်နေလို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာနဲ့ လာပြောရတာပါ...”

“သူ... သူ... ဘာပြောသေးလဲ သမီး”

“ဘာမှလည်း မပြောဘူး... ဖုန်းထဲမှာ အသံစူးစူးတွေပဲ ကြားနေရတယ်၊ ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ အမြဲပြောနေတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း နံရံတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သက်သခင်ပါ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဝတ်စုံလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဓါတ်ပုံကို တွေ့ရသည်။

“သမီးလေးပျောက်သွားတာ ခြောက်လပြည့်တော့မယ် သမီး...”

“ရှင်...”

“သမီးက အနုပညာတက္ကသိုလ်က ဝိတမေဂျာကျောင်းသူပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က ညဘက် အပြင်သွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပြီးကတည်းက ပြန်မလာတော့တာ ဒီနေ့ထိပါပဲ။

အသက်ကလည်း (၂၀)ဆိုတော့ ချစ်သူနောက်လိုက်သွားတာလားဆိုပြီး ထင်မိတယ်၊ ဖုန်းခေါ်ပေမယ့် မကိုင်ဘူး၊ ကျောင်းကို လိုက်ပြီးတော့လည်း စုံစမ်းတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ရဲတိုင်ထားတယ်၊ ခုထိတော့ အဆက်အသွယ်လည်း မရသေးဘူး၊ ရဲက လူကုန်ကူးခံရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပြောတယ်၊ နောက်ပိုင်း သမီးဖုန်းကိုခေါ်တော့ စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်နေတယ်။

တရုတ်နယ်စပ်နဲ့ ထိုင်းမှာရှာတာလည်း မတွေ့ဘူးတဲ့၊ အခုကလေးမဆီ ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့၊ အသက်ရှင်နေသေးတယ်လို့ ယူဆရမလို့ ဖြစ်နေပြီကွယ်”

ရွှေရည်အမေက သက်သခင် သိလိုတာတွေ အကုန်ပြောပြသည်။

“ဒါဆို ဖုန်းဆက်ပြီး... ဘာလို့ ဘာမှမပြောတာလည်း မသိဘူးနော်”

“အင်း... သမီးနဲ့ ကလေးမက မသိကြဘူးဆိုတော့လည်း တွေးရခက်သားကွယ်”

“အန်တီဆီကော မဆက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခါမှမဆက်ဘူး၊ ရောက်လက်စနဲ့ သမီးအခန်းကို လိုက်ပြဦးမယ်၊ အန်တီမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့... အားရင် သမီးအခန်းထဲမှာပဲ သွားသွားနေဖြစ်တယ်”

အခန်းလေးက စာကြည့်စားပွဲ၊ မှန်တင်ခုံလေးဖြင့် သပ်ရပ်

လို့နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံလေးကို ယူကြည့်မိသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်သည်။

“ဒါ သမီးအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မိုးမိုးလေ”

ဓာတ်ပုံကိုပြန်ချပြီး . . မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရေမွှေးပုလင်းကို ကောက်ကိုင်၍ အနည်းငယ် ဖြန်းလိုက်သည်။ တံဆိပ်က Victoria Secret ဖြစ်နေသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုအနံ့လေးကို ရခဲဖူးသည်။

ပြောစရာစကား ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားသော်လည်း အဖြေကမထွက်၊ ခုထိ . . ပဟေဠိဆန်နေဆဲဖြစ်သည်။

သက်သခင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တွေအရဆိုလျှင်တော့ . . ရွှေရည် သေသွားပြီဟု ယုံကြည်လို့ရနေပြီ။ ထို့ကြောင့်သာ ဝိညာဉ်လိုလို အရိပ်အယောင်လိုလိုပြကာ ခြောက်လှန့်နေခြင်း ဖြစ်မည်။

သို့သော်လည်း ရွှေရည်သေပြီဟုတော့ သူ့အမေကို ဖွင့်မပြောရက်၊ ဒီမှာထပ်ပြီး စုံစမ်းစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့သည် မို့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုရေး၍ ရွှေရည်အမေအားပေးလိုက်ရင်း . .

“ဒါ . . ကျွန်မ ဖုန်းနံပါတ်ပါ အန်တီ၊ ရွှေရည်နဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာလေးတွေ သိရရင် ကျွန်မဆီဆက်ပါ၊ တစ်ခုခု သိရရင် ကျွန်မလည်း ဆက်သွယ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် . . .”

“ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ရွှေရည်အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး . . ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာရှင်းမသွား၊ ပိုလို့သာ စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။

အခန်းထဲကထွက်လာစဉ် . . . ဓာတ်လှေကားထဲ ဆံပင်ရှည်

ကြီးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဝင်သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်၏။

ဒီတော့မှ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိပြီး . . အခန်း(၁၁၀၄)မှ

ဘဲ(လ်)ကို ပြန်နှိပ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို တံခါးပွင့်လာသည်။

“ကလေးမ ဘာများကျန်လို့လဲ”

“ဟို . . ဟိုလေ . . ရွှေရည်ဆံပင် ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ

အန်တီ၊ အဲဒါသိချင်လို့ . .”

“အရှည်ကြီးပဲကွဲ့၊ ပေါင်လယ်လောက်ရောက်တယ်”

“ရှင် . .”

အခန်း(၆)

သဉ္ဇာ ခုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း သမီးဖတ်ပြသော ပုံပြင်ကို နားထောင်နေသည်။ သမီးက ပုံပြင်ကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ဖတ်ပြီး သူ့ကို ကလေးသိပ်သလို သိပ်နေသည်မို့ သဉ္ဇာ ရယ်ချင်နေမိ၏။

“ဘုရင်ကြီးဟာ တောကစားဖို့ မြိုင်ဟေဝန်တောကို ထွက် လေသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေး ရှုပ်နွမ်း ရေခပ်ဆင်းအလာမှာ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်ကတွေ့ပြီး အလွန်တရာမှ သဘောကျသွားတယ်၊ မိဖုရားအရာတင်မြှောက်ဖို့ တော်ကောက်

လိုက်တယ်။ ဒါကိုမကျေနပ်တဲ့ မိဖုရားကြီးက ရူပနန္ဒီလေးအသက်
ရန်ရှာပါတော့တယ်။ ရူပနန္ဒီလေးကို နန်းတော်ဆောင်ရဲ့ ဝန်ထမ်း
ပေါ်က တွန်းချပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ . . တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမလူလို့
တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မစုတ်. . .”

သဉ္ဇာနားထောင်နေရင်းမှ ယွန်းလေး၏ ဆဲဆိုမှုများကို
ကြားလိုက်ရသောအခါ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထရင်း. .

“သမီး. . သမီး. . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီ
အတိုင်းရေးထားလို့လား. . .”

ယွန်းက သဉ္ဇာကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး. .
ပုံပြင်စာအုပ်နှင့် ကောက်ပေါက်လိုက်၍ အမြန်ရှောင်လိုက်ရသည်။
ယွန်းက ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ ဇောင့်ဇောင့်၊ ဇောင့်ဇောင့်နှင့် ခြေသံ
ပြင်းပြင်းနင်းလျက် အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့သည်။ သဉ္ဇာ အံ့သြ
ကျေကွဲကာ မျက်ရည်ဝဲလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

သမီးလေး ဘာလို့သူမအပေါ် ဒီလောက်တောင် မုန်းတီး
နေရတာလဲ. . ၊ ဘေးတွင်ကျနေသော ပုံပြင်စာအုပ်ကို ကောက်ယူ
ကြည့်လိုက်သည်။ ယုန်နှင့်လိပ်အကြောင်း ပုံပြင်စာအုပ်လေး ဖြစ်နေ
၍. . သဉ္ဇာ အံ့သြသွားရသည်။

ဒါဆို. . စောစောက ယွန်းလေးပြောပြနေတာ သူ့ဘာသာ
ဇာတ်လမ်းဆင်ပြောသော ပုံပြင်ဖြစ်ကြောင်း သဉ္ဇာသိသွားသည်။

ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းကုသရမုန်းမသိ၍လည်း မခံစားနိုင်
အောင် ဖြစ်နေရသည်။ သမီးလေး သူ့ကိုဘာလို့ မျက်မုန်းကျိုးနေမှန်း
မသိ၊ သမီးငယ်၏အမုန်းတွေကို တစ်နှင့်တစ်ပိုးရရှိလိုက်၍ ဝမ်းနည်း
ပူဆွေးမှုတွေနှင့် သဉ္ဇာ စိတ်သောကရောက်နေမိသည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ သဉ္ဇာ ခုတင်
ပေါ်မှာ မလှုပ်မရွက်ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ပြေးဝင်လာပြီး . . .

“မမကြီး. . မမကြီး”

“ဟဲ့. . . ဘာလဲ”

“ယွန်း. . ယွန်းလေး. . စာကြည့်ခန်းထဲမှာ. . .”

စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်တော့ဘဲ. . သဉ္ဇာ
စာကြည့်ခန်းဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်သွားသည့်
အခါမှာတော့ ပြန့်ကျဲနေသော အယ်(လ်)ဘန်များကြားတွင် အလုပ်
ခွင်နေသည့် ယွန်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယွန်းလေးက ဓါတ်ပုံ
များထုတ်၍ ကတ်ကြေးနှင့်ကိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယွန်းဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး သေချာကြည့်မိသည်။ မင်္ဂလာ
ဆောင်တုန်းက သူတို့လင်မယား၏ နှစ်ယောက်တွဲဓါတ်ပုံများကို
တစ်ယောက်စီဖြစ်သွားအောင် ကတ်ကြေးနှင့်ကိုက်နေတာမှန်း သိ
လိုက်ရသည်။

“ဟယ်. . သမီးလေး မလုပ်နဲ့လေ၊ မေမေတို့ဓါတ်ပုံတွေကို
ကပ်ကြေးနဲ့ မညှပ်ရဘူးလေ. . .”

ယွန်းက ဒေါသမျက်နှာနှင့် သဉ္ဇာအားမျက်စောင်းထိုး၍
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အမှတ်မထင်ပင် လက်ထဲက ကတ်ကြေးနှင့်
သဉ္ဇာအား လှမ်းထိုးလိုက်၏။ ဒီလိုလုပ်မည်ထင်မထားသဖြင့် အငိုက်
မိသွားသည်။ အရှောင်မြန်၍သာ လက်ဖျံတွင် တစ်လက်မလောက်ပဲ
ပြသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အား. . အမလေး. . ကျွတ်ကျွတ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

၈၀ အေတာ

လဲ သမီးရယ်”

ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေထွက်လာတာမြင်တော့ စိတ်မထိန်း နိုင်ဖြစ်တာ.. သတိလက်လွတ် သမီးဇက်ပိုးကို အုပ်ချလိုက်သည်။
ယွန်း အော်ဟစ်ကာငိုတော့သည်။ ငိုရင်း.. မျက်ဖြူလန်ပြီး ကက်သွားကာ သတိလစ်လဲကျသွားသည်။ ဒီတော့မှ..

“သမီး.. သမီးလေး..”
သဉ္ဇာ သူ့လက်မှဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ ယွန်းကို သတိရအောင် ပြုစုရသည်။ ခြေမချိုးကာ အသက်ရှူမှန်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သည်။ အင်းခနဲ... တစ်ချက်ညည်း၍ ယွန်းလေး သတိလည်လာ၏။

“ပွေ့ချီခဲ့ အိပ်ခန်းထဲသွားရအောင်”
အိမ်အကူကို ပွေ့ချီသယ်ခိုင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေအေးအေးတိုက်၍ အမောပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရာ ပုံမှန်ဖြစ်သွားသော ယွန်းက.. သဉ္ဇာရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ငိုရင်း..
“မေမေ.. မေမေ.. သမီးကြောက်တယ်၊ သမီးကိုယ်ထဲကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်ဝင်လာတယ် မေမေ၊ သူဝင်လာရင် သမီး စိတ်တွေက မေမေ့ကို အရမ်းမုန်းနေမိတယ်”
“ဟင်..”

သဉ္ဇာလည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ သမီးကိုပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ဒီကလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိ၊ သမီး အကြောက်ပြေအောင် ပွတ်သပ်ချောမြူပေးနေမိသည်။ ခဏအတွင်း မှာပင် ရှိုက်သံပျောက်ပြီး သမီးအိပ်ပျော်သွားသည်။ သမီးကို နေရာတကျသိပ်ပြီးမှ သဉ္ဇာ သူ့ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခရီးမှပြန်လာသော ရဲမိုး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အိပ်နေသော သမီးကို ကုန်းနမ်းကာ အရင်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ သဉ္ဇာဘက် လှည့်လာ၏။ ထိုအခါမှ ဒဏ်ရာကို မြင်သွားပြီး..

“ဟင်.. ဘာဖြစ်တာလဲ သဉ္ဇာ”
လင်သားမေးမှ ပို၍ဝမ်းနည်းသွားသည့် သဉ္ဇာ ရဲမိုးရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ အောင့်ထားရသမျှ ဖွင့်ထုတ်ငိုကြွေးမိ၏။ ငိုလိုက်ရ၍ စိတ်ပေါ့ပါးသွားတော့မှ သမီးငယ်၏ ထူးဆန်းသောအပြုအမူ.. အပြောအဆိုများနှင့် ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြမိသည်။
“ဟား.. အဆန်းပါလားကွာ၊ သမီးလေး ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“သမီးကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပူးဝင်နှောင့်ယှက်နေတာဖြစ်မယ်.. ကို”
“တော်စမ်းပါကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ပါရဂူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်”
အမှောင့်ပယောဂဆိုတာကို လုံးဝမယုံကြည်သော ရဲမိုးကို ဘယ်လိုပြောပြော နားဝင်မှာမဟုတ်သည့်အတွက် သဉ္ဇာလက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ထိုညက သဉ္ဇာလုံးဝအိပ်မပျော်ခဲ့၊ ရဲမိုးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည်။ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် ရတက်မအေး ဖြစ်နေစဉ်..

“ဂျွတ်.. ဂျွတ်..”
ခုတင်ခြေရင်းမှ အသံကြား၍ သဉ္ဇာမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ဆံပင်ရှည်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၊ အမှောင်ထဲတွင် မသိကွဲ၍

www.burmeseclassic.com

မှတ်မှောင်ကြုတ်ကာ သေချာကြည့်မိသည်။ ထိုမိန်းမ ခုတင်ဘေးသို့ ရွှေ့လာနေချေပြီ။ သူမဘေးနားအရောက် လက်နှစ်ဖက် ထွက်လာကာ သဉ္ဇာလည်ပင်းကို ညှစ်လေတော့သည်။

အသက်ရှူကျပ်လာ၍ သဉ္ဇာကုန်းအော်လေ၏။

“အား.. အား.. ကယ်ကြပါ”

အသံကအပြင်သို့ ထွက်မလာ...

ထို့နောက် သူမလန့်ပြီး ဝန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ဘာဆိုဘာမှမရှိ၊ အဲဒီတော့မှ ဇေဝတာများပြန်နေသော သဉ္ဇာတစ်ယောက်.. အိမ်မက်ဆိုးမှ လွတ်မြောက်လာပြီဆိုတာ သိတော့သည်။

ဘေးမှရဲမိုးက ဟောက်တောင်ဟောက်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတွေ၊ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျကွဲရှသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ သမီးအတွက် စိုးရိမ်သွားသဖြင့် သဉ္ဇာအိပ်ခန်းထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့် ယွန်းကို နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့၍ ပြေးလိုက်သွား၏။ မြင်လိုက်ရတာ သေချာသော်လည်း နောက်ဘက်အခန်းထဲမှာ ယွန်းက ရှိမနေ။ သဉ္ဇာ ဇေဝတာ ဖြစ်သွားကာ ယွန်း၏အိပ်ခန်းသို့ ပြေးကြည့်ရပြန်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ယွန်းအိပ်မောကျနေတာ မြင်ရ၍ ပိုပြီးအံ့သြသွားရသည်။ ကွဲရှသံတွေကိုသတိရပြီး အိမ်ထဲမီးများဖွင့်ကာ လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်၏။

ထမင်းစားခန်းထဲအရောက်မှာ ရေခဲသေတ္တာတံခါး ပွင့်နေ

သဖြင့် တံခါးပြန်ပိတ်ရန် လက်လှမ်းစဉ် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကျကွဲနေတာ တွေ့ရသည်။ ဖန်ကွဲစတွေ့ကောက်ယူဖို့ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရေခဲသေတ္တာအောက်အဆင့်ထဲတွင် သမီး၏ဘိုမရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ အရုပ်တစ်ခုလုံး ဓားနှင့်မွန်းထား၍ စုတ်ပြတ်သတ်နေ၏။

ဒါတွေ ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲ၊ သမီးလေးပဲ လုပ်ထားတာလား၊ ဒါဆို ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲ... အဖြေမရှိသည့်အတွေးများနှင့် သဉ္ဇာ မွန်းဆွပ်လာသည်။

ဖန်ကွဲစများနှင့်အရုပ်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းလှုပ်ရှားနေသည့် မှီခိုစိတ်ချောက်ချားလာသဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

• ၆ ၆ ၆ ၆

နောက် တစ်နေ့မနက်မှာလည်း အိပ်ရာထသည်နှင့် ရဲမိုးက အလုပ်သွားဖို့ပြင်ဆင်နေပြီ။ ထို့အတွက် ညကကိစ္စတွေကို သွားပြောခွင့်မရခဲ့. . . တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်လာသော ဖုန်းတွေကိုပြန်ဖြေရင်း မနက်ခင်းစာကို တက်သုတ်ရိုက်စားကာ သွားဖို့ပြင်ဆင်နေသော လင်သားအား စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း မပေးလိုတော့သဖြင့် သွား နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

ရဲမိုး အလုပ်သွားတော့ သညာတံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ သညာက Y.M. ဟု ချည်နှင့်အတိုကောက်နာမည် ထိုးထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေး လှမ်းပေးသည်။ သညာက ထိုကဲ့သို့ နာမည်အတိုကောက် ထိုးထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေးများ အမှတ်တရလုပ်ထားတတ်သည်။

“တော်ပြီ သညာ၊ လက်ကိုင်ပဝါကိုင်ရတာ အလုပ်ရှုပ်တယ်”
ထိုစဉ် ယွန်းလေး ပြေးထွက်လာသည်။

“ဖေကြီး သွားတော့မလို့လား”
“ဟော. . အိပ်ပုတ်ကြီးတဲ့ ဖေဖေရဲ့နတ်သမီးလေး နိုးလာပြီ
ကိုး. . .”

ပြေးလာသော ယွန်းကို ရဲမိုးဒူးထောက်၍ ဆီးကြိုသည်။
“ဖေကြီး အလုပ်သွားတော့မယ် အိမ်မှာလိမ်လိမ်မာမာနေ
ခဲ့နော်”

“ဟုတ်. . .”
ရဲမိုးက သမီး၏ပါးပြင်ကိုနမ်းပြီး. . . သူ့ပါးကိုထိုးပေးလိုက်
သည်။

“ဖေဖေကို နမ်းပါဦး. . .”
ယွန်းလေးက ရဲမိုးကုပ်ကိုသိုင်းဖက်၍ ယီးလေးခိုကာ နှုတ်
ခမ်းချင်းတွေပြီး စုပ်နမ်းလိုက်သည်။ ရဲမိုးနှင့်သညာတို့ အမှတ်တမဲ့မို့
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။ ရဲမိုးလည်း အလန့်တကြား ဖြစ်
သွားပြီး သမီးကို အတင်းဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ယွန်း၏မျက်နှာထား
ကလည်း တင်းမာခက်ထန်နေ၏။ မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေသော
ရဲမိုး၏ပါးကို ယွန်းက အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြန်း. . . ဖြန်း. . .”
“လူလိမ်. . . လူလိမ်. . . လူလိမ်တွေ. . . အကုန်မှန်းတယ်”
နမ်းရုံနှင့် အားမရဘဲ ရဲမိုးကို ပါးရိုက်လိုက်သော ယွန်း၏
အပြုအမူအတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး တအံ့တဩဖြစ်နေကြ
သည်။

“သမီး. . . သမီး. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”
သညာက ယွန်းလေးကို မချီလိုက်ရာ. . . အတင်းခွန်ကန်ရင်း

သဉ္ဇာ့ဆံပင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆောင့်ဆွဲတော့သည်။

“အား.. သမီး.. မေမေ ဆံပင်ကို ဆွဲထားတယ်၊ လွတ်ခါးဦး.. အား.. အမလေး..”

ရဲမိုး သမီးလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်မှ သဉ္ဇာလွတ်သွားသည်။ ယွန်းက ဖအေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း.. ရှိုက်ငိုကာ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ကို.. ဘယ်.. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သမီးလေးပုံစံထဲ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးနော်.. ကိုမျက်မြင်ပဲ..”

“အင်း.. အဲဒါတော့ သေချာတယ်၊ ကိုယ်ဆေးရုံတွေထိုး ဖုန်းဆက်စုံစမ်းထားလိုက်မယ် သင့်တော်တဲ့ ဆရာဝန်တွေရင် သဉ္ဇာ ဆီ ကားလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ကားပေါ်တက်သွားသော လင်သားကိုမျှော်ကြည့်ရင်း သဉ္ဇာ မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။ သမီးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားမရှိသလို ခံစားနေရတော့၏။

ယွန်း

လေးကို ပန်းလှိုင်ဆေးရုံမှာတင်ထားသည်ဟု မမ ဖုန်းဆက်သဖြင့် သက်သေခံစိုးရိမ်ကြီးနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ သူမ ရောက်သွားတော့ ယွန်းက မှန်ခန်းလေးထဲမှာ သူနာပြုတစ်ယောက် နှင့်အတူ ရှိနေသည်။

ရဲမိုးနှင့် သဉ္ဇာက ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သက်သေခံ မှန်ခန်းထဲမှယွန်းကို ပြေးပြန်ဆက်လိုက်သည်။ ယွန်းက

မသိသလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေသေး၏။ နောက်မှ . . ပြုံးသည်ဆိုရုံ
လေး ပြုံးပြသည်။

“ကလေးက . . သူ့အဖေအပေါ် ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ တွယ်တာ
မှုမျိုး ရှိနေတယ် . . ”

“ရှင် . . ”

စိတ်ရောဂါက ပါရဂူကြီး၏စကားကြောင့် သဗ္ဗာ အံ့သြသွား
သလို သက်သခင်လည်း အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

ရဲမိုးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်မေးသည်။

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ ဒေါက်တာ . . ”

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်၊ အစွမ်းကုန်လည်း
အလိုလိုက်ထားတော့ သူ့အတ္တက ပိုကြီးလာတာမျိုးလေ၊ ကစားစရာ
နဲ့မုန့်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ အပိုင်စီးချင်တဲ့ သဘောမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

“အဲဒီမှာ အဖေကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ချင်
လာတယ်၊ အဲလိုမျိုး အချစ်တွေကို ဘယ်သူမှ ခွဲဝေမပေးချင်ဘူး . . ၊
တခြားသူတွေနဲ့ သူ့အဖေ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာမျိုးကအစ မမြင်ချင်
မတွေ့ချင် လက်မခံချင်ဘူးဖြစ်လာတယ်၊ မနာလိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

“ဒီတော့ . . ကလေးရှေ့မှာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကြပါ”

“ရှင် . . ”

“နောက်ပြီး အမေဖြစ်သူနဲ့ပြိုင်ပြီး ဖအေကို ချစ်နေရတာမျိုး
သူ မခံစားနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေထဲမှာ . . ကလေးရဲ့
အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို အထင်အရှားတွေ့နေရတယ်၊ ပြီးတော့ . . ကလေး

ကို စစ်ကြည့်တော့လည်း ဖအေကို တွယ်တာနေပေမယ့်၊ မအေကို
အရမ်းမုန်းနေတာ တွေ့တယ်”

ရဲမိုးတို့လင်မယား အံ့သြပြီး ဘာမှပြောမထွက်ကြတော့ . . ၊
သက်သခင်လည်း ယွန်း၏ခံစားချက်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်

မိသည်။

“သူ့အဖေနားမှာ အမေကိုတောင် ရှိမနေစေချင်ဘူး၊ ဒါက
အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ အလိုလိုပျောက်သွားတတ်ပါ
တယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို ဆေးရုံကဆင်းလို့ရပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ကလေးရဲ့
အပြုအမူအပြောအဆိုတွေ ထပ်ပြီးလေ့လာဖို့ လိုသေးတယ်လေ၊
သူ့ကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းပါတယ် . . ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါက်တာ . . ”

ရဲမိုးက အလုပ်ထဲပြန်သွားရဦးမယ်ဆိုကာ အရင်ဆုံးပြန်
သွားသည်။ သဗ္ဗာနှင့် သက်သခင် ယွန်းအတွက် တစ်နာရီလောက်
အချိန်ပေးခဲ့ကြသည်။ ယွန်း၏ သူ့အမေအပေါ်အကြည့်တွေက ခပ်
စိမ်းစမ်းဖြစ်နေဆဲဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သတိပြုမိကြသည်။

ယောက္ခမနှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ရောက်လာကြပြီး
နာ(စ်)ပါခေါ်ထားပေး၍ သဗ္ဗာ သက်သခင်နှင့် ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

အပြန်လမ်းတွင် အစ်မမျက်နှာမကောင်းတာ သက်သခင်
ရိပ်မိသည်။ ယုံကြည်လောက်သော အကြောင်းတရားကြောင့် . . .
ယွန်းလေးခံစားနေရတာ ပယောဂပါကြောင်း ရှင်းပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

“မမ . . ယွန်းလေးကို ခေတ်ပေါ်နည်းနဲ့ကုတာလည်းကုပေါ့
ဘုရားကုလည်း ကုပေးဖို့လိုမယ်ထင်တယ်၊ သက်တော့ . . တစ်စုံ

တစ်ရာ ပူးတပ်နှောင့်ယှက်နေတာလို့ပဲထင်တယ် မမ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ. . ပယောဂဆရာခေါ်ပြီး အစွဲချွတ်တာတို့၊ သန့်ရှင်းတာတို့ လုပ်ရမယ့်သဘောလား”

“လိုအပ်သမျှ နည်းလမ်းစုံပေါ့ မမရယ်၊ ယွန်းလေး ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်လာဖို့ဆိုရင် လုပ်သင့်တာအားလုံး လုပ်ရမှာပဲ. . ”

“မမ ကိုရဲကို စည်းရုံးကြည့်ပြီးပြီ. . သိပ်တစ်ယူသန်တာပဲ၊ သိပ္ပံနည်းကျဆေးပညာကလွဲရင် ဘာကိုမှမယုံကြည်ဘူးတဲ့. . ”

“အင်း. . အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ကုန်လိမ့် မယ် မမ. . ”

“သူလည်း အဖေတစ်ယောက်ပဲလေ. . သူ့သမီးကောင်းဖို့ အတွက် သူ့အားလုံးပြင်ဆင်ထားမှာပါ။ မမမှာ ဘာမှဆုံးဖြတ်ခွင့်မှ မရှိတာ. . ”

သက်သခင် ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့။ မိဘများအနေနှင့် သားသမီးအပေါ် အဆုံးစွန်ထိ မေတ္တာထားကြမည်ဆိုတာကိုတော့ လုံးများသံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ. . ။ သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ် ကြပါစေ။ သူလည်း သူ့တူမအတွက် လုပ်သင့်တာလုပ်တော့မည်ဟု သာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်၏။

သက်သခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်မောလူမောဖြစ်ပြီး ခဏလွဲနေမိသည်။ ရွှေရည်နှင့်သူ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ ဖုန်းဆက် ဆက်နေတာလဲဆိုတာ သက်သခင်တွေးကြည့်သည်။ အကူအညီ တောင်းချင်လို့လား တစ်ခုခုပြောချင်လို့လားဆိုတာ ဝေခွဲမရ. . ။

ဒီအိမ်မှာတွေ့နေသော အရိပ်အယောင်တွေကကော ရွှေ ရည်ပဲလား၊ ရွှေရည်ဆိုလျှင် ဒီအိမ်နဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့

လဲ၊ ပြဿနာဖြေရှင်းနိုင်မလားဆိုပြီး တွေးကြည့်ကာမှ အစရှာမရ သည့်အပြင်. . . အဖြေမထုတ်နိုင်သောမေးခွန်းတွေ ထပ်တိုးလာ သည်မို့ ခေါင်းကိုက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင်. . .

“ဝုန်း. . အုန်း. . ”

အပေါ်ထပ်တက်သောလှေကားဆီမှ အသံကြီး ကြားလိုက် ရသည်။ လှေကားနားရောက်တော့ ဘာမှလည်းမရှိ၊ ပြုတ်ကျနေ သော အသုံးအဆောင်များလည်း မတွေ့ရသည်မို့ ပိုပြီး စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။

ထို့နောက် အားလုံးကိုအရေးမစိုက်ဘဲ မေ့ထားပြီး စာထိုင် ရေးနေလိုက်သည်။ အလုပ်ထဲ အာရုံရောက်သွားတော့ ဘာကိုမှ သတိမပြုမိတော့. . ။

ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ဦးနှောက်ပင်ပန်း အောင်ထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မို့ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ည(၂)နာရီလောက်မှ တစ်ရေးနိုးသည်။

ထိုစဉ်မှာ မဟာဆန်သူ သီချင်းတေးသွား စန္ဒရားသံကိုကြား ရသည်။ အသံက သိပ်နီးလွန်းနေသည်မို့ အိမ်ထဲမှာ လာတီးနေသ လားဟုပင် ထင်မိသည်။

သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာ၍ အိပ်ရာမှထကာ စန္ဒရားထားရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရားတီးနေသူ မရှိသော်လည်း အသံက ကြားနေရဆဲ. . ။ မှန်ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့် လိုက်သည်။ အပြင်လောကမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အသံကို နားစွင့်ခြေရာခံရင်း အိမ်ပြောင်းလာသောနေ့က

တင်လျှော်တိုက်မှ စန္ဒရားတီးသံကြားရတာကို သတိရလိုက်သည်။
 ထိုအခါမှ ဘဝင်ကျသွား၏။ ညဘက်မို့ ဟိုဘက်အိမ်က
 စန္ဒရားသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားနေရမှန်း သိတော့မှ စိတ်ချလက်ချ
 ပြန်အိပ်ဖြစ်သည်။
 ထိုစန္ဒရားသံစဉ်လေးနှင့်ပင် မိုးလင်းမှန်းတော့၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဒီနေ့ ရွှေရည်တက်ခဲ့သော အနုပညာတက္ကသိုလ်သို့ လိုက်
 သွားကာ စုံစမ်းမည်ဟုတွေးထားသည်။ ကားထုတ်ဖို့ ခြံတံခါးဖွင့်စဉ်
 ကပ်လျက်တိုက်မှကောင်မလေး ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ထွက်လာ
 တာတွေ့လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ပြိုင်
 တူလို ပြုံးဖြစ်ကြသည်။

“မောနင်း. . ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့. . မမ”

“ကျောင်းသွားမလို့လား. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

“ညက စန္ဒရားတီးတာကြားတယ်၊ အဲဒီသီချင်းကို မမအ
 ရမ်းကြိုက်တာ. . ညီမရဲ့”

“ရှင်. . ယမုံ တီးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်. . ဟုတ်လား. . ”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ အမေပြောတော့ အစ်မတို့အိမ်က တီးနေတာတဲ့. . အဲဒီအသံကြောင့် သမီးလည်း ညကအိပ်မရဘူး ဖြစ်နေတာ. . အစ်မတီးနေတာ မဟုတ်လား. .”

“မဟုတ်ဘူး. . ညီမ”

စကားစပ်ပြီးပြောမိမှ အံ့သြစရာအဖြစ်နှင့် ထပ်ကြုံရပြန်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံး အကြောက်တရားတွေ ပိုတိုးလာမှာစိုး၍ စနွှားလက်သံအကြောင်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားလွဲလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ဘယ်ကျောင်းတက်နေတာလဲ”

“အနုပညာတက္ကသိုလ်ပါ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ မမလည်း အဲဒီကိုသွားမလို့ ခဏပဲစောင့် ကားထုတ်လိုက်မယ် အတူတူသွားကြတာပေါ့”

သက်သခင်၏ ဖော်ရွေလွန်းသော ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့်. . . ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သက်သခင် ကားမောင်းရင်း စကားစဖို့. . ခေါင်းထဲမှာ စကားလုံးတွေ စီလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမတို့ကျောင်းမှာ တတိယနှစ်က ရွှေရည်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“အင်း. . ကြားဖူးတယ် အစ်မ၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့လေ. . ကျောင်းမတက်တော့ပဲ ပျောက်သွားတာ. . သူ့အိမ်လည်း မပြန်ဘူးလို့ ကြားတယ်၊ ယမုံက ခုမှပထမနှစ် တက်တာဆိုတော့ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး”

“အစ်မ သူ့အကြောင်းကို သိချင်လို့ စုံစမ်းပေးလို့ရမလား”

“သူနဲ့တွဲခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူတွေနဲ့တော့သိတယ်. . ယမုံ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်”

ဒီလိုအဖော်ကောင်းပါလာတော့. . အဝင်ကောင်းမည်ဟု တွေးပြီး သက်သခင်အားတက်သွားသည်။

ယမုံ၏ အကူအညီနှင့် ရွှေရည်သူငယ်ချင်း ဖူးငုံနှင့် စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။ ယမုံက ဖူးငုံနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး အတန်းတက်ဖို့ ထွက်သွားသည်။

“ရွှေရည်ကို တစ်ကျောင်းလုံးက လင်နောက်လိုက်သွားပြီလို့ ထင်နေကြတယ်၊ ကျောင်းမှာ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူပြောလာတယ်၊ ကျောင်းကတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့. . သူသိပ်ချစ်နေမိပြီတဲ့”

“ဪ. . အပြင်မှာတွေ့တာနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဘယ်သူလဲ မေးတော့လည်း မပြောဘူး၊ သူသိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ သူက စိတ်ညစ်လာရင်. . စနွှားတီးတော့တာပဲလေ”

“မဟာဆန်သူ သိချင်းလား”

“ဟင်. . အစ်မက. . ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ. .”

“အဲဒီသိချင်းသံကို အမြဲကြားနေမိလို့ပါ”

“နောက်ပိုင်းမှာ. . အားရင်အခန်းပြင်ထွက်ပြီး ဖုန်းပြောနေတော့တာပဲ၊ သူပျောက်မသွားခင်လေးမှာ ခဏခဏငိုတယ်၊ သူ့ချစ်သူက ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူးလို့လည်းပြောတယ် အစ်မ”

“ဪ. . ဒါဆိုသူပျောက်သွားတာ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်နေမလား မသိဘူး”

“အဲလိုပဲ ထင်ကြေးပေးနေကြတာလေ၊ သူပျောက်သွားပြီး

၉၆ စောတာ

လေးလလောက်အကြာမှာ သမီးဆီ သူ့ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဘယ်သူမှ နားမခံနိုင်တဲ့အသံတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ ပြန်ခေါ်လိုက်ရင် စက် ဝိတ်ထားတယ်တဲ့. . ကျွန်မသူငယ်ချင်းမိုးမိုးဆို အဲဒီဖုန်းသံကြောင့် နားပင်းသွားတယ်လေ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား. . အခု သူကော”
“ဝိတကျောင်းသူ နားပင်းသွားမှတော့ ကျောင်းထွက်လိုက် ရတာပေါ့”

“အို. . သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ”
“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ မိုးမိုးက ရွှေရည်နဲ့ အတွဲများတယ်၊ ညီမထက်စာရင် ရွှေရည်အကြောင်းကို ပိုသိလိမ့်တယ်”

ဖူးငုံထံမှ ရွှေရည်အကြောင်း အတော်များများသိခဲ့ရသည့် အပြင် မိုးမိုးဆိုသော ကောင်မလေး၏ လိပ်စာကိုပါ သိခဲ့ရသည်။ ကျောင်းမှအပြန် မမတို့အိမ်ကို လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

ရဲမိုးပါ ရှိနေသဖြင့်. .

“ကိုရဲ. . ယွန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ. . ကောင်းရဲ့လား”

“ပါရဂူကြီးကတော့ ကောင်းသွားမှာပါလို့ ပြောတာပဲလေ”

“ယွန်းလေးကို တစ်ယောက်ယောက်များ ဝင်ပူးပြီး နှောင့် ယှက်နေလား မသိဘူးနော်”

“မိသက်. . . ငါ့သမီးကို သရဲပူးနေတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား. . လောကမှာ သရဲဆိုတာမရှိဘူး. . ညည်းက စာရေး ဆရာမပီပီ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေလျှောက်ဆင်နေတာပဲ၊ တော်. . တော်. . ဒီကိစ္စထပ်မံပြောနဲ့တော့. . ”

“ကိုရယ် မိသက်လည်း သူတူမအတွက် စိတ်ပူလို့ပြောနေ

တာလေ. . . စိတ်နည်းနည်းလျှော့လိုက်ပါနော်”
ရဲမိုး မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သမ္ဘာက သက်သခင်ကို အားတုံအားနာဟန်နှင့် ကြည့် သည်။

“မမ. . မမယောက်ျား မလုပ်ဘူးဆိုရင်တောင် မမလုပ်သင့် တယ်နော်၊ ယွန်းလေးဖြစ်နေတာက သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး”
မမကို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောဆိုပြီးမှ သက်သခင် ပြန် လာခဲ့၏။ ကားမောင်းလာရင်း သူ့ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆို တာ စဉ်းစားရသည်။ ရွှေရည်နှင့်အရင်းနှီးဆုံးဆိုသော မိုးမိုးကို သွား တွေ့တာကောင်းမည်ဟု တွက်ဆမိသည်။

“အင်း. . မိုးမိုးဆီ မနက်ဖြန်ပဲ သွားတွေ့လိုက်တာ ကောင်း မယ်၊ ဒီကိစ္စ အချိန်ဆွဲနေလို့မဖြစ်ဘူး”

ထိုညက တစ်နေကုန်ကားမောင်းပြီး သွားလာခဲ့ရသဖြင့် ဝင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

ဆံပင်ရှည်နှင့် မိန်းမက စန္ဒရားပဲတီးတီး၊ အသံပဲပေးပေး၊ တိုယ်ထင်ပဲပြု. . လုပ်ချင်တာလုပ်. . . သူလုံးဝမသိတော့. . ။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

ပြောက်

ဒဂုံ (၃၄)ရပ်ကွက်မှ မိုးမိုးတို့အိမ်သို့ မနက် (၁၀)နာရီလောက်တွင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ သက်သခင်က မိုးမိုး၏ မိဘများကို သူမနှင့်စကားပြောလိုကြောင်း ခွင့်ပန်သည်။

သဘောကောင်းစွာပဲ မိုးမိုး၏မိဘများက ခြံဝင်းထဲရှိ အဝင်ရိပ်တွင် စားပွဲကုလားထိုင်များ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ မိုးမိုးက... အကြားအာရုံချို့ယွင်းနေသည်မို့ စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးကာ မေးရသလို မိုးမိုးကလည်း စာရေး၍ဖြေလေသည်။

မိုးမိုးရေပြလာသော အကြောင်းအရာတို့ကို သက်သခင်
စိတ်ဝင်တစား လိုက်ဖတ်မိတော့သည်။

.....။

ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် . . မိုးမိုး၊ ရွှေရည်နှင့် ဖူးငုံတို့သုံးယောက်
တင်(န်)တင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေရည်က ဖုန်းပြောလိုက် Mes-
sage ပို့လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဒါကို မိုးမိုးနှင့်ဖူးငုံတို့ ကြည့်
မရတော့၊ သူငယ်ချင်းဘဝပျောက်ဆုံးပြီး လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရသလို
ခံစားနေမိကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ မိုးမိုးက သည်းမခံနိုင်တော့၍ . .

“ရွှေရည် . . နင် . . ဖုန်းပဲ ကလိနေမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်
တည်းသာနေတော့ . . ငါတို့နဲ့ မပေါင်းနဲ့တော့ . . ”

“အေးလေဟာ . . ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံးက တက်ညီလက်ညီ ကန့်ကွက်
လာကြသဖြင့် ရွှေရည်ဖုန်းကို ချထားလိုက်သည်။

မျက်နှာက လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလှ . .

“သူနဲ့ အဆက်အသွယ် မရတော့ဘူးဟ”

“ဘယ်သူလဲ နင့်ဘဲကြီးနဲ့လား”

“အေး . . ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ရွှေရည် နင်ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာလဲ . . မဟုတ်မှလွဲရော မောင့်အချစ်မြား
စူးနေပြီ မဟုတ်လား”

မိုးမိုးပြောသည့် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ စကားကြောင့် ရွှေရည် မျက်နှာ
ပျက်သွားသည်။ ဒါကို သူ့ဘာသာသတိပြုမိပြီး ချက်ချင်းပင် ဟန်
ဆောင်မျက်နှာဖုံး တပ်လိုက်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သူမပိုင်

အပြုံးလေးပေါ်လာ၏။

“နင်တို့နော် ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့ . . သူနဲ့ အဆက်
အသွယ်မရလို့ ငါနည်းနည်းစိတ်လေနေတာပါဟာ”

.....။

ရွှေရည်ကတော့ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေမြဲ . .

လူရှင်းရင် ချောင်ခိုပြီး ဖုန်းခေါ်ကာ မျက်ရည်ဝဲနေသော
ရွှေရည်ပုံစံကို ပြန်တွေ့နေရပြန်သည်။ တစ်နေ့တွင် . . ရွှေရည်အား
ကျောင်းမမှန်၍ ဌာနမှူးကခေါ်တွေ့နေစဉ် . . မိုးမိုးက စာသင်ခန်း
ထဲ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း ဂီတသင်္ကေတစာအုပ် ပါမလာသဖြင့် ရွှေ
ရည်အိတ်ထဲ ရှာကြည့်သည်။ ပြဌာန်းစာအုပ် မတွေ့ဘဲ . . ‘အချစ်
ဒိုင်ယာရီ’ ဟုရေးထားသော စာအုပ်ကိုသာတွေ့သည်။

မိုးမိုး စပ်စပ်စုစုနှင့် ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့အရမ်း
စွဲလမ်းနေရသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးထားသည်။

တစ်မျက်နှာတွင် စာတစ်ကြောင်းတည်းသာ ရေးထား၏။

“သူ ဒီနေ့ဖုန်းမခေါ်ဘူး၊ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေပါလိမ့်”
နောက်တစ်မျက်နှာ လှန်သည်။

“ဖုန်းဘေးမှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်နေတယ်၊ သူဖုန်းမဆက်ဘူး၊
ဖုန်းလည်းပိတ်ထားတယ်”

မိုးမိုးလည်း အကြောင်းအရာစုံကို ခြုံငုံသိလိုစိတ်နှင့် စာရွက်
များကျော်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ဖုထစ်ထစ်
တလေးဖြစ်နေသဖြင့် လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆီးစစ်တံအား တိပ်ဖြင့်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုယ်ဝန်စစ်ဆေးသော ကရိယာလေးဖြစ်ပြီး အရမ်းကလေး

နှစ်ရပ်ပေါ်နေသည်။ ဒါဆို... ရွှေရည်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီပေါ့။ သူ
နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း... ရွှေရည်ထာ
မောင့်အချစ်များ စူးနေခဲ့ပြီလေ...။

ရွှေရည်ငိုငွေကာ ဟာယာခတ်နေရသည့် အကြောင်းရင်း
ကိုသိလိုက်ရ၍ ကာယကံရှင်ကိုယ်စား မဇ္ဈနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေစဉ်
မှာပင် ရွှေရည်ပြန်ရောက်လာသည်။ မိုးမိုးလက်ထဲမှစာအုပ်ကို ဆက်
ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မိုးမိုးကို ဆောင့်ဆွဲကာ အခန်းပြင်ခေါ်ထုတ်သွား
သည်။ သူတစ်ပါး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခွင့်မပြုဘဲ စပ်စုမိသည့်အပြစ်
နှင့်ဆိုတော့ ရွှေရည်ကို မလွန်ဆန်ရဲဘဲ သူခေါ်ရာနောက် တကောင်
ကောက် လိုက်သွားရသည်။ လူရှင်းရာ ကော်ရစ်ဒါရောက်မှ...

“ဒီမယ် မိမိုး၊ နင် သိပ်စပ်စုတဲ့မိန်းမပဲ...”

“ဆော... ဆောရီးပါဟယ်၊ ဂီတသင်္ကေတစာအုပ် ရှာရင်
ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ဖတ်ကြည့်မိတာပါ”

ရွှေရည်မျက်နှာက အဆုံးစွန်ထိ တင်းမာသွားသည်။

ထိုမျက်နှာထားနှင့် လိုက်ဖက်သည့်အသံ tone မျိုးနှင့်...

“အေး... နင်သိသွားပြီဆိုရင်လည်း နင့်စိတ်ထဲမှာပဲထား
အတန်းထဲမှာ လျှောက်ဖွဲ့လိုကတော့ သေပြီသာမှတ်၊ နောက်ပြီး...
နင် မြင်ခဲ့တာတွေလည်း မေ့လိုက်ပါ...”

.....

“ရွှေရည်ပျောက်သွားတာ ဟာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်
လိမ့်မယ်...”

သက်သခင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကွင်းဆက်တချို့

အစုံစမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်မိသည်။

သို့သော်... ရွှေရည်က သူ့ဆီဘာကြောင့် ဆက်သွယ်ခဲ့တာ
ထဲဆိုသည့် အဓိကအချက်ကိုတော့... မိုးမိုးလည်းမသိဟုသာ ရေးပြ
သည်။ သက်သခင် နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ရေးမေးလိုက်သည်။

မိုးမိုး ဘာဖြစ်လို့ နားမကြားတော့တာလဲ...။

ထိုမေးခွန်းကိုဖတ်ပြီး မိုးမိုး အတန်ကြာငိုငွေနေသေး
သည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းလေး ရေးပြသည်...။

သူ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိထားတာ ညီမတစ်ယောက်ထဲလေ၊
ဒါကြောင့် ညီမဆီဆက်တဲ့အကြိမ်က သူများတွေထက်ပိုတယ်၊ ဖုန်း
တိုင်ရင်လည်း မကိုင်မချင်း ဆက်တိုက်ခေါ်နေတာ...။ အဲဒီဒဏ်
ကို ညီမ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ အသံစူးစူး
မြည်တော့ဘဲ စကားပြောသံကြားတယ်၊

နင်က ငါ့အသံကိုမကြားချင်တော့ဘူးလားတဲ့၊ မကြားချင်
ရင် နင်နားကန်းနေမှပဲ မကြားမှာ... ဆိုပြီး ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းထဲက
အသံလောင်ပြီး စူးရှပြင်းထန်တဲ့အသံကြီး ထွက်လာပြီး နောက်မှာ
ဆော့... ညီမ အကြားအာရုံ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

မိုးမိုးက သူ့သိသမျှ ရေးပြသွားသည်။ သက်သခင်လည်း
ထပ်မံစရာမရှိတော့သည်မို့ မိုးမိုးနှင့် အိမ်သားများကို နှုတ်ဆက်
ကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သက်သခင် မိုးမိုးကို သနားနေမိ
သည်။ ရွှေရည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကံဆိုးရတာ မိုးမိုးတစ်ယောက်တည်း
နှင့်သာ အဆုံးသတ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ဒီရက်တွေထဲ သက်
သခင် စာမရေးဖြစ်တာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။

ဒီနေ့တော့ ဝတ္ထုရေးဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ရေးပြီးသား နောက် ဆုံးစာရွက် ငါးမျက်နှာကို ပြန်ဖတ်၍ ဇာတ်လမ်းဆက်ဖို့ ဇာတ်ကွက် ချရသည်။ ဈာန်ဝင်သွားတော့မှ ဆက်တိုက် သွန်ရေးနေမိ၏။ ရေးနေ ရင်း ခြိုးခြိုးချွတ်ချွတ် အသံများကြားလာရသည်။ ကြားနေရသော် လည်း အတွေးတွေရွှင်နေသဖြင့် အရေးမလုပ်ဘဲ စာသာ ဆက်ရေး နေမိသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ခွမ်း . . .”

တစ်ခုခုပြတ်ကျသလိုအသံ ခွမ်းခနဲ ကြားလိုက်ရသည်မို့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်အောင် လန့်သွား၏။ မထလို့မရတော့ . . .

သက်သခင် အသံလာရာဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပုလေးပေါ်မှ အလှတင်ကြေးပန်းအိုးလေး ပြုတ်ကျနေတာ တွေ့ရသည်။

ပြန်ကျနေသော ပလတ်စတစ်အလှပန်းများကို ကောက်ယူ ၍ ပန်းအိုးထဲပြန်ထည့်ကာ ခုံပေါ်တင်သည်။ ဒါ သူ့ဘာသာ ပြုတ် ကျတာလား သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်လားဆိုတာ ဝေခွဲမနေတော့ . . .

ထိုစဉ် . . . စန္ဒရားသံ ကြားရသည်။ တစ်ဖက်အိမ်က ယခု တီးနေတာ မဟုတ်တာတော့ ကျိန်းသေနေပြီ၊ အသံက အိမ်ထဲမှာ အတော်ကျယ်ကျယ် ကြားနေရ၏။

သက်သခင် စန္ဒရားထားသော အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့် မိသည်။ သိချင်စိတ်ကြောင့်လား . . . စန္ဒရားသံက ညှို့ခေါ်နေသည် ကြောင့်လားမသိ၊ သက်သခင်အလိုလိုပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ ခဲ့မိသည်။

စန္ဒရားထားရာ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း လာခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့ . . . စန္ဒရားခလုတ်များ အလိုလို လှုပ်ရှားကာ ဂီတသံများထွက်နေတာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်မို့ သက်သခင် ချွေးစို့သွားတော့၏။

ဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ . . . ဘယ်လိုမှ သံသယဖြစ်စရာမရှိတော့ . . .

ဒါဟာ လူမဟုတ်သော ဝိညာဉ်လက်သံသာဖြစ်သည်။ သူ့ ဘာသာ လှုပ်ရှားနေသော စန္ဒရားခလုတ်များကို မျက်လုံးအပြူးသား နှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ တော်ရုံနှင့် မကြောက်တတ်သော သက် သခင်ပင် သွေးပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ . . . ရွှေ . . . ရွှေရည်လား . . .”

ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရဘဲ . . . စန္ဒရားသံသာ မရပ် မနား ထွက်ပေါ်နေသည်။

သက်သခင် ချောက်ချားလာကာ . . . စန္ဒရားနှင့် ဝေးရာသို့ နောက်ဆုတ်လာခဲ့ရာ စာအုပ်စင်နား ကျောကပ်မိချိန်တွင် စာအုပ် တစ်အုပ် ပြုတ်ကျလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စန္ဒရားသံလည်း တိခနဲ ရပ်သွား၏။

သက်သခင် ပြုတ်ကျလာသောစာအုပ်ကို ပြန်ထားရန် . . . ကောက်ယူလိုက်စဉ် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှ စာတန်းကိုဖတ်မိသွားသည်။ ‘အချစ် ခိုင်ယာရီ’ ဆိုသော စာလုံးများကြောင့် သက်သခင် စာအုပ် ကို လှန်ကြည့်မိသည်။ ရွှေရည်၏ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေး ဖြစ်လို့နေ သည်။

ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်၊ ရွှေရည်ခိုင်ယာရီကို သက်သခင်

၁၀၆ မေတ္တာ

ဇတ်မိအောင် ပိညာဉ်ကညို့ငင်ခေါ်ယူကာ သူမလက်ထဲအရောက်
ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ သဘောပေါက်နားလည်သွား
သည်။

ထိုအခါမှ သူမ၏ကြောက်စိတ်ကို အရည်ပျော်ကာ သိချင်
စပ်စုချင်စိတ်သာ ရှိတော့သည်။ သို့နှင့် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာပင်
ထိုင်ကာ ဒိုင်ယာရီကို စတင်ဖတ်ရှုလိုက်တော့၏။

ဖုန်းဆာရဲ ၁၀၇

အခန်း(၉)

 သည်းနေခြင်းက သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံစည်းဖို့အတွက်
ဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့က . . မိုးမိုးနှင့် လျှောက်လည်နေ၍ အိမ်ပြန်
နောက်ကျသည်။ ကျိက္ကဆံကွင်းရှေ့ ကားမှတ်တိုင်တွင် မိုးခိုကာ
အငှားကားအလာကို စောင့်နေမိသည်။ ထီးကလည်းမပါ။ ကားက
လည်းမလာသဖြင့် လွယ်အိတ်လေးပိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးချမ်းအေး
နေမှုကို အံ့တုနေရသည်။

ရဲမိုး . . အိမ်ပြန်လာတော့ ညကိုးနာရီ ထိုးတော့မည်။ ညနေ

တတည်းက ရွာနေသောမိုးက ခုထိ စွေလို့ကောင်း တုန်းရှိသေးသည်။
မိုးစွေစွေဥမှာ . . ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလာရင်း
တာမွေ မီးပွင့်ကို ကျော်လာခဲ့သည်။ ကျီကွဆံကွင်းရှေ့ ကားမှတ်တိုင်
အရောက်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဝတ်စုံလေးနှင့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် မိုးခိုနေတာတွေ့သည်။ မိုးသည်းလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်
လုံး မိုးရေတွေ စိုနေလေသည်။ သူမပုံစံက အတော်ဒုက္ခရောက်နေပုံ
ပေါ်သည်။

ရဲမိုး ကျော်သွားပြီးမှ . . သနားသွားကာ ကားထိုးရပ်လိုက်
ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ကားမှန်လေး ချလိုက်သည်နှင့်
နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

“ညဉ့်နက်နေပြီ . . မိုးတွေလည်း အရမ်းရွာနေတယ်၊ ဘယ်
တိုပြန်မှာလဲ . . ”

“လှိုင် . . ကိုပါဦး . . ”

“ဟင် . . အဝေးကြီး ပြန်ရမှာ ကားကောရှိပါ့မလား”

“မိုးအရမ်းသည်းနေတော့ Taxi တွေတောင် မတွေ့ရဘူး”

“လိုက်ပို့ပေးရမလား . . ”

“ရပါတယ် . . ဦး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အားမနာပါနဲ့ ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူး၊ ဦးလည်း လှိုင်ဘက်သွားမှာ . . လာ . . လာ
တားပေါ်တက် . . ”

ရဲမိုး ဖိတ်ခေါ်နေစဉ် မိုးကပိုသည်းလာပြီး လျှပ်စီးတွေလက်
ကာ မိုးချုန်းသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မှတ်တိုင်မှ ကောင်မလေး
ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်နှင့် ကား

ပေါ်တက်လာသည်။ သူမဝင်ထိုင်လိုက်သည်က နောက်ခန်းတော့
မဟုတ် . . ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ကာ ရဲမိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ကြီးကို သိမ်း၍ ပေါင်ပေါ်တင်
ထားသည်။ ရဲမိုးက Y.M. ဟု သူ့နာမည် အတိုကောက်ထိုးထားသော
လက်ကိုင်ပဝါလေးအား လှမ်းပေးရင်း . . .

“အအေးမိနေဦးမယ်၊ သုတ်လိုက်ဦး . . ”

ကားထဲမှကန်ဆက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်တိုး၏
မဟာဆန်သူသီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ . . အစ်ကို ကြိုက်တဲ့သီချင်းလေ၊ ညီမတော့ မကြိုက်
လောက်ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မလား”

ရင်းနှီးသွားအောင် အခေါ်ဝေါ်တွေပြောင်းကာ ရဲမိုးစကား
စသည်။

“ဟင့်အင်း . . ညီမလည်း ဒီသီချင်းကို ကြိုက်ပါတယ်”

ရဲမိုးပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် . .

“အစ်ကိုနာမည်က . . ရဲမိုးပါ . . ငါ့ညီမက . . ”

“ရွှေရည် . . ပါ . . အစ်ကို”

စကားပြတ်သွားပြီး . . ရဲမိုးကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေလိုက်
သည်။ ရွှေရည်က သူ့လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ရေစိုဆံပင်ကို သုတ်နေ
သည်။ ရွှေရည် ဆံပင်သုတ်ရင်း ရဲမိုးကို မသိမသာ ခိုးကြည့်၏။
လူရည်သန်ရပ်မှိုနှင့် ရဲမိုး၏သွင်ပြင်က ယောက်ျားပီသခန့်ညားလွန်း
တာ သတိပြုမိသည်။

စွေနေသောမိုးကြောင့် အသွားအလာရှင်းသည့်အတွက်

မြန်မြန်မောင်းလို့ရ၍ နာရီဝက်မပြည့်ခင်မှာပင် လှိုင်မြို့နယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရွှေရည်လမ်းညွှန်မှုနှင့် ကွန်ဒိုတစ်ခုသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ကားရပ်ပေးတော့ ရွှေရည် ဖေါ်ရွှေစွာပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးလေးကို ရဲမိုး သဘောကျသွားသည်မို့ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်မိသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့် ရွှေရည် ရင်တလှုပ်လှုပ် လှိုက်ဖိုကာ တတုန်ကယင်ဖြစ်သွားရသည်။ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် မကြည့်ရဲသည်မို့ ရွှေရည်မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

“ခုလို လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို့. . . နောက်တွေ့လည်း ခေါ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွာ. . ကိုယ်လည်း ညီမနဲ့ထပ်ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဝွတ်နိုက်. . ”

ရွှေရည်ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသော်လည်း ရဲမိုးကားထွက်မသွားသေး အနည်းငယ်မှောင်နေသော ဓါတ်လှေကားရှိရာသို့ ကားမီးထိုးပေးထားသည်။ ဓါတ်လှေကားထဲဝင်ကာနီး ရွှေရည်လှမ်း၍ လက်ပြတာကို ရဲမိုးတွေ့လိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲ ပျော်မြူးကြည်နူးသွားသည်။ အချစ်သစ်. . တဖန်မွှေးဖွားချင်စိတ်ကို လည်း မနည်းမျှသိပ်လိုက်ရသည်။ ဓါတ်လှေကား တံခါးပိတ်သွားတော့မှ ရဲမိုးလှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဇနီးသည် သဗ္ဗာက မအိပ်သေးဘဲ စောင့်နေ၏။

“နောက်ကျလိုက်တာ ကိုရယ်. . ”
“ဟုတ်တယ်. . သဗ္ဗာ၊ ဘောက်ထော်ကအိမ်ကို ဝင်ကြည့်နေလို့. . ”

“ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲဟင်. . ”

“လိုသေးတယ်. . ခုမှ ခေါင်မိုးမိုးတုန်း၊ ကိုယ့် စိတ်ကြိုက်ပဲ လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ. . သဗ္ဗာလည်း သွားကြည့်ဦး၊ အခန်းဘယ်လိုဖွဲ့မလဲ. . ဘယ်လိုပြင်ဆင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထား. . ”

ရဲမိုး အလိုလိုလိမ်ပြောမိသည့်အတွက် မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ ဘာလို့ ဒီလိုလိမ်ပြောမိသည်မသိ၊ သဗ္ဗာကတော့ ယောက်ျားပြောသမျှယုံကြည်ဟန်နှင့် လှမ်းပေးသော ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူကာ ဦးဆောင်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

“သမီးကော အိပ်နေပြီလား. . ”

“အိပ်နေပြီကို. . အမလေး ကို့သမီးက ကျောင်းမှာ လစ်တမတ်စက္ကူ အရောင်ပြောင်းတဲ့စမ်းသပ်ချက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့ရတာနဲ့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ထုတ်ပြတာကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး ပြောမဆုံးဖြစ်နေတာလေ. . ”

“ဟုတ်လား. . ကောင်းတယ်. . ကောင်းတယ်”

ရဲမိုးက သမီးအိပ်ခန်းသို့ဝင်ကာ ကြည့်သေးသည်။ ပွတ်(ရှ်) ဝက်ဝံရုပ်ကြီးဟိုဖက်ကာ အိပ်နေသော သမီးငယ်ယွန်းကို အနမ်းခြွေပြီးမှ သူတို့အိပ်ခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“မေမေကော. . ”

“အိပ်နေပြီကို. . ကိုရော တစ်ခုခုစားဦးမလား. . ”

“ဟင့်အင်း. . ဟိုတယ်က စားလာခဲ့ပြီးပြီ. . ရေချိုးပြီး အိပ်

တော့မယ်..”

ရဲမိုး ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေပန်းအောက်မှာ ရေစိမ့်ချိုးလိုက်သည်။ မိုးရွာသလိုကျနေသော ရေပန်းကြောင့်... မိုးရွာနေသည့် မြင်ကွင်းထဲမှ ရွှေရည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ဘာလို့ သတိရနေမိသည် မသိ..။

ရေချိုးပြီးတော့ သဉ္ဇာက မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ကာ အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ တာဝန်ကျေသည့်ဇနီးသည် ရှိနေတာတောင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိရနေမိတော့.. ရဲမိုး မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အကြာမှာ သဉ္ဇာရင်ခွင်ထဲ ရဲမိုးရောက်နေခဲ့ပြီ။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသည့်ဘဝမှာ.. ပညာတတ်ရုပ်ချောသည့်ဇနီး ရထားသည့်အပြင် သမီးလေးတစ်ယောက်ပါ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီဆိုတော့.. ဘာမှမလိုတော့အောင်ပင် ပြည့်စုံနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား..။

အပိုအတွေးတွေအားလုံး ခေါင်းထဲကရှင်းထုတ်ပြီး ဇနီးသည်၏ အပြုစုအယုအယကိုခံယူကာ ရွှေရည်ဆိုသော ဆံပင်ရှည်မလေးအကြောင်းကိုတွေးရင်း ရဲမိုး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

နောက်နေ့ညတွင်လည်း ရဲမိုး အိမ်မပြန်သေးဘဲ ကားကို ကျီကွဆံကွင်းရှေ့ မှတ်တိုင်လေးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ အလိုလို ထိုနေရာဘက်မှ ပတ်မောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာ၍ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲလား၊ တမင်တကာပဲလား.. မပြောတတ်ထိုမှတ်တိုင်တွင် အနွှေးထည်လေးဖြင့် ရပ်စောင့်နေသော ရွှေရည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ရှေ့မှ Taxi ကားများဖြတ်သွားသော်လည်း မတားသဖြင့် ရဲမိုးအလာကို တမင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်မည်။

အချစ်ဆိုတာ.. ဒါပါပဲ။ ဘယ်သူမှလုပ်မယူဘဲ သူ့အလိုလိုမွှေးဖွားလာတာလေ။ ရွှေရည်ဘက်က ဖြူစင်သော ချစ်ခြင်းတရားတွေ ဖြစ်နေပေမယ့်၊ ရဲမိုးက အချစ်သစ်ကို ဖန်တီးချင်သူ ဖြစ်နေ၏။

ရဲမိုး မှတ်တိုင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်ပြီး..

“ကားမရသေးဘူးလား.. ရွှေရည်”

ရွှေရည် ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်၍..

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်.. ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”
 မိုးမရွာသော်လည်း လိုက်ပို့ခိုင်းဖို့ အားနာနေဟန်လည်းမရှိ
 တော့.. ၊ ရဲမိုး၏ ရင်ခုန်သံတွေကလည်း ကားအရှိန်နှင့်အပြိုင်..
 “ဪ.. ဒါနဲ့ ရွှေရည်က ဘယ်မေဂျာလဲ..”
 “တတိယနှစ် ဂီတမေဂျာကပါ အစ်ကို”
 “အစ်ကိုက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင်..”
 “အင်း.. ပန်းချီပြခန်း ဖွင့်ထားတယ်လေ၊ ပန်းချီကားတွေ
 ရောင်းတာပေါ့..”

“တကယ်.. စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်နော်၊ ဆရာ
 ကြီး ဦးလွန်းကြွယ်တို့ ဆရာမင်းဝေအောင်တို့ လက်ရာတွေ ရွှေရည်
 အရမ်းကြိုက်တယ်..”

အနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပီပီ အနုပညာနှင့် ပတ်
 သက်ပြီး တော်တော်နဲ့နှစ်စပ်သိသော ရွှေရည်နှင့်ရဲမိုး စကားပြော
 ရတာ အဆင်ပြေသွားသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကလည်း အရောင်
 တွေ ရင့်လာခဲ့သည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးမှု နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်တည်လာသော တစ်
 နေ့.. ရွှေရည် ရဲမိုးထံ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ကျောင်းအဆင်းမှာ
 ပျင်းလို့တွေ့ချင်သည်တဲ့၊ ဗိုက်လည်းဆာသည် တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါ
 ဟု ပူဆာလာသည်။ ဒဂုံမှ ဆက်နေတာဆိုတော့ တာမွေဈေးမှတ်တိုင်
 မှာ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ရဲမိုး ဟိုတယ်မှ လစ်ထွက်ပြီး ရွှေရည်
 ကို သွားတွေ့သည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်က FUJI မှာ မနက်စာကျွေး
 သည်။ သူတို့ဆက်ဆံရေးက သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားလည်းမကျ။

“ဟဲ.. ဟဲ.. ရွှေရည်နဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့
 တွန်ရက်တစ်ခု ထူထောင်လိုက်မယ်လေ.. မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လို.. ဘယ်လို..”

“ဖုန်းနှစ်လုံးဝယ်မယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေရည် နှစ်ယောက်တည်း
 ဆက်သွယ်ဖို့ပေါ့.. ရွှေရည်အတွက်လည်း သီးသန့်ဖုန်းပေါ့..”

“အင်း.. ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒါဆို အစ်ကိုပေးတဲ့ ဖုန်းပဲ
 ညီမကိုင်တော့မယ်”

အဲဒီလိုသာဆိုလျှင် သူ့ဖုန်းကို လစ်လျှင်လစ်သလို စစ်ဆေး
 တတ်သော သမ္ဘာ့ရန်မှလည်း ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်သွားမည်။ ရဲမိုး
 နီးရာ ဖုန်းဆိုင်ဝင်သည်။ နံပါတ်အပူး ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် Simcard
 နှစ်ခုဝယ်သည်။ ရွှေရည်အကြိုက် ဟင်း(နံ)ဆက် အရောင်တူဆင်တူ
 နှစ်လုံးဝယ်သည်။ ရွှေရည်ပျော်ဖြူနေပုံက တကယ့်ကလေးလေးတစ်
 ယောက်လို၊ ရဲမိုးလည်း ရွှေရည်အမူအရာနှင့် ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံ
 ပုံလေးများကို နှစ်သက်စွဲလမ်းနေလေတော့သည်။

တစ်ရက်ကိုနှစ်ကြိမ် ရွှေရည် ဖုန်းမှန်မှန်ဆက်သည်။ ပြော
 ဆိုဆက်ဆံပုံတွေကလည်း တကယ့်သမီးရည်းစားတွေလို ဖြစ်လာ
 သည်။ သူတို့ တစ်ရက်ခြား တစ်ခါဆိုသလို နေခင်းပိုင်း ပုံမှန်တွေ့
 ဖြစ်သည်။ မစွတာဂစ်တာ နှင့် COZY တို့လို မီးမှိန်မှိန်နှင့် ဆိုင်တွေမှာ
 သမီးရည်းစားအဖြစ် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ရည်းစားသက် အတန်ကြာ
 လာတော့ ရဲမိုးက ဘောက်ထော်မှာဆောက်နေသောအိမ်သို့ ရွှေရည်
 တို့ခေါ်သွားသည်။

အိမ်က အခန်းတွေဖွဲ့ပြီးသွားပြီမို့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်
 လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်လွန်းတော့ အချစ်နယ်ကျွံ

၁၁၆ ဧဝတော

သွား၏။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသော ရွှေရည်ကလည်း လိုလို လားလားပင် လိုက်လျောခဲ့တော့.. အလျှာထမင်း နေ့တိုင်းစားနေရ သည့်ကြားမှ ငပ်ရည်မွှေးမွှေး တို့စရာလေးကို ခံတွင်းတွေ့သွားသည်။

အချစ်နယ်ကျွဲပြီး.. ရမ္မက်နွံထဲ နစ်နေခဲ့တာ တစ်လခန့်အ ကြာမှာတော့ ရဲမိုးခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာ သဏ္ဌာရိပ်မိသွားသည်။ ဒီတော့.. အားလျှင်အားသလို ဟိုတယ်ကိုရောက်လာတတ်သည်။ ရဲမိုး.. ရွှေရည်နှင့်ဆက်သွယ်သောဖုန်းကို ပိတ်ထားပြီး ခြေငြိမ်နေ ရသည်။ တစ်ဖက်မှရွှေရည်မှာလည်း ထွန်ထွန်လူးလူး ဖြစ်နေသည်။

သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့တစ်ရက်မှာ ရဲမိုးဟိုတယ်သို့ ရွှေရည် လိုက်သွားသည်။ အဲဒီမှာပဲ ရဲမိုးအိမ်ထောင်သည်မှန်း သိသွား၏။ ရွှေရည်အသာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူမဘဝထဲ မထူးတော့ပြီ.. အိမ်ထောင်ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဇွတ်ဝင်တိုးတော့၏။ နောက်နေ့တွင် ရဲမိုးထံ တရစပ်ဖုန်းဆက်သည်။ ရဲမိုးလည်း ခြေငြိမ် နေရတာကြာပြီမို့.. ဖုန်းဖွင့်ထားခိုက်.. နှစ်ယောက်သား အဆက် အသွယ်ရပြီး ဘောက်ထော်အိမ်မှာပင် တွေ့ဖြစ်ကြသည်။

ရဲမိုးကို ရွှေရည်စိတ်ကောက်ကာ ရန်တွေ့ပြီး တောင်းဆိုမှု များ ပြုလုပ်လာသည်။ သူ့ကိုလက်ထပ်မှာလားဟု မေးသည်။ ရဲမိုး အခက်တွေ့သွားသည်။ ရွှေရည်က သဏ္ဌာကို ကွာခိုင်းပြီး သူ့ကိုလက် ထပ်ပါဟု အတိအလင်းတောင်းဆိုလာတော့သည်။ သူ အိမ်ထောင် နှင့်ဆိုတာ ရွှေရည်သိနေပြီမို့ ရဲမိုးလည်း ရွှေရည်ကျေနပ်အောင် ချောရတော့သည်။

“ဒီကိစ္စက အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ၊ အစ်ကို့ အိမ်ထောင်ကို ချက်ချင်းကြီးဖြိုဖျက်ပစ်လို့ မရဘူးလေ..”

“ရွှေရည်ကို အပျော်ကြဲနေတာလားအစ်ကို.. ရွှေရည်က တော့ အငယ်အနှောင်းဘဝနဲ့ နေမှာမဟုတ်ဘူးနော်..”

“စိတ်ချပါ.. ရွှေရည်ရယ်၊ ရွှေရည်ကို တင့်တောင့်တင့် တယ်ထားမှာပါ.. သိပ်မလောပါနဲ့၊ အစ်ကို အေးဆေးစိစဉ်ပါမယ် နော်..”

ရွှေရည်ကျေနပ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ဒီတော့မှ သူ၏ အချစ် ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ရဲမိုးအား ထုတ်ပြသည်။ စတင်ဆုံစည်းပုံမှစ၍ ဒီနေ့ထိမှတ်တမ်းများကို တွေ့ရပြီး.. ရွှေရည်၏စွဲလမ်းမှုကိုသိကာ စိတ်ပင်ပန်းသွား၏။

“အစ်ကိုကို ပေးစရာရှိသေးတယ်.. ရော့..”

ရွှေရည်က ရဲမိုးအား လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် လှမ်းပေး သည်။

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါကို ရွှေရည်တို့.. မိုးသည်းညမှာ ပထမဆုံး ဆုံတုန်းက အစ်ကိုပေးခဲ့တာလေ..”

“အင်း.. အစ်ကို ရွှေရည်ကို အတည်ယူမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့.. ဒီရက်တွေထဲမှာ နှစ်ယောက်သားမဆုံဘဲ ငြိမ်နေကြရင်ကောင်းမယ်၊ ကိုယ်အိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့ရက်တွေ များနေတော့.. ကိုယ့်မိန်းမက မသင်္ကာဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါမှ သူ အစ်ကိုတို့ကို ခြေရာမခံနိုင်မှာ”

ရဲမိုးစကားကြောင့် ရွှေရည် တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ဖြစ်သွား သည်။ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းနည်းရိပ်တို့ စွန်းထင်လာသည်။

“ရွှေရည်လည်း စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားပါ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးသွား လိမ့်မယ်.. အစ်ကိုပေးတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို မှတ်မှတ်ရရ သိမ်းထား

တဲ့အတွက် အစ်ကို တကယ်ခံစားရပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သည်းခံပြီး နည်းနည်းလေးစောင့်လိုက်ပါ ရွှေရည်ရယ်...”

“ဟုတ်ပါပြီလေ... အစ်ကိုပြောသလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ရွှေရည် ရက်နည်းနည်းလောက်တော့ သည်းခံပြီး စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ရွှေရည်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခုတင်စောင်းတွင် ထိုင်နေသော ရဲမိုးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ရွှေရည်ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့နော်၊ ရွှေရည် အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်... အစ်ကို မရှိဘဲ ရွှေရည် ဘယ်လိုမှ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အစ်ကို သိထားပါနော်...”

ရဲမိုးက ရွှေရည်အား ဆွဲထူကာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်တာစွာကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက်တော့ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်အနမ်းများနှင့် ရမွှက်နွံအတွင်း ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ရဲမိုးနှင့် ရွှေရည်တို့ တွေ့ဆုံမှုမရှိတော့သလို ဖုန်းလည်းမဆက်ကြတော့။ ရဲမိုးက အချိန်မှန် အိမ်ပြန်၍ ဇနီးနှင့်သမီးအတွက် အချိန်ပေးကာ... ယုံကြည်မှု ပြန်လည်တည်ဆောက်နေရသည်။ ရွှေရည်မှာတော့ အလွမ်းနေ အလွမ်းညများတွင်သာ ကျင်လည်ရင်း အလွမ်းအကျဉ်းသားမလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ထပ် တစ်လကြာသည်အထိ ရဲမိုးဘက်မှ လုံးဝဆက်သွယ်မလာခဲ့၊ ရွှေရည် ဒူးနှင့်မျက်ရည် သုတ်နေရပြီ။ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ရွှေရည် စတင်ဆက်သွယ်မိသည်။ သို့သော်... ရဲမိုးက ဖုန်းမကိုင်... နံပါတ်အပူးဂဏန်း လှလှပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်

ထွန်းသွားတော့၏။ ဖုန်းမျှော်ရင်း တစ်နေ့ကုန် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

ရွှေရည် ကျောင်းမှာလည်း ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောတော့၊ စာသင်ချိန်မှလွဲ၍ ကျောင်းကစန္ဒရားကိုသာ အဖော်ပြုနေရှာသည်။ ရွှေရည်တီးခတ်သည့် တစ်ပုဒ်တည်းသောတေးသွားက... မဟာဆန်သူသာဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျာနယ်တစ်စောင်၌ ရဲမိုးတို့မိသားစုဓါတ်ပုံနှင့် သတင်းတိုလေးပါလာသည်။ အလွမ်းသူဌေးမလေး ရွှေရည်၏ သတိရတမ်းတမူများ... နာကြဉ်းမှုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွား၏။

လက်ပံတောင်းတောင်ဖြစ်စဉ်မှာ ဒဏ်ရာရသံယာတော်များအတွက် ဆေးကုသစရိတ် ငွေကျပ်သိန်းငါးဆယ် လှူဒါန်းသော သတင်းဖြစ်သည်။ ရွှေရည် ထိုပုံကိုကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဂျာနယ်မှ ထိုပုံကို ကတ်ကြေးနှင့်ဖြတ်ယူပြီး... ရဲမိုး ဇနီးသမီး၏မျက်နှာကို ကွက်၍ ဓားနှင့်လှီးထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ဓါတ်ပုံမှ မျက်နှာနှင့် အစားထိုးကာ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ရွှေရည်အပေါ်ထားတဲ့ အစ်ကိုရဲ့အချစ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားတာ အခိုက်အတန့်ပါလို့ ရွှေရည်ယုံကြည်ထားပါရစေ အစ်ကို၊ ဒီလိုအခိုက်အတန့်ကာလကို ရွှေရည်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေနဲ့ အောင်အောင်မြင်မြင် ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်... အစ်ကိုရယ်”

အခန်း(၁၀)

ရွှေရည် ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး သက်သခင် စိတ်မောသွားသည်။ စာအုပ်ထဲတွင်လည်း ရွှေရည်ဖန်တီးထားသော ရဲမှီး၊ ယွန်းနှင့် ရွှေရည်မိတ်ပုံအပြင် အစင်းကြောင်းနှစ်ခုပေါ်နေသော ကိုယ်ဝန်ရှိ မရှိစစ်ဆေးသော ကိရိယာတစ်ခု အမှန်တကယ်ရှိနေသည်။

သို့သော် ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာမှ ရေးမထားတာကိုတော့ သက်သခင် ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ ဒီလောက်အရေးကြီးသည့်ကိစ္စကို ဘာကြောင့်မှတ်တမ်းတင်

ထားတာလဲ၊ ရေးဖို့အချိန်ပဲ မရလိုက်တာများလား...

သက်သခင် ခိုင်ယာရီကို ပြန်လှန်၍ နောက်ဆုံးရေးမှတ်ထားသည့်ရက်စွဲကို ပြန်ရှာကြည့်သည်။

ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ကိစ္စ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ မရေးနိုင်ခင် ရွှေရည် တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ... သူ့သား သေသွားပြီဆိုရင်တော့ သူ့ရင်သွေးလေးပါ...

သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာသည်မို့ ချက်ချင်းပင် ရဲမှီးထံ လိုက်သွားဖို့ပြင်သည်။ အချိန်က ည(၇)နာရီသာရှိသေး၍ ဟိုတယ်မှ မပြန်လောက်သေး။ သက်သခင် ဖုန်းကြိုဆက်မနေတော့ဘဲ ရုတ်တရက် အငိုက်ဖမ်းမေးမြန်းရန် စိတ်စောစွာနှင့် ထွက်လာခဲ့၏။

ဟိုတယ်သို့အသွား... လမ်းမှာကားမောင်းရင်း သက်သခင် ဝနာမငြိမ်နိုင်အောင် စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်လို့နေသည်။

ရွှေရည်က မမနှင့် သူမထက်စောစွာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရဲမှီးနှင့်အတူ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ ချစ်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား...

ယွန်းလေး ခံစားနေရသော ဒုက္ခအားလုံး၏ အဓိကလက်သည်မှာ ယွန်း၏ အဖေကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာ... ကံကြမ္မာက ကျီစယ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အတွေးတွေ ပလုံစီရင်း ကားမောင်းလာခဲ့ရာ ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်းရောက်မှ တစ်ခန်းရပ်သွားသည်။

ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းထံမှ ရဲမှီး မပြန်သေးကြောင်းသိရ၍ သူ့ရုံးခန်းသို့ တန်းဝင်သွားလိုက်၏။ ညဘက်ကြီး ထင်မှတ်မထားသူ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်မို့ ရဲမှီး အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်... မိသက်၊ ဖုန်းလည်းမဆက်... ဘာမဆက်နဲ့...”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲ... သိပ်အရေးကြီးလို့ ဖုန်းမဆက်ဘဲ

ရောက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ ရွှေရည်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ သိမှာပေါ့နော်”

သက်သခင်၏ မေးခွန်းကြောင့် ရဲမှီးမျက်နှာ ပျက်သွားပုံက သိသိသာသာ၊ သူ့ဘယ်လို ဝန်ခံမလဲဆိုတာ သက်သခင် တအားသိချင်မိသည်။

“ရွှေရည်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အသိတွေကအများကြီးပဲ၊ ဘယ်ရွှေရည်ကို ပြောတာလဲ...”

“ဘယ်ရွှေရည်ဖြစ်ဦးမှာလဲ ကိုရဲနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး ရွှေရည်ပေါ့...”

“ဘုတ်...”

စားပွဲပေါ် ရွှေရည်၏ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးပေါ် အချစ်ခိုင်ယာရီဟု ရေးထားသော... စာအုပ်လေးကို ရဲမှီးကောက်ကိုင်ကာ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အားစောင့်မျှော်နေသော ရွှေရည်၏လက်ရေးလေးများ၊ ဂျာနယ်ပါ မိသားစုပုံလေးတွင် သဗ္ဗဒေါင်းကိုဖြတ်၍ ရွှေရည်ပုံလေးကပ်ထားပုံ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီကို ဖော်ပြနေသော အချောင်းလေး...

“ဒါတွေက သက်သေတွေပဲ... အခု ယွန်းလေး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကော ရှင်သိရဲ့လား”

“အဲဒီတုန်းက ကိုရဲမှားခဲ့တယ်”

ရဲမှီး ခေါင်းကြီးငုံကာ ပြောလိုက်သည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး ကိုရဲ... ဆရာတစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ပြီး... ယွန်းလေးဆီပူးဝင်နေတဲ့ ရွှေရည်ကို နှင်ထုတ်ရမယ့်...”

“အာ... မဟုတ်တာ... သမီးလေးနဲ့ရွှေရည် ဘဝဆိုင်လို့

သက်သခင် လုံးဝစိတ်မရှည်တော့. . .

“ဟုတ်ပြီလေ မိဘတွေက ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ယွန်းအတွက် အဒေါ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့. . . ဒီကိစ္စ အချိန်ဆွဲလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

လူမိသွား၍ ရှက်ကလည်း ရှက်နေသည်မို့ ရဲမှီး မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေဆဲ. . . စိုးရိမ်ပူပန်နေသော သက်သခင် ရုံးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူ့ပရောဂကြောင့် လင်မယားကွဲမည့်ကိစ္စကိုလည်း မဖြစ်စေလို၍ မမကိုအသိပေးဖို့အရေး. . . သက်သခင်စဉ်းစားရခက်နေတော့သည်။ ယွန်းလေးလည်း ရှိသေးသည်မို့ အိမ်သို့တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ ကားက ပြည်သာယာလမ်းထဲချိုးဝင်လာပြီး အိမ်နားရောက်ခါနီးတွင် မမဆီကဖုန်းဝင်လာသည်။ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ရင်း ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

“မိသက်. . . ယွန်း. . . ယွန်းလေး မရှိတော့ဘူး. . .”

“ဟင်. . . ယွန်း. . . မရှိရအောင် ဘယ်သွားလို့လဲ. . .”

“အစ်မ. . . သူ့ကို ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ထားတာ၊ အစ်မလည်း ဧည့်ခန်းမှာခဏနားရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အစ်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်ခါတ်ပုံကို ခါးနဲ့ထိုးစိတ်ထားတာတွေ့တယ်. . .”

“ဟင်. . .”

“ဒါနဲ့ အစ်မစိုးရိမ်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းသွားကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာကြည့်တာလည်း မတွေ့ဘူး၊ ခြံတံခါးကြီး

လည်း ပွင့်နေတော့ အပြင်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်. . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်. . .”

သက်သခင် ဖုန်းပြောနေစဉ်. . . ကားဘေးမှဖြတ်လျောက်သွားသော ညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့် ယွန်းကိုတွေ့၍. . .

“ဟာ. . . မမ. . . မမ မြန်မြန်လာခဲ့၊ သက်တို့ ပြည်သာယာလမ်းထဲ ယွန်းရောက်နေတယ်၊ ယွန်းကိုလိုက်ခေါ်လိုက်ဦးမယ် ဒါပဲ”

ဖုန်းချပြီး ယွန်းကိုကြည့်တော့ သက်သခင်နေသော အိမ်နားအရောက်တွင် ပျောက်သွားလေသည်။

ခြံရှေ့အရောက် ခြံတံခါးလည်း ပွင့်နေ၍ ယွန်းလေး အိမ်ထဲဝင်သွားပြီဟု သူမထင်မိသည်။ ဒီအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်က သူမ အသေအချာပိတ်ခဲ့သော ခြံတံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ဝင်သလဲ. . . သံလွင်လမ်းမှ ဘောက်ထော်ကို ယွန်းလေးဘယ်လိုများ လာခဲ့သလဲ၊ ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပင်. . .

သက်သခင် စဉ်းစားရကြပ်နေသည်။ ခြံတံခါးပိတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရ၊ သက်သခင် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ယွန်းလေးရှိမနေ၍. . . သူ အမြင်မှားသွားပြီအထင်နှင့် စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲ(လဲ)သံ ကြားလိုက်ရသည်။

သူပိတ်ထားခဲ့သော ခြံတံခါး ဟနေပြီး ခြံအပြင်ထွက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရ၊ အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း မလုံခြုံသလို ခံစားရသည်မို့ ခြံတံပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ခြံတံခါးပိတ်၍ ပြန်အလှည့်တွင် အိမ်ထဲရောက်နေ

သော ယွန်းကို မထင်မှတ်ပဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် လန့်
ဖျပ်သွားသည်။ သက်သခင် အပြေးလေးသွားကာ...

“ယွန်း.. ယွန်းလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာ
လဲ..”

တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေသောယွန်းက ဘာမှမ
ပြောဘဲ သက်သခင်လက်ကိုဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။
အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအခန်းက စန္ဒရားရှိရာ
အခန်းဖြစ်နေသည်။ ယွန်းလေး သူမလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး..
စန္ဒရားခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တီးခတ်လိုက်သည်နှင့် ထွက်ပေါ်
လာသော သံစဉ်လေးက မဟာဆန်သူ သီချင်းတေးသွားလေး ဖြစ်
နေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင်လုံလောက်ပါပြီ ရွှေရည်”

နောက်မှရပ်နေသော သက်သခင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
စန္ဒရားခုံပေါ် တင်ထားသော လက်သေးသေးလေးများ ရွတ်တရက်
ရပ်တန့်သွားသည်။ ယွန်းက သက်သခင်အား ပေစောင်းပေစောင်း
နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းဘာတွေ ဖြစ်ချင်နေတာလဲ ရွှေရည်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်
ခဲ့တာ ကိုရဲမိုးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများ မင်းအ
ပေါ် အမှားလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ၊ ယွန်းလေးမှာကော ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ.. ၊
ဘာလဲ ကိုရဲမိုးက မင်းကိုသတ်ခဲ့တာလား..”

ယွန်းလေးပုံစံက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေသလိုမျိုးမို့ သက်
သခင် ထိတ်လန့်လာသည်။

“ငါတူမလေးကို ထပ်မံနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့၊ ယွန်းလေးကို

အသုံးချပြီး ဘာတွေမျှော်လင့်နေတာလဲရွှေရည်..”

ရွှေရည်ပူးဝင်နေသော ယွန်းလေးမှာ စန္ဒရားခုံမှ ထလာပြီး
သက်သခင်ရှေ့ လာရပ်ကာ..

“ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့ ‘ကို’က တွေဝေနေတာ အခိုက်အတန့်ပါ၊
ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်သာ အခြေအနေတွေကို တုံ့နှစ်ယောက်ရဲ့
ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်လို့.. ။ ငါ တစ်ထစ်ချ ယုံ
ကြည်ထားတယ် သက်သခင်”

“ဒါ ရူးသွပ်မှုတစ်ခုပဲ၊ မင်းမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်
လိုမှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး ရွှေရည်၊ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အသိုက်
အမြုံလေးကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့..”

ထိုစဉ် လူခေါ်ဘဲ(လ်)မြည်သံ ကြားရပြန်သည်။

မမ ရောက်လာပြီမို့ သက်သခင် ပြေးဆင်းသွားလေသည်။
အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ မမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်
နေသည်။

“ယွန်း.. ယွန်းလေးရော၊ ယွန်းရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီ မမ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ရွှေရည်ဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေး ပူးကပ်နေတယ်”

“ဟင်..”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။

အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်တွင် ယွန်းကို တွေ့ရသည်။

“ငါ့ဆီမလာကြနဲ့.. ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော် ခုန့်ချလိုက်ရင်..

ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မျက်လုံးထဲပြေးမြင်ကြည့်ပါ မိသဉ္ဇာ.. ။
အခုနှင့်သမီးက ငါ့လက်ထဲမှာ နှင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ.. ။ ဟား..

တား. . ဟား”

“သမီး. . ယွန်းလေး လှေကားထစ်အစွန်းမှာမရပ်နဲ့၊ မေမေ ပြောတာနားထောင်”

အမေနှင့်အဒေါ် ဘယ်လောက်ပဲ စိုးရိမ်တကြီးအော်ပြော ပြော. . ယွန်းက ရပ်မြဲအတိုင်းရပ်နေ၏။

“သမီး ပြုတ်ကျလိမ့်မယ် နောက်ဆုတ်. . ”

“ငါ. . နင့်ကို အမုန်းဆုံးပဲ သဗ္ဗာ. . ”

ယွန်း အသံက မာထန်နေသလို ရုပ်ကလည်း ကလေးပုံစံ မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်ဖြူဆိုက်ကာ ကြောက်စရာကောင်းအောင်. . အသွင်ပြောင်းနေသည်။

ယွန်းက မမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး. .

“နင့်သမီး သေသွားတာကို နင့်ကိုယ်တိုင် မြင်ရစေမယ်. . ”

ပြောရင်းဆိုရင်း လှေကားထိပ်မှ ယွန်းလေး ခုန်ချလိုက် တော့သည်။

“ဟာ. . . ယွန်း. . ယွန်းလေး. . . ”

“ဝုန်း. . ဝုန်း. . . ”

“အောင်မလေး. . သမီးလေး သေပါပြီ. . ကယ်ကြပါဦး”

လှေကားထစ်များအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျလာ သော ယွန်းမှာ လှေကားခြေရင်းအရောက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ပါးစပ်မှာ သွေးတို့ စီးကျလာ၏။

“သမီး. . သမီးလေး. . ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ. . ယွန်းရယ်”

မျက်စိရှေ့မှာဖြစ်သွားသမျှကို ဘာမှမကူညီနိုင်ဘဲ အသည်း

နာနာနှင့်ကြည့်နေရသည်မို့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးမိကြသည်။

ယွန်းက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ထိမထင်သလို ပြုံးပြနေ သေးသည်။

“မမ. . ယွန်းကို ဆေးရုံအမြန်ပို့မှဖြစ်မှာ. . ”

“အေး. . အေး. . သမီး. . သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ရဘူး”

သဗ္ဗာက ယွန်းကို ပွေ့ချီသည်။ သက်သခင်က ကားသေ့ ယူရင်း ယွန်းအသက်ကို ပြန်လုယူဖို့ ဆေးရုံသို့ တရကြမ်းမောင်း ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အနီးဆုံး S.S.C ဆေးရုံတွင် အရေးပေါ်ကုသ သည်။ မမကတော့ သမီးကိုစောင့်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ နေရှာသည်။

“မမ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ ထိုင်ငေးနေတော့မှာလား၊ ကိုရဲ ကိုရော ဖုန်းဆက်ထားလား”

“ဆက်ထားတယ် ဒီကိုလာနေပြီလို့ ပြောတာပဲ”

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အရေးပေါ်ကုသပြီးနောက် ယွန်းလေး နံရိုးသုံးချောင်းအက်ပြီး. . ညာလက်ကျိုးသွားသည့်အပြင် ဦးခေါင်းခွဲအက်သွားသည့်အတွက်. . ဦးနှောက်အတွင်း သွေးယိုစီးမှု ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်းသိရသည်။

တူမလေးကို အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဒဏ်ရာတွေပေးခဲ့သော ရွှေရည်အား သက်သခင်ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့. . ။

“ညီမလေး ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ ရွှေရည်ဆိုတဲ့ သရဲမနဲ့ စာရင်းသွားရှင်းရမယ်၊ ယွန်းလေးကို ရက်စက်တဲ့မိန်းမ ဒင်းကို မကျေနပ်ဘူး. . ”

သက်သခင် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း အခန်းထဲမှထ

အထွတ်... ရဲမိုးက...

“မိသက်... ဘယ်လဲ... ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ဘောက်ထော်အိမ်ကို...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

“ဟဲ့... မိသက် နေဦးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့...”

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရွှေရည်၏ အရိပ်အ
ယောင်နှင့် အသံကိုမကြားရ... မတွေ့ရသေး...။

“ရွှေရည် နင်ဘယ်မှာလဲ ထွက်ခဲ့လေ၊ ထွက်လာခဲ့စမ်းပါ”

သက်သခင် ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်ဟစ်ခေါ်နေစဉ် သူမအိပ်
ခန်းထဲမှ အသံဗလံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲ ပြေးဝင်ကြည့်
တော့ စားပွဲပေါ်မှ ဇာတ်လမ်းစာမူများ ကြမ်းပြင်ပေါ် အကုန်ပြုတ်ကျ
နေတာတွေ့ရသဖြင့်...

“တောက်... အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲ လုပ်နေ
တာပဲ... လူလုံးထွက်မပြရဲပဲနဲ့...”

သက်သခင် ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ရေရွတ်လိုက်ပြီး
ဇာတ်လမ်းစာမူများ တစ်ရွက်ချင်းပြန်ကောက်ရသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်း
မြည်သံ ကြားရသည်။ သက်သခင် ဖုန်းထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်၏။
နံပါတ်အပူးလေးနှင့် ရွှေရည်ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“ဟင်... ရွှေ... ရွှေရည်...”

သက်သခင် ဖုန်းကို နားနားကပ်လိုက်သည်။ ဒီတော့ အရင်
က ကြားနေကြအတိုင်း စူးစူးရှရှ အသံကြီးကိုကြားလိုက်ရ၍ နားမခံ
သာအောင်ဖြစ်သွား၍ ဖုန်းကိုပစ်ပေါက်လိုက်မိသည်။

“ခွမ်း”

သို့သော်... ထိုအသံကြီးက ရပ်မသွားသေး...။ ဖုန်းထဲက
မဟုတ်တော့ဘဲ သူမအခန်းထဲ ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။

သက်သခင်နားပိတ်ပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ နား
စည်ကွဲမတက် အူသွားသည်မို့ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် မနည်းသည့်အခဲ
လိုက်ရသည်။ မိုးမိုးလို နားမကန်းအောင် နားထဲလက်ညှိုးသည့်ပြီး

လှုပ်လှမ်းပစ်သည်။ အတန်ကြာမှ သက်သာရာရသွား၏။

ကောက်ပေါက်လိုက်သော ဖုန်းက ကာဗာတခြား ဘော်ဒီတခြားဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခုစီလိုက်ကောက်တော့ . . ကာဗာက နံရံမြှုပ်မီးခလုတ်နား ရောက်နေသည်။ ကာဗာကိုကောက်ယူစဉ် ပလပ်ပေါက်ထဲမှ ထွက်ကျနေသော ဆံပင်တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်တွေက အများကြီး . . .

ဒီပလပ်ပေါက်ထဲက ဘာလို့ ဆံပင်တွေ ခဏခဏထွက်ကျနေသည်မသိ။ ထွက်နေသော ဆံပင်တွေကို သက်သေခံဆောင်ဆွဲ ထုတ်ပစ်သည်။ ဆံပင်တွေက ပါမလာဘဲ မီးပလပ်ခုံအဖုံးသာ နံရံမှ ကျွတ်ထွက်လာသည်။

သက်သေခံ စိတ်တိုပြီး ဆံပင်တွေကို အားစိုက်ဆောင်ဆွဲလိုက်သည်။ ဆောင်ဆွဲသည့် အရှိန်ကြောင့် နံရံမှ ပလတ်စတာတွေ အဖတ်လိုက်ကွာကျလာသည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးက မတုန်သေး . . . ။

ဆံပင်က အတော်သန်ပုံပေါ်သည်။

နံရံကပလတ်စတာတွေ အချပ်လိုက်၊ အချပ်လိုက် ကွာကျပေါက်ပြဲသည့်အရှိန်က နံရံတွင်ရိုက်ထားသော သံကိုပါ ကျွတ်ထွက်သွားစေသည်။ ချိတ်ထားသော ယွန်း၏ပုံတူပန်းချီကားပါ ပြုတ်ကျလာသည်။ နံရံအနေအထားက ခိုင်ခန့်သေသပ်ပုံမပေါ် . . ။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ခန့်ညားနေသော်လည်း ဒီအခန်းနံရံ၏ လက်ရာက အတော်ဆိုးဝါးသည်ဟု ခေါ်ရမည်။

ဆံပင်များရှိသေးသဖြင့် အက်ကြောင်းတစ်လျှောက် . . . ပလတ်စတာဖတ်များကို လက်နှင့် ဖဲ့ထုတ်ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ

အုတ်ခဲများစီထားသော နံရံပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုနံရံသည် ခိုင်ခံ့မှုမရှိတာကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သိနိုင်လေသည်။

ဆံပင်များက အုတ်ခဲများကြားမှ ညပ်နေသဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ . . အင်တေမမြဲသော အုတ်ခဲခဲတုံးများ ကျွတ်ထွက်လာပြီး အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ညှိစို့စို့ ပုပ်အဲ့အဲ့နှင့် မသတိစရာ အနံ့ဆိုးကြီး ထွက်လာသဖြင့် အသက်ပင်မရှူနိုင်တော့ဘဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသွားသည်။

နာခေါင်းပိတ်ပြီး ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော အပေါက်ကို ဆက်၍ဖဲ့ချလိုက်သောအခါ နံရံ၏ အစိတ်အပိုင်းတော်တော်များများ ပြိုကျသွားပြီး . . နောက်ဘက်မှာ ပလတ်စတစ်အကြည် အထူသားနှင့် ထုပ်ပိုးထားသော ဆံပင်ရှည်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ သေချာကြည့်မှ ဆံပင်ရှည်နှင့်မိန်းမဟာ ရွှေရည်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ရွှေ . . ရွှေရည်ပါလား၊ ရွှေရည်က ဒီနေရာမှာ သေနေတာလား၊ မဟုတ်ဘူး . . မဟုတ်သေးဘူး . . ဒီအိမ်ထဲမှာသေပြီး တကူးတက နံရံတစ်ထပ်နဲ့ကာပြီး မြှုပ်ထားတာ၊ အလောင်းကို ဖျောက်ထားတာပဲ . . ဒါ . . ဒါ . . ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ၊ ကိုရဲပဲဖြစ်မယ် . . ”

သက်သေခံ အနံ့အသက်ဆိုးများကို အောင်အည်းသည်းခံပြီး ရွှေရည်အလောင်းအား သေချာလေ့လာသည်။ ရွှေရည်ကို သတ်ခဲ့သူက အလောင်း၏လက်များကို အတွင်းနံရံတွင် သံနှင့်တွဲရိုက်ကာ ခြိမ်းနှော အပြုလုပ်ထားတာတွေ့ရသည်။

ပြီးတော့မှ နောက်ထပ်နံရံတစ်ထပ် အပြင်က ထပ်ကာထား

ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ပန်းချီကားချိတ်ဖို့ သံမှိုက်စဉ်က လှိုက်သံ ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒီအိမ်မှာ အသတ်ခံရပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ ဖြစ်နေခြင်းခံခဲ့ရသည်ဆိုတော့... ဒီအိမ်မှာသောင်းကျန်တာ မဆန်းဟုသာ ဆိုရမည်။

ရွှေရည်လက်ထဲတွင်လည်း မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖုန်းတစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာပြီးနောက် ဖုန်းအားသွင်းလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ရွှေရည် သူ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားခြင်း ဖြစ်မည်။

သက်သခင် ရွှေရည်အလောင်းကိုကြည့်ရင်း သနားကရုဏာသက်နေမိသည်။ စောစောကတော့... ယွန်းကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ဒေါပွမိသော်လည်း ရွှေရည်အား ခုလိုပုံစံနှင့် တွေ့တော့လည်း တအားသနားသွားရ၏။

ရွှေရည်ကိုယ်ဝန်က ဘယ်နှလမှန်းမသိသော်လည်း ရွှေရည်ကိုသတ်ခြင်းသည် အသက်နှစ်ချောင်းကိုသတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အသတ်ခံရသည်ဆိုမှတော့ တရားခံက ရဲမှီးတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

“ကိုရဲမှီးက လူသတ်သမားပဲ...”

“ကိုယ်... မဟုတ်ဘူး မိသက်၊ ရွှေရည်ကို ကိုယ်မသတ်ဘူး သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလည်း ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်ကျိန်ပြောရဦးတယ်...”

နောက်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသော အသံကြောင့် သက်သခင် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရဲမှီးကို ထင်မှတ်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရ

သည်မို့ သူမလန့်သွားမိသည်။ ညီမကို စိတ်မချ၍ ဘောက်ထော်အိမ်သို့ သဗ္ဗာသွားကြည့်ခိုင်း၍ ရဲမှီးရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရဲကို အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ် မိသက်”

ရဲမှီးကပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ကိုရဲ ထွက်သွားပြီး ဘာမှမကြာသေး ဝုန်းခနဲ လဲပြီသံကြားလိုက်ရ၍ သက်သခင် အမောတကော ပြေးထွက်ကြည့်မိသည်။

တခြားလူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရသော်လည်း မှောက်လျက် လဲကျနေသော ကိုရဲကို တွေ့ရသည်။

သတိလစ်နေသော ရဲမှီးအနား သူမပြေးသွားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မမကိုတွေ့၍ အကြောက်ပြေသွားသည်။

“မမ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ... ကိုရဲ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

မမက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ထဲကွယ်ဝှက်ကိုင်ထားသော ကျဉ်စက်နှင့် သူမကိုတို့လိုက်ခြင်းသာ နောက်ဆုံးသိလိုက်တော့၏။

“အ...”

အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန် သူဝယ်ခဲ့သော သူလက်နက်နှင့်ပင် သတိလစ်သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သက်သခင် သတိရလာသည်နှင့် သူ့အခြေအနေသူ သိသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှား၍မရတော့၊ ဒါ မမ လက်ချက်ပဲဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိလိုက်သည်။ ကိုရဲကို ကျဉ်စက်နှင့် ဘယ်လောက်တို့ထားသည်မသိ၊ သူမဘေးတွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေကာ သတိပင်မရသေးပေ။

နှစ်ယောက်စလုံးကို လှုပ်မရအောင် စတုရန်းထဲမှာ ကြီး

၁၃၆ အေတာ

ညည်းထားသည်။

“မမ.. ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ..”

အစ်မ စိတ်မမှန်တော့သလို ဖြစ်နေပြီဆိုတာလည်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှားလို့ရသည့် လက်ချောင်းမှ လက်သည်းနှင့် တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ထိုးဆွပွတ်တိုက်ကာ လွတ်မြောက်ဖို့ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

လက်နောက်ပစ်ပြီး တုပ်နှောင်ထားသည့်အတွက် သက်သေခံ၏ အားထုတ်မှုကို သဉ္ဇာမမြင်ချေ.. ၊ အာရုံလွှဲသည့်အနေနှင့် သက်သေခံ စကားစလိုက်ပြန်သည်။

“ရွှေရည်ကို မမ သတ်လိုက်တာလား..”

“သတ်ဖို့တော့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းလည်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ရင်း လက်လွန်သွားခဲ့တာပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့..”

“ရွှေရည်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ညီမဖတ်ခဲ့ရတယ်.. ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမပါဘူးလေ။ ကိုရဲဖေါက်ပြန်နေတာကို မမဘယ်လိုသိခဲ့လဲ.. ၊ ရွှေရည်နဲ့ကော ဘယ်လိုဆုံခဲ့လဲ၊ သူ့ဘယ်လိုသေသွားခဲ့လဲဆိုတာ သိချင်တယ်မမရယ်..”

“သူတို့နှစ်ယောက်တွဲနေတာကို စပြီးတွေ့ခဲ့သူကတော့.. ယွန်းလေးပဲ..”

“ရှင်..”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဝဉ္ဇာ.. သမီးယွန်းကို ကျောင်းလိုက်ပို့သောနေ့က ဖြစ်သည်။ အရှေ့မျဉ်းပြိုင်ကွင်း လမ်းဆုံမီးပွိုင့်တွင် မီးနီမိ၍ ရပ်နေစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းကြောရှိ လမ်းဘေးကပ်ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးကို ညွှန်ပြရင်း ယွန်းက..

“ဟယ်.. ဟို.. ဟိုမှာ ဖေဖေကား မဟုတ်လား”

“ဟင်.. ဘယ်မှာလဲ သမီး”

“ဟိုမှာလေ.. ဟိုးမှာရပ်ထားတဲ့ကား..”

ယွန်းလက်ညှိုးထိုးပြရာ လှမ်းကြည့်တော့ ရဲမှီးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားရှေ့ခန်းမှာ အတူတွဲထိုင်ရင်း စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ရဲမှီးကိုထုနှက်ပြီး ပြောဆိုနေသည်မှို့ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာ ဂိတ်ဆုံးနေမှန်း သိသာလွန်းသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း.. သဉ္ဇာ မှင်သက်မိပြီး ကြောင်စိစိပြာသွားသည်။ သမီးလည်းပါနေသည်မှို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့..

“ဟုတ်တယ်မို့လား.. အဲဒါ ဖေဖေကား မဟုတ်လား”

ဟုတ်သည်ဟုဖြေလိုက်ပါက အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့ အဖေကိုတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောတော့မည်ဆိုတာ သိ၍... သူ့ လှည့်ပတ်ပြောရသည်။ အိမ်ထောင်ရေးအပြုကွဲမခံနိုင်၍ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ကိုင်တွယ်ချင်မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် တူတာပါ.. ၊ သမီးအဖေက ခု လောက်ဆို ဟိုတယ်မှာ ရောက်နေပြီ၊ လမ်းပေါ်ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း.. ဟုတ်မှာပါလေ ဖေဖေကားနဲ့ အရမ်းတူတာပဲ၊ ကားအရောင်ကောပဲ.. ”

သမီး၏မှတ်ချက်ကြောင့် သူ့ သက်ပြင်းရှိုက်မိပြီး ပွင့်စိမ်း သည်နှင့် ကားကို အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စကို သမီးက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တန့်နွဲ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲမီး အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ၊ ဖုန်းဆက်လျှင် ဟိုတယ်မှာ မရှိတာတွေ ခုတလော ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံရသော်လည်း နည်းနည်းလေးမှ သံသယမဖြစ်ခဲ့.. ။

ခု မြင်လိုက်ရသော အနေအထားအရ သံသယဖြစ်စရာ အဆင့်ပင်မဟုတ်တော့ တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်လို့ရနေပြီ။ ကလေးကိုကျောင်းပို့ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အချိန် ဖြုန်းကာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရကောင်းမလဲ ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အကြမ်းဖက်ဖြေရှင်းလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်၊ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ရလိမ့်မည်။ ရဲမီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှ ကို သိအောင်လုပ်ရမည်။ သမီးနှင့်ဇနီးအပေါ် အာရုံစိုက်အောင်..

ပြန်လုပ်ရမည်။ သံယောဇဉ်နှင့် ခိုင်မြဲတုပ်နှောင်ထားမှသာ မိသားစု အပေါ် စိတ်ပြန်လည်လာပေလိမ့်မည်။ ဖြေရှင်းရမည့်နည်းလမ်းကို စဉ်းစားမိတော့.. သူ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ယွန်းကိုကျောင်းပို့ပြီးသည်နှင့် သူ့ ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ရဲမီး ဟိုတယ်က ရုံးခန်းမှာ ရှိမနေ၊ သို့နှင့်.. ဟိုတယ်သို့ အမြန်ဆုံးလိုက်သွားသည်။

သူ့ ရဲမီးအခန်းမှာ ဝင်စောင့်သည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကတော်ကို ဘယ်သူမှမဟန့်တားရဲ.. ။

စောင့်ရင်း.. အလကားမနေဘဲ ရဲမီး အလုပ်စားပွဲ အံဆွဲ များကို မွေနှောက်ရှာဖွေကြည့်သည်။ သူ ပြန်လာတာနှင့်ကြုံလည်း ရန်တွေ့ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဝေ့ဝေ့စပ်စပ်ရှာ သည်။ အံဆွဲတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးထောင့်နားတွင် ဖုန်းတစ်လုံးကို တွေ့သည်။ ဖွင့်ပြီး အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်တော့ နံပါတ်တစ်ခု တည်းက Missed Call ဆယ့်ငါးခါ တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ Message တစ်ခုလည်းဖတ်ရသည်။

‘အစ်ကို.. မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ တအားလွမ်းတာပဲ.. ။ ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုနေရမှာလဲ.. အစ်ကိုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လှပြီကွာ၊ အတူလည်းနေချင်ပြီ.. ချစ်တဲ့ ရွှေရည်.. ’

ထို Message ကိုဖတ်ပြီး သူ့ တောက်ခေါက်မိသည်။

“ဒါ ဖုန်းနောက်တစ်လုံးပဲ.. သူ့ကောင်မနဲ့ပြောဖို့ ဝယ်ထား တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဖေါက်ပြန်မှုက အသေအချာပါပဲလားဟု သိလိုက်ရတော့ သူ့ နူးချည့်သွားသည်။ ထိုဖုန်းကိုပိုတိပြီး လက်ပွေ့

www.burmeseclassic.com

အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ အလုပ်စားပွဲမှထပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွင် ထိုင်ကာ ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။ စောင့်ဆိုင်းရချိန် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ရဲမိုး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဟော.. သဉ္ဇာ ရောက်နေတာကိုး ဆော့ရိုးကွာ၊ ဟိုတယ် လုပ်ငန်းရှင်တွေကို ဝန်ကြီးက ဆီဒိုးနားမှာခေါ်တွေ့လို့ သွားနေရတာ..”

“ရပါတယ် ကိုရယ်၊ သဉ္ဇာကအားနေတာပဲ.. ပျင်းလို့ထိုင် စောင့်နေတာ အရေးတကြီး ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး”

“အေးကွာ.. အလုပ်များတာတော့ မပြောနဲ့၊ မနက်အစောကြီး ပုဂံကိုပြေးရဦးမှာ ဟိုမှာလည်း အခန်းမလုံလောက်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု တအားဆိုးနေတာ.. သဉ္ဇာကော လိုက်ခဲ့ပါလား..”

“ပုဂံတော့ မလိုက်ချင်ဘူး ကို.. ခုချိန်ဆို တအားပူတာ”

“အင်း.. ဒါဆိုရင်တော့ ဘောက်ထော်က အိမ်အတွင်းပိုင်း အလှဆင်တဲ့ကိစ္စ သဉ္ဇာပဲ ကြီးကြပ်လိုက်တော့ကွာနော်၊ ကြိုက်သလို သာပြင်လိုက်၊ လုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား.. သဉ္ဇာ”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် ကိုရယ်.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ဟိုမှာ လေးရက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ။ ဒီည ပြန်မလာတော့ဘူးနော်”

“ရပါတယ် ကိုရယ်.. အေးအေးဆေးဆေးသာသွား.. ကဲ.. သမီးလည်း သွားကြိုရဦးမယ်၊ ပုဂံကပြန်လာရင်တော့ အိမ်ကို စောစောပြန်ခဲ့ပေါ့၊ သမီးအတွက် အချိန်မပေးတာလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား..”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်သဉ္ဇာ၊ ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး စောစော

ပြန်လာလို့ရအောင် ကြိုးစားပါမယ်”

သဉ္ဇာ မပေါက်ကွဲမိအောင် စိတ်ကိုထိမ်းရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ရဲမိုးရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ကားပေါ်တက်သည်နှင့် အိတ်ထဲမှ သူယူလာသော ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

ဒီဖုန်းကိုဆက်တာ ရဲမိုးနှင့် ပက်သက်နေသူမှန်းသိ၍ အသာနားထောင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ဒီနေ့ည ရွှေရည်အားတယ်၊ ကန်တော်မင် ဟက်မီးဝေါ ဝင်ပေါက်နားက ထိုင်နေကြ အရုပ်ထိုင်ခဲ့မှာ စောင့်နေမယ်.. အစ်ကိုကို တအားတွေ့ချင်နေတာ.. အစ်ကို မလာမချင်းစောင့်နေမယ်၊ ဒီနေ့ည လာမတွေ့ဘူးဆိုရင်.. မနက်ဖြန် အစ်ကိုဟိုတယ်ကို လာခဲ့မှာနော်၊ မတွေ့ရတာတစ်လကျော်ပြီ.. တအားလွမ်းတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဝမ်းသာအောင် ပြောရဦးမယ်.. ရွှေရည်လေ အစ်ကိုရင်သွေးလေး လွယ်ထားရပြီ.. သိလား”

ရဲမိုး နားထောင်နေသည်ထင်ပြီး တရစပ်ပြောသွားလိုက်တာများ ရေပက်မဝင်အောင်ပဲဖြစ်သည်။

အသံရပ်သွားမှ သဉ္ဇာဖုံးချလိုက်ကာ ချက်ချင်းပင်..

‘လာခဲ့မယ်’ ဟု Message ပို့လိုက်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

သဉ္ဇာ မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် ကားမောင်းလာခဲ့၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ အတွေးတွေနှင့် ဗလောင်ဆူလျက်ရှိသည်။

“ဒင်းတို့က ဗိုက်တစ်လုံးရအောင်တောင် ကဲနေကြပြီကိုး..

ဒင်းကများ ကိုယ်ဝန်ကိုအကြောင်းပြပြီး ငါ့လင်ကို အပီချုပ်ချင်နေသေးတယ်၊ ဟွန်း.. တွေ့ကြသေးတာပေါ့.. နင် ချိန်ထားတဲ့ဆီ

လင်းကိုယ်စား ငါလာခဲ့မယ်သိလား.. ”

သဉ္ဇာ.. ယွန်းကို ကျောင်းကြိုပြီး အိမ်ပြန်သည်။ ကလေးတို့ ရေမိုးခိုး ထမင်းကျွေးပြီးသည်နှင့် အဘွားလက်အပ်၍ ကန်တော်မင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

စိတ်စောနေသဖြင့် သဉ္ဇာ စောစီးစွာ ရောက်နှင့်နေသည်။ တားထဲမှာပင် ရဲမိုး၏အချစ်တော် ကောင်မလေးကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ည(၇)နာရီလောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တက္ကစီနှင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

ပုံစံကြည့်ရတာ ဟာယီးဟာယာနှင့်မို့ ထိုမိန်းကလေးကို သဉ္ဇာ သတိပြုမိသွားသည်။ Happy World ဝင်ပေါက်ရှေ့မှ အရုပ်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ ရွှေရည်ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ရဲမိုး အံ့ဆွဲထဲမှယူလာသောဖုန်းနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းခေါ်ပြီး ထိုမိန်းကလေးကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုမိန်းကလေး ပျော်သွားပြီး ဖုန်းနားထောင်နေတာ မြင်ရသည်။

သဉ္ဇာ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ဒါဆို သေချာပြီပေါ့။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေပုံက သိသာလွန်းသည်။ သဉ္ဇာကားပေါ်မှဆင်းပြီး ထိုမိန်းကလေးထံ လျှောက်သွားသည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကိုဂရုမထား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေဟန်နှင့် ဟိုဒီလွမ်းကြည့်နေသည်။ သဉ္ဇာ ထိုမိန်းကလေးနှင့် အနီးဆုံးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟွန်း.. ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာမှလည်း မပြောဘူး၊ လာပစေဦး ထုရိုက်ပြီးတော့ကို ရန်တွေ့ပစ်မယ်”

သဉ္ဇာ ထိုမိန်းကလေးကို သေချာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကြည့်နေတာသိတော့ ရွှေရည် လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီးတော့ မျှော်မြဲဆက်မျှော်နေ၏။

ရွှေရည်ဖုန်းထုတ်ကာ ရဲမိုးဖုန်းကို ဆက်သည်။ စက်ပိတ်ထားသည်ပဲ အော်နေ၍ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ သွားရသည်။ သဉ္ဇာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး သနားစိတ်လေးပင် ဝင်လာမိသည်။

သို့နှင့်..
“မိန်းကလေး.. မင်း.. ကိုရဲမိုးကို မျှော်နေတာလား.. ”
သဉ္ဇာ အမေးကြောင့် ရွှေရည် အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ.. လာမှာမဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး”
“ရှင်.. ရှင်က.. ”
“ဟုတ်တယ် အစ်မက ကိုရဲမိုးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဇနီး မသဉ္ဇာပါ.. ”
“ရှင်.. ”

နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောဖြစ်ဘဲ အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက်မှာ ရွှေရည်ကို ဖျောင်းဖျပြီး.. အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရန် ဘောက်ထော်အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် စကားမပြောဖြစ်..

သို့သော်.. ရွှေရည်ပုံစံက တွေ့ခါစကလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မဟုတ်တော့၊ အရာရာကို စိန်ခေါ်တော့မည်ဆိုသည့် ထိမ်ထင် ချက်နှာပေးမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအမှုအရာကို အကဲခတ်မိသည့် သဉ္ဇာ

အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ စကားစလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ငယ်သေးတယ်နော်၊ ဒီလိုမနူးမနပ်အရွယ်မှာ သိပ်ကိုကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြားယောင်း ပြောဆိုမှုအောက်မှာ ကျရှုံးသွားနိုင်တယ်”

ရွှေရည် ဘာမှမပြောဘဲ သဗ္ဗာန်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကြည့်သည်။

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတာ သဘာဝကိုက မတူဘူးနော်၊ နှစ်နာစရာရှိလာရင် မိန်းမသားတွေပဲ ပေးဆပ်ကြရတာ..။ ညီမ ချစ်နေတဲ့သူက လူပျိုမဟုတ်ဘူး ကလေးတစ်ယောက်အဖေ..။ အိမ် ထောင်သည်လေ..။ ဒီတော့ သူ့အတွက်နဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ကို ဆက်ပြီးကျူးလွန်မိတဲ့သူ မဖြစ်ပါစေနဲ့..။ ညီမအသက်အရွယ် ညီမအရည်အချင်းနဲ့ ကိုရဲမိုးထက်သာတဲ့သူ တွေ့မှာပါ..။”

ရွှေရည်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း..

“ရွှေရည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မအ တွက် အစ်ကိုရှိရင် ပြည့်စုံပါတယ်..။”

“ဪ..။ ရွှေရည်ရယ်..။ သူ့မှာ ခိုင်မာတဲ့ မိသားစုနဲ့လေ၊ အဲဒီမိသားစုကို သူ ဘယ်တော့မှ ပစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး ရွှေရည်”

“ရှင်..။ အဲဒီလိုပဲ ထင်သလား”

“ထင်ရုံတင် မကဘူး..။ ယုံကို ယုံကြည်တာ”

“သိပ်မာန်တက်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်..။ မိသားစုနဲ့ကိုင်ပေါက် ပြီး ခြိမ်းခြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်မှာ ကလေးရှိသလို ကျွန်မဗိုက်ထဲ မှာလည်း အစ်ကိုရင်သွေးလေးရှိနေပြီပဲ..။”

“မခိုက်စမ်းပါနဲ့ ညီမရယ်..။ အစ်မယောက်ျားက အဲဒီ

ကလေးကို တာဝန်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး..။ ဒီတော့ လနုတုန်း ဖုတ်ချ လိုက်ပါလား..။”

“ရှင်..။ လူစကားပြော၊ ဒီကလေးက သူ့အချစ်တွေကို ကိုယ် စားပြုနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမွေးမှာ..။”

ရွှေရည်လေသံနှင့် အမူအရာပါ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာ သည်။

“မင်း သိပ်စိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေပြီ ရွှေရည်”

“စိတ်ကူးယဉ်စရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားက မေတ္တာတရားက တကယ့်အချစ် တကယ့်အနှစ် တွေပဲ..။”

“အဟင်း..။ ဟင်းဟင်း..။ မင်းကို အစ်မယောက်ျားက တ ကယ့်ချစ်တယ်ဆိုရင် မင်းခေါ်တဲ့ဖုန်းကို သူကိုင်မှာပေါ့..။ ဒါဟာ သူ့အချစ်ကို မင်းမရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ..။”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အစ်ကိုက ကျွန်မကို သိပ်ချစ် တာ..။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ..။ ရှင်သိအောင် ပြောပြရမလား”

ရွှေရည် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေခဲ့ပြီ။ သူ့ကျောပိုးအိတ် ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ထုတ်ယူပြရင်း..။

“ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရှင်ယောက်ျား ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ချစ်လဲ..။ ဘယ်လိုအလိုလိုက်လဲ..။ ဘာကတိတွေ ပေးထားသလဲ ဆိုတာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ ရှင် မျက်ရည်တောက်တောက် ကျသွားမယ် သိလား..။”

ရွှေရည် စာအုပ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း အဆက်ပြတ် ပြော

နေသည်။ ထိုသို့ ပြောရတာကိုပင် အားမရသေးဟန်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ အစ်ကို ဟောဒီအိမ်ကြီးမှာ ခဏခဏ ဆုံကြတယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ . . အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မအတွက် ချစ်ဖိမာန်ပဲ . .”

ရွှေရည် စကားပြောရင်း အားပါသွားဟန်နှင့် ထိုင်ရာမှထပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတက်သွားလိုက်သည်။ လှေကားထိပ်အရောက် . .

“ရှင်ကြောင့် သူ အရမ်းစိတ်ပျက်ရတယ်တဲ့၊ ရှင်က သူနဲ့ တစ်ကျော့ပြန် အချစ်အိမ်ကလေး ပြန်ဆောက်နိုင်ဦးမယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ ဟင်း . . ဟင်း . . ရှင်က နောက်ထပ် ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးလေ . . သူက သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထပ်လိုချင်နေတာ၊ ကိုက ကျွန်မကိုပြောဖူးတယ် . . ကျွန်မနဲ့နေရတဲ့ အချိန်လေးတွေက သူ့ဘဝအတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်လေးတွေပဲတဲ့ . .”

ထိုစကားကြားတော့ သဉ္ဇာ တုန်လှုပ်စွာနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အားနည်းချက်ကို ရွှေရည်သိနေသည်မို့ ရှက်စိတ်နှင့်အတူ ရဲမှီးကိုလည်း စိတ်နာမိသည်။ သူ့ကို နောက်ထပ်ကလေးမရနိုင်တော့သည့် အမြဲမဟုတ်ကပ်ပွန်းတပ်ပြီး မယားငယ်နှင့် အတူရယ်မောနေပုံကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာ၏။

“ကျွန်မက ရှင်လိုမဟုတ်ဘူး . . သူလိုချင်တဲ့ အချစ်တွေပေးနိုင်တယ် . . ခုလည်း သူ့ကလေးရှိနေပြီ . . အခုကိုယ်ဝန်က ယောက်ျားလေး မဟုတ်ရင်တောင် နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးနိုင်သေးတယ် . . အို . . အစ်ကိုလိုအပ်သမျှ အားလုံးလုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ကဲ . . ပြော . . ရှင်ကော ကျွန်မလို လုပ်ပေးနိုင်သလား”

သဉ္ဇာ လှေကားထိပ်မှရွှေရည်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်ဖက် ဖုန်းတစ်ဖက် ကိုင်ထားသော ရွှေရည်ပုံစံ

က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။

သဉ္ဇာ လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိတော့သည်။

သူမ လှေကားပေါ်လိုက်တက်သွားသည်။ တင်းမာနေသော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ထစ်ချင်းတက်လာသော သဉ္ဇာကိုကြည့်ပြီး . . ရွှေရည် အနည်းငယ်စိုးထိတ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား လှေကားထိပ်တွင် ဆုံကြသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုမှုနှင့် . . ပဋိပက္ခဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ အကြည့်တွေက မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ အပြိုင်အဆိုင်ကြည့်ပြီး အရင်ဆုံး မျက်လွှာချလိုက်သူက သဉ္ဇာသာဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမကသေး ရွှေရည်ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ကာ ခူးပါထောက်ချလိုက်တော့သည်။

သဉ္ဇာ အပြုအမူကြောင့် ရွှေရည် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။ ပြီးတော့ မယားကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်လာရသည့် အဖြစ်အပေါ် သွေးနားထင်ရောက်သွားတော့သည်။

သူမ အနိုင်ရပြီဟုလည်း ထင်လိုက်မိသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရည်ရယ်၊ အစ်မယောက်ျားအနားက ထွက်သွားပေးပါ၊ ကိုရဲမှီးနဲ့ လမ်းခွဲပေးပါ၊ အဲဒါဆိုရင် ရွှေရည် . . တောင်းဆိုတာမှန်သမျှ အစ်မလိုက်လျောပေးပါမယ် ရွှေရည်ရယ်”

“တောင်းဆိုတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးမယ် . . ဟုတ်လား . .”

ရွှေရည်က မခန့်လေးစားပြုံးကာ မဲ့ရွဲ့ပြရင်း . .

“ဟုတ်ပြီနော် . . ကျွန်မတောင်းဆိုမယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့

ဝတ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့.. သူ့ကို တရား
ထင် ကွာရှင်းပေးရမယ်.. ဟုတ်ပြီလား။

သူက.. ရှင့်ကို ချစ်တယ်လို့များ ထင်နေသေးလား၊ ကျွန်မ
ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ..။ သူ ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ထိ
ချစ်သလဲဆိုရင်.. ဟော.. ဟို.. ရှေ့ကအခန်းထဲမှာ ရှင်တောင်
တစ်ခါမှ မအိပ်ဖူးသေးတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ အတူတူ
အိပ်ပြီးသွားပြီ..။

ဒါတွေက သူနဲ့တွေ့မှ သက်သေပြလို့ရမှာ.. သူ့ကို ဖုန်း
ဆက်ပြီး ကျွန်မလှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်ကာ လှမ်းခေါ်နေသေး
သည်။

သဉ္ဇာ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ထရပ်၍ ရွှေရည်၏ ဖုန်း
ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ရိုက်ချက်က ထိထိ
မိမိဖြစ်သွားသည်မို့ ရွှေရည်လက်ထဲမှဖုန်း လွင့်ထွက်ကာ လှေကား
အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်”

ရွှေရည်ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားတော့၏။

“အောင်မာ.. နင်က ငါ့ကိုသတ်ချင်တယ်ပေါ့..။ သေပေ
တော့..”

ရွှေရည် သဉ္ဇာ့ကို ခုန်အုပ်၍ လည်ပင်းညှစ်တော့သည်။

မျှော်လင့်မထားသော တုံ့ပြန်မှုဖြစ်၍ သဉ္ဇာ အငိုက်မိသွား
သည်။ ငယ်ရွယ်သန်မာသော ရွှေရည်က သူ့အပေါ်ခွစီးကာ လည်
ပင်းညှစ်၍ အသက်ကိုနှုတ်ယူဖို့ အားထုတ်နေလေပြီ။

သဉ္ဇာ အားစိုက်ရုန်းကန်ကာ ရွှေရည်လက်မှ လွတ်မြောက်
ဖို့ကြိုးစားရသည်။ လက်ဦးမှရထားသော ရွှေရည်က လုံးဝအလွတ်
မပေး၊ မြဲမြံသောလက်များနှင့် အသေသတ်ရန် အားထုတ်လေသည်။

သဉ္ဇာ အသက်ရှူလို့မရတော့သဖြင့် ရွှေရည်မျက်နှာကို
လှမ်း၍ ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်။ ပါးကို လက်သည်းနှင့်ကုတ်မိသည်မို့
ရွှေရည်အားစိုက်မှု အနည်းငယ်လျော့သွားသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို
အမိအရအသုံးချကာ.. ရုန်းထွက်၍ ရွှေရည်ရင်ဝအား ခြေစုံကန်
ထုတ်လိုက်သည်။

“အား..”

ရွှေရည် လွင့်ထွက်သွားကာ လှေကားမှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး
ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ သဉ္ဇာလည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း
နာနေသည့်လည်ပင်းကို နှိပ်နယ်ကာ လူးလဲထရသည်။

လှေကားအောက် လှမ်းကြည့်တော့.. ရွှေရည်က မလှုပ်
မယှက်..

“ဘုရား.. ဘုရား.. သေများသွားပြီလား ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုစဉ်.. မှောက်လျက်လဲနေသော ရွှေရည်လက်တွေ လှုပ်
ရှားလာတာတွေ့ရသည်။

ရွှေရည် လက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ တစ်ခုခုကို လှမ်းယူဖို့ ကြိုး
စားနေသည်။ သူလှမ်းယူဖို့ ကြိုးစားနေတာက ရဲမိုးဝယ်ပေးထား
သော ဖုန်းလေးဖြစ်နေသည်။

ရွှေရည်လှုပ်ရှားမှုကို သဉ္ဇာအသာကြည့်နေလိုက်သည်။
နောက်ဆုံး လက်ကျန်အင်အားကို အကုန်ထုတ်သုံးကာ.. ဖုန်းကို
ရွှေရည် အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဖုန်းတော့မဆတ်

၁၅၀ ခေတ္တကာ

နိုင်တော့၊ ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်းနှင့်ပင် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများစီးကျလာကာ ဇက်လည်၍ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

ထိုအခါကျမှ... သဗ္ဗာလည်းရင်ဆိုင်ရမည့် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများကိုတွေးမိကာ သွေးပျက်ချင်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ...”

သဗ္ဗာ အသည်းအသန် သွေးပျက်နေရပြီ။ သူ့ရွှေရည်ကို ခေါ်လာတာ သိသူမြင်သူမရှိ၊ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စပ်စပ်စုစု ဝန်းကျင်မျိုးမဟုတ်၊ သက်သေမရှိလျှင် ဘယ်လိုမှ အရေးယူလို့မရနိုင်တာတော့ သဗ္ဗာသိသည်။

ရဲကိုအကြောင်းကြားကာ အလောင်းကို ဆေးရုံပေးဖို့ကိုတော့ လုံးဝစိတ်မကူးမိ၊ လူသတ်မှုနှင့် သေချာပေါက် အဖမ်းခံရလိမ့်မည်။ သူအဖမ်းခံရလျှင် ယွန်းလေးရှေ့ရော ဝေဝါးသွားနိုင်သည်။ ဒီတော့ ရွှေရည်အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်မလဲ၊ အိမ်က ရှိုင်းလက်စဆိုတော့... အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း အစုံအလင် အိမ်မှာရှိနေသည်။ စတိုခန်းလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော အခန်းလေးက ကိုးပေxပေနှစ်ဆယ်လောက်ကျယ်၏။ ကိုးပေခန့်ရံတစ်ဖက်ကို အုတ်တစ်လွှားလောက်ထပ်တက်လိုက်လျှင် အလောင်းကို နံရံကြားမှာ မြှုပ်လို့ရနိုင်သည်။ ထိုစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သဗ္ဗာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေရည်လက်ထဲမှ ဖုန်းကမြည်နေတာဖြစ်သည်။ ဘယ်သူဆက်တာများလည်း သိချင်စိတ်နှင့် ရွှေရည်လက်ထဲမှဖုန်းကို ယူလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်နှင့် ယူလို့မရ၊ သူမ၏ ဆုပ်အားတွေက သန်တာလွန်းနေသည်။ လက်ချောင်းလေးများကို တစ်ချောင်းစီဆွဲခွာ၍ ဖုန်းယူဖို့ အားထုတ်တာလည်း အရာမထင်... ရွှေရည်က ဖုန်းကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သဗ္ဗာ ချွေးပင်စို့လာ၏။ အသက်ကင်းမဲ့သွား၍ အကြောတွေပါ ဆိုင်းသွားလေသည်လားမသိ၊ ဖုန်းခေါ်သံ တိတ်သွားသည်အထိ ဖုန်းကိုဖြုတ်ယူ၍ မရသေး...။

သေမှတော့ မထူးပါဘူး အတွေးပေါက်ပြီး... လက်ချောင်းများဖြတ်၍ ဖုန်းဖြုတ်ယူရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ခါးယူရန် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းအရောက်မှာပင် နောက်မှ အသံခြိုးခြိုးချွတ်ချွတ်ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်မိသည့်အခါမှာတော့...

“အား... အမလေး”

ရွှေရည် မသေသေးဘဲ ထလာတာကိုမြင်ပြီး အသက်ရှူရပ်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။ အကြောက်တရားကြောင့် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းကင်းမဲ့ကာ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်...”

အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသော ရွှေရည်ကို တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ လဲကျသွားသော ရွှေရည်ခေါင်းမှ သွေးတွေ ဒလဟောစီးကျလာသည်။

ထိုအခါမှ သဗ္ဗာ သတိဝင်လာသည်။ သတိဝင်လာချိန်တွင် အရာအရာဟာ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမလက်ထဲ သွေးစွန်းနေသော ကျွန်းသားပန်းပုရုပ်ကြီးတစ်ခု ကိုင်လျက်သား... ထိုအရုပ်နှင့် ရွှေရည်ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုမှ ရွှေရည်

တကယ်သေသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပန်းပုရုပ်ကိုလွှတ်ချပြီး သဉ္ဇာ ရှိုက်ကြီးတဝင် ငိုကြွေးနေမိသည်။ မျက်ရည်တွေအိုင်ထွန်းလာမှ သတိရပြီး နာရီကိုကြည့်သည်။

ည(၉)နာရီ၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့... သူ့မှာလုပ်စရာတွေက အများကြီး။

ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း လုပ်ဖို့အတွက်... ရွှေရည်အလောင်းအား စတုရန်းသို့ တရွက်တိုက် ဆွဲလာခဲ့သည်။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ အရင်စုထားပြီး အလောင်းကို မနိုင်မနင်းမကာ နံရံတွင် သံနှင့်ရိုက်ပြီး ကပ်လိုက်သည်။ အလောင်းပေါ်မှ ပလတ်စတစ်အကြည် အထူစားကိုအုပ်၍ အနံ့မထွက်အောင် သံနှင့်ထပ်ရိုက်လိုက်သည်။ သံကို အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်အပြီး ရွှေရည်မှာ နံရံကပ်အရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်သွား၏။ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ရွှေရည်လက်ထဲမှ ဖုန်းကိုယူထားဖို့ သဉ္ဇာမကြိုးစားတော့...

အနံ့ပျောက်ဆေးများ၊ ပိုးသတ်ဆေးများ ဖျန်း၍ ခဏနားသည်။ သူမအတွက် အဆင်သင့်စွာပင် ထိုစတုရန်းထဲမှာ အုတ်နီခဲများ၊ ဘီလပ်မြေအိတ်များက ရှိနေသည်။

ဘီလပ်မြေ ဖျော်သည်။ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော်လည်း အိမ်ဆောက်တုန်းက လက်သမားတွေ ပန်းရန်တွေလုပ်တာကိုတာ... သုံးလလောက် ထိုင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများနှင့်ပင် ကိုးပေပတ်လည် နံရံတစ်ခုဖြစ်အောင် အုတ်စီ၊ အင်္ဂတေကိုင်သည်။ တပင်တပန်းနှင့် အားကြီးမာန် တက်လုပ်ခဲ့တာ လင်းအားကြီးအချိန်ရောက်မှ နံရံကို အင်္ဂတေကိုင်လိုပြီးသည်။ ခိုင်ခံ့သေသပ်မှုတော့ သိပ်မရှိလှ...။

သဉ္ဇာ နားမနေနိုင်သေး၊ စပရေဘူးများနှင့် နံရံကို ဆေးဖျန်းသည်။ နောက်နေ့မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှ အလုပ်ပြီးသွားသည်။

ရွှေရည်ဆိုသော မိန်းကမတစ်ယောက်တော့ နံရံတစ်ချပ် နောက်မှာ အစပျောက်သွားခဲ့ချေပြီ...။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် သဉ္ဇာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

အကြောအချဉ်တွေပြေအောင် နားပြီးသည့်အခါမှာတော့ ကြမ်းခင်းပေါ်က သွေးအိုင်နှင့်သွေးစီးကြောင်းများ ပျောက်သွားအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ပန်းပုရုပ်ကိုလည်း စင်အောင်ဆေးပစ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး လုပ်စရာကျန်သည်က ရွှေရည်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်သာဖြစ်သည်။ သဉ္ဇာ တအားပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၍ ထိုစာအုပ်ကိုတော့ စာအုပ်စင်ကြီးမှ စာအုပ်များကြားထဲ ရောနှောထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ ခုမှပဲ... သဉ္ဇာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်လေ...။

အနန်း(သ)

မပြောပြသော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး သက်သေခံ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိသည်။ ဒါ သူ့အစ်မဟုတ်ပါလေစဟုပင် တွေးနေမိသည်။ သဒ္ဓါက စကားတွေအများကြီး ပြောလိုက်ရ၍ မောသွားဟန်နှင့် ငြိမ်နေသည်။

“အဲဒါ. . မမ မှားတာပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ ဒီလောက်ထိ လုပ်စရာမလိုပါဘူး ပြီးတော့ ဒါမမတို့အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်တာပဲလေ. . ”

သဉ္ဇာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းသည်။
“ငါ့ မိသားစုအရေးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ရွှေရည်ဆိုတာ ဘာမှ
မဟုတ်တော့ဘူး”

“မမ အခုလုပ်ရပ်က အသက်တစ်ချောင်းထဲ မဟုတ်ဘူး၊
ရွှေရည်ဗိုက်ထဲက ကလေးပါ အသက်ဆုံးရတာလေ”

“မပြောနဲ့. . မပြောနဲ့. . ဘာမှမပြောနဲ့၊ အဲဒီလိုတွေမဖြစ်
အောင်. . ငါ့ဦးထောက် တောင်းပန်ခဲ့တာလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်နှစ်ချောင်း သေရပြီလေ. . ခုလဲ
ညီမလေးတို့ကို ဘာလို့ချုပ်ထားတာလဲ”

သက်သခင်ပြောရင်း ချည်ထားသောကြိုးကို အတင်းရုန်း
နေမိသည်။

သဉ္ဇာက သက်သခင်အား ကျင်စက်နှင့် တို့လိုက်ပြန်သည်။
လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစ မမြင်ရခင်မှာပင်. . သက်သခင်

နောက်တစ်ကြိမ် သတိလစ်သွားတော့၏။

သဉ္ဇာက တိပ်အပြားခွေယူကာ သက်သခင်၏ ပါးစပ်ကို
တိပ်နှင့်ပတ်၍ကပ်သည်။ မျက်လုံးကိုလည်း အဝတ်စတစ်ခုနှင့် စည်း
နှောင်လိုက်သည်။

“ခဏလေးပါကွယ်. . မမ လုပ်စရာလေးရှိလို့ပါ၊ ညီမလေး
တို့ လိုက်နှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့ လုပ်မိတာပါ. . မမကို ခွင့်လွှတ်ပေး
ကြပါ”

ရဲမိုးကို ကျင်စက်ဖြင့် တို့လိုက်တာ များသွားသည်လားမသိ
တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်တော့. . ။

ထို့နောက် အိမ်ထဲအနံ့လိုက်ရှာပြီး ရသမျှလောင်စာဆီတွေ

ပုံးတစ်ခုနှင့်စုသည်။ မီးရှို့လို့ရလောက်သည်အထိ စုဆောင်းခဲ့မှ
ခန်းသို့ သဉ္ဇာပြန်လာခဲ့သည်။

သဉ္ဇာလုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို နံရံထဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ်
နေသောရွှေရည်က မမှိတ်မသုန်လိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရ
သည်။ ကြောက်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ရင်း သဉ္ဇာက နံရံထဲမှ ရွှေရည်
အလောင်းအား ဆီနှင့်လှမ်းပက်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ လောင်စာ
ဆီနံ့တွေ မွန်ထူသွားသည်။

လုပ်စရာတွေ ပြီးသွားပြီ၊ မီးခြစ်ခြစ်၍ အလောင်းကို မီးရှို့
လိုက်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။ ဒီအလောင်းပြာကျမှ ကိစ္စက ပြီးမည်
လေ. . ။

သဉ္ဇာ မီးခြစ်ခြစ်လိုက်စဉ် နားထဲမှာ စန္ဒရားသံကြားမိသလို
ရှိ၍ သူမလှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ အသံလာရာသို့ နားစွင့်
သည်။ ကြားရသည့်ဂီတသံက မဟာဆန်သူတေးသွား၊ သူ့ယောက်ျား
အလွန်နှစ်သက်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဒီအသံက ဘယ်က
လာတာလဲ. . . အိမ်ပေါ်မှာ စန္ဒရားတစ်လုံးတော့ရှိသည်။

“စန္ဒရားကို ဘယ်သူတီးနေတာလဲ”

သဉ္ဇာ စတိုခန်းထဲမှ ထွက်၍ စန္ဒရားရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သဉ္ဇာအတော်
မောနေခဲ့ပြီ။ စန္ဒရားထားရာဧည့်ခန်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့
၏။ အခန်းထဲလှမ်းမြင်ရသော အနေအထားအရောက်မှာတော့. .

“ဟင်. . ယွန်း. . သမီးလေး”

ယောက်ျားကြိုက်သောသီချင်းကို တီးခတ်နေသူက သမီး
ဖြစ်နေသည်။ ယွန်းက စန္ဒရားတီးရင်း လှည့်ကြည့်ကာပြောပြ၏။

သဉ္ဇာ လောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အခြေအနေတွေ တိုမေ့သွားကာ ယွန်းထံ ပြေးသွားမိသည်။

“ယွန်း.. ယွန်း.. သမီးလေး မေမေအချစ်ဆုံးလေး၊ သမီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ..”

ယွန်း စန္ဒရားတီးတာ ရပ်သွား၍ သီချင်းသံတိတ်သွားသည်။

“သမီး.. သမီး.. တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံမှာမနေရဲလို့ လိုက်လာတာ..”

ယွန်း၏အကြည့်မှာ မေတ္တာရေကြည်တို့ ဝေ့သီနေရမည့်အစား အမုန်းတရားနှင့် ဒေါသကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သဉ္ဇာ ထိုအကြည့်ကြောင့် ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်သွားသည်။ သမီးအား နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ယွန်းက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“သွား..”

လဲကျသွားသော သဉ္ဇာ ကုန်းရုန်းထကာ.. ယွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ယွန်းမဟုတ်တော့ဘဲ ရွှေရည် ဖြစ်သွားသည်။ သဉ္ဇာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ထရပ်၍ ဒယီးဒယိုင်နှင့်နောက်ဆုတ်ကာ ရွှေရည်နှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်လာခဲ့သည်။

ရွှေရည်က သူ့ပုံစံအတိုင်း မခန့်လေးစားပြုံးကာ တစ်လှမ်းချင်းလိုက်လာနေသည်။

“သွား.. သရဲမ.. ငါ့နားမလာနဲ့”

သဉ္ဇာ အလန့်တကြားအော်ဟစ်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ကမူးမှုထိုး ဆင်းပြေးသည်။ လှည့်ပင်မကြည့်တော့.. ။ စတုခန်းထဲ ပြန်အရောက်မှာတော့ နံရံအပြိုအပျက်ကြားမှာ ရွှေရည်အလောင်းကို

အနေအထားမပျက် တွေ့ရသည်မို့ သဉ္ဇာအကြောက်ပြေသွား၏။

သက်ပြင်းရွက်ရင်း ရွှေရည်အလောင်းကို လက်စတုံးအပြတ် ရှင်းဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ စောစောက ပစ်ချထားခဲ့သောမီးခြစ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်.. သက်သခင်သတိရလာသည်။

မအော်နိုင်မဟစ်နိုင်သလို.. ဘာမှလည်း မမြင်ရသည့်အတွက် ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ရင်း ရုန်းကန်နေရသည်။ သဉ္ဇာက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ နံရံရှိ အလောင်းနားကိုသွားကာ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်၏။

မီးတောက်လာသော်လည်း ချက်ချင်းပြန်ငြိမ်းသွားသည်။

သဉ္ဇာ နောက်တစ်ခါထပ်ခြစ်သည်။ မီးတောက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင်.. ရွှေရည်လက်ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာသည်။ သဉ္ဇာ ဆတ်ခနဲတုန်ကာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားစဉ်.. မီးကို တစ်ယောက်ယောက်က မှုတ်လိုက်သလို မီးငြိမ်းသွား၏။ ဖုန်းမှ မီးနီလေးကလည်း တဖျတ်ဖျတ်လင်းလျက်.. ။

သဉ္ဇာ အံ့သြမင်သက်စွာ ကြည့်နေရင်းမှ သူ့ရိုက်သွင်းထားခဲ့သော ရွှေရည်လက်မှသံချောင်းများ ရုန်းကြွလှုပ်ရှားကာ ကန်ထွက်လာပြီး တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်..”

သဉ္ဇာ အသက်ရှူမှားမတတ် ကြောက်လန့်သွားသည်။

ထိုစဉ်.. အလောင်းက မျက်လုံးပွင့်လာသဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ သက်သခင်၏ခြေထောက်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ပက်လက်လန်လဲကျသွားတော့၏။

“အား.. အမလေး”

သံချောင်းများ အကုန်ကျွတ်ထွက်သွားပြီဖြစ်သော ရွှေရည် အလောင်းကြီးက နံရံအပြိုအပျက်ကြားမှ တိုးထွက်လာတော့သည်။

“ဟင်.. ရွှေရည်.. ရွှေရည်.. မလာနဲ့.. မလာနဲ့ ငါ့ဆီ မလာနဲ့”

သဉ္ဇာ ဘယ်လိုတားတား ရွှေရည်အလောင်းကြီးက နံရံထဲမှ တရွေ့ရွေ့တိုးထွက်လာနေသဖြင့် နံရံမှပတ်တီးအပိုင်းအစများနှင့် အုတ်ခဲအပိုင်းအစများ ပြုတ်ထွက်ကျိုးပဲ့ ကြွေကျလာသံများကို သက်သခင် ကြားနေရသည်။ မမအော်ဟစ်နေပုံနှင့် လှုပ်ရှားမှုများက.. အန္တရာယ်နှင့်ကြုံနေရမှန်း သိသာသည်။

ရွှေရည်အလောင်းကြီးက တရွေ့ရွေ့ရွေ့တိုးလာနေပြီ။ သဉ္ဇာမှာ ရုပ်ပျက်နေပြီဖြစ်သော ရွှေရည်အလောင်းကို ကြည့်ရင်း အကြောက်လွန်ကာ နေရာမှာတင် ကြက်သေသေနေ၏။

ရွှေရည်က လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် သဉ္ဇာလည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရွှေရည်လက်ထဲ သဉ္ဇာ စွေခနဲပါသွားသည်။ သဉ္ဇာ ခြေထောက်တွေ ကြမ်းနှင့်လွတ်ပြီး လေထဲမြောက်တက်နေသည်။

လေထဲက ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသော ခြေထောက်များမှာလည်း အကြောဆွဲကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခြေထောက်နှင့်လက်များ ငြိမ်သက်သွားပြီး သဉ္ဇာ ဦးခေါင်းမှာလည်း ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွားတော့၏။

အသံတွေ မကြားရတော့သည်မို့ မမအတွက် သက်သခင် စိုးရိမ်သွားသည်။

“မမ.. မမ.. ဘယ်မှာလဲ”

တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ကံအားလျော်စွာပင် လက်နှစ်ဖက်ပူး၍ တုပ်နှောင်ထားသောကြိုးက တိခနဲ ပြတ်သွားသည်။

နံရံဘေးတွင် အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မမအလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

“မမ.. မမ”

သက်သခင် သဉ္ဇာ မေးစေလေးကိုကိုင်ကာ တတွတ်တွတ် ခေါ်ကြည့်သည်။ မမကို ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရတော့..။

သက်သခင် ရွှေရည်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရွှေရည်အလောင်းက ပုံစံမပျက်၊ သူ့စတွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း နေရာမရွေ့..။

“မမတို့နှစ်ယောက်ကြားက အပြီးအတေးတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ အမုန်းတရားတွေကို ဒီဘဝမှာပဲ ထားခဲ့ကြပါတော့..။ နောင်သံသရာထိ ယူမသွားကြဖို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါရစေနော်..။ အဲဒီအချက်ကို သဘောတူရင် ရွှေရည်သိပ်တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ အဲဒီဖုန်းလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပါတော့..”

တီးတိုးတိုင်တည်ပြောကြားရင်း ရွှေရည်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ လက်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ပါလာသည့်အတွက် စိတ်အေးသွားမိသည်။

သက်သခင် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့သည်။ အဲဒါကတော့ ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားဖို့ပင် ဖြစ်တော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

တောက်ထောင်အိမ်ကြီးမှ လူသေမှု၊ လူသတ်မှုများ ရှင်
လင်းစွာဖော်ထုတ်ပြီး.. အမှုပိတ်လိုက်တော့မှပဲ.. သက်သေခံ
ကျောက်မြောင်းက အခန်းလေးဆီပြန်ကာ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်တော့
သည်။

သူ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို..
အိမ်ထောင်သည်မှန်းမသိဘဲ ချစ်မိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ဇာတ်လမ်းပဲဖြစ်သည်။ ယခုတိုင် အဆုံးမသတ်နိုင်သေးသော ဇာတ်
လမ်းကိုတော့ အပြင်မှာကြုံခဲ့သည့် မမတို့လို ရင်နာစရာ၊ ထိတ်လန့်
စရာ ဇာတ်သိမ်းမျိုး မဖြစ်စေရဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အခုတော့ အရင်လို ဆူညံဆူညံရပ်ကွက်မှာပဲ သည်းခံကာ
စားရေးရတော့မည်။ ကိုရဲက ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသလို.. ယွန်းကို
အဘွားလက်သို့ အပ်ခဲ့လိုက်သည်။ သက်သေခံလည်း ယွန်းဆီ ခဏ
ခဏသွားပေးရင်း မမနဲ့ကိုရဲကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပေးနေရသည်။

BURMESE
CLASSIC

သက်သေခံ တွေးရင်းငေးရင်း စာရေးရင်းနှင့် စားပွဲပေါ်
တင်ထားသော ဖုန်းဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ဒီဖုန်းက ရွှေရည်လက်ထဲမှ သူယူလာသော ဖုန်းဖြစ်သည်။
ဒါကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့.. ဒါမှမဟုတ်.. လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့
သူဘာလို့များ မေ့နေခဲ့သည်မသိ၊ ဒီဖုန်းကို အိမ်မှာမထားချင်တော့၊
သို့နှင့် ဖုန်းကိုယူကာ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

လွှင့်ပစ်ဖို့နေရာ စဉ်းစားရင်း.. ကားမောင်းလာခဲ့ရာ ကန်
တော်ကြီးသို့ ရောက်လာ၏။ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို မြင်မိမှ အကြံရ
သွားပြီး ကရဝိက်ဥယျာဉ်ဘက်မှ ဝင်လာခဲ့သည်။ သင့်ရာနေရာတွင်
ကားရပ်ပြီး ဖုန်းကိုယူ၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အားလုံးအေးချမ်းသွားအောင် ရေမြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့.. သက်
သေခံ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လွှင့်ပစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ
ဖုန်းကို သေချာကြည့်ဖြစ်သည်။

ဒီဖုန်းကလွမ်းခေါ်၍ လူတွေအများကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ အခုတော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

ဘယ်သူမှ ဒုက္ခရောက်အောင်၊ ဘယ်သူမှ အခြောက်အ
လှန့်မခံရအောင် ရေမြှုပ်ပြီး အဆုံးသတ်ပေးလိုက်တာပဲ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီသည်နှင့် သက်သေခံရေစပ်သို့ ဆင်း
လာခဲ့၏။ ရေပြင်နှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ ရပ်လိုက်၏။

ပြီးတော့.. လက်ကို အားကုန်လွှဲ၍ ရေလယ်သို့လှန်၍
ပစ်ပေါက်လိုက်တော့၏။

“မမသွားနဲ့ ရွှေရည်.. ကောင်းရာသုဂတိစားပါစေ”

၁၆၄ ဇေဝတာ

ဖုန်းလေး ရေထဲကျသွားမှ သူမလည်း သက်ပြင်းရှိုက်နိုင်
တော့သည်။

နံပါတ်အပူးဂဏန်းလှလှလေးနှင့် ဖုန်းတစ်လုံးတော့ လုံးဝ
ဇာတ်သိမ်းသွားပြီဟု သက်သေခံ ယုံကြည်နေလိမ့်မည်။

သို့သော် . . .

အကယ်၍များ . . ရေအောက်ကို သူမ လှမ်းမြင်နိုင်ခဲ့လျှင်
တော့ . . . ရေထဲရောက်မှ ဖုန်းလာနေသည့်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရ
မည်ဖြစ်သည်။

Ringtone မြည်မမြည် မသေချာသော်လည်း . . .

ဖုန်းမှ မီးနီလေးကတော့ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလျက် . . .

ဇေဝတာ

